

DIARI DE SESSIONS

DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XV legislatura · tercer període · sèrie P · núm. 44

Ple del Parlament

Sessió 24, primera reunió, dimecres 4 de juny de 2025

Presidència del M. H. Sr. Josep Rull i Andreu

TAULA DE CONTINGUT

Dossier

Interpel·lació al Govern sobre l'accés a la cultura al món rural (posposada) 300-00138/15	7
Compliment de la Moció 111/XII, sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants	7
Pregunta al president de la Generalitat sobre si la negociació del model de finançament per a Catalunya ha d'ésser bilateral o en el marc de la Conferència de Presidents 317-00118/15	7
Pregunta al president de la Generalitat sobre les mesures previstes per a garantir l'aplicació immediata de la Llei orgànica 1/2024, d'amnistia per a la normalització institucional, política i social a Catalunya 317-00120/15	9
Pregunta al president de la Generalitat sobre les dades de multireincidència delictiva del 2024 317-00117/15	10
Pregunta al president de la Generalitat sobre la millora i la normalització aconseguides amb la Llei orgànica 1/2024, d'amnistia per a la normalització institucional, política i social a Catalunya 317-00113/15	12
Pregunta al president de la Generalitat sobre la prioritització de les polítiques d'habitatge en la Conferència de Presidents 317-00116/15	13
Pregunta al president de la Generalitat sobre la crida a favor de la independència en un acte al Palau de la Música Catalana, l'aparença de normalitat institucional i la resolució del conflicte polític 317-00119/15	15
Pregunta al president de la Generalitat sobre les mesures previstes per a capgirar el mal funcionament de la Direcció General d'Atenció a la Infància i l'Adolescència i per a protegir els alertadors 317-00114/15	17
Pregunta al president de la Generalitat sobre el balanç del seu viatge al Japó i a la República de Corea i sobre el Pla Àsia per a reforçar la presència econòmica i institucional de Catalunya en el continent asiàtic 317-00115/15	18
Pregunta al Govern sobre el finançament del transport públic 310-00200/15	19

Pregunta al Govern sobre les polítiques de seguretat 310-00201/15	21
Pregunta al Govern sobre el desplegament del pla d'enfortiment de la llengua catalana en el sistema universitari i de recerca 310-00190/15	23
Pregunta al Govern sobre la campanya de la renda del 2024 de l'Agència Tributària de Catalunya 310-00191/15	24
Pregunta al Govern sobre els nous jutjats penals per a lluitar contra la multireincidència 310-00192/15	26
Pregunta al Govern sobre el compliment de l'ordenació territorial 310-00194/15	27
Pregunta al Govern sobre la inseguretat a Catalunya 310-00195/15	29
Pregunta al Govern sobre la situació de TV3 310-00189/15	30
Pregunta al Govern sobre el compliment de l'acord d'investidura amb relació als trens tramvia 310-00193/15	32
Pregunta al Govern sobre el sistema d'avaluació a l'alumnat 310-00196/15	34
Pregunta al Govern sobre la política exterior 310-00197/15	36
Pregunta al Govern sobre el patrimoni cultural 310-00198/15	37
Pregunta al Govern sobre la vulneració dels drets lingüístics 310-00199/15	39
Comunicació al Ple de la composició de les meses de les comissions	41
Decret llei 11/2025, de 22 de maig, de concessió d'un suplement de crèdit als pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2023 prorrogats per al 2025 203-00017/15	41
Projecte de llei de l'economia social i solidària (debat de totalitat) 200-00009/15	52
Proposta de resolució de creació d'una comissió d'estudi per a la garantia del dret a l'habitatge 252-00005/15	64
Proposta de resolució de creació d'una comissió d'estudi sobre l'evolució econòmica de Catalunya i les perspectives de futur 252-00009/15	75
Procediment per a elegir un membre del Consell Social de la Universitat de Girona 284-00015/15	85
Procediment per a elegir un membre del Consell Social de la Universitat de Barcelona 284-00016/15	86
Homenatge en memòria de l'exdiputat Lluís Virgili i Farrà 401-00026/15	86
Interpel·lació al Govern sobre les polítiques de l'àmbit del treball 300-00145/15	89
Interpel·lació al Govern sobre la competitivitat dels sectors productius 300-00144/15	96
Interpel·lació al Govern sobre l'estratègia de turisme 300-00142/15	104

Interpellació al Govern sobre el suport a la discapacitat en l'Administració de la Generalitat	
300-00143/15	111
Interpellació al Govern sobre les novetats i l'estratègia de la campanya forestal del 2025	
300-00139/15	118
Interpellació al Govern sobre la gestió de menors estrangers no acompanyats i la seva incidència en matèria de seguretat	
300-00137/15	122

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)

0213-7984 (sèrie P)

DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 24.1

La sessió s'obre a les nou del matí. Presideix el president del Parlament, acompanyat de la vicepresidenta primera, la secretària primera, el secretari segon, la secretària tercera i la secretària quarta. Assisteixen la Mesa el secretari general i la lletrada Clara Marsan Raventós.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Preguntes amb resposta oral.
2. Comunicació al Ple de la composició de les meses de les comissions (art. 49.2 del Reglament).
3. Decret llei 11/2025, de 22 de maig, de concessió d'un suplement de crèdit als pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2023 prorrogats per al 2025 (tram. 203-00017/15). Govern de la Generalitat. Debat i votació sobre la validació o derogació del decret llei (text presentat: BOPC 236, 29).
4. Projecte de llei de l'economia social i solidària (tram. 200-00009/15). Govern de la Generalitat. Debat de totalitat i votació de l'esmena a la totalitat (text presentat: BOPC 154, 11).
5. Proposta de resolució de creació d'una comissió d'estudi per a la garantia del dret a l'habitatge (tram. 252-00005/15). Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, Grup Parlamentari Comuns. Debat i votació de la proposta de resolució i de les esmenes presentades (text presentat: BOPC 131, 28).
6. Proposta de resolució de creació d'una comissió d'estudi sobre l'evolució econòmica de Catalunya i les perspectives de futur (tram. 252-00009/15). Grup Parlamentari de Junts. Debat i votació (text presentat: BOPC 178, 68).
7. Procediment per a elegir un membre del Consell Social de la Universitat de Girona (tram. 284-00015/15). Grups parlamentaris. Designació.
8. Procediment per a elegir un membre del Consell Social de la Universitat de Barcelona (tram. 284-00016/15). Grups parlamentaris. Designació.
9. Homenatge en memòria de l'exdiputat Lluís Virgili i Farrà (tram. 401-00026/15). Junta de Portaveus. Substanciació.
10. Interpel·lació al Govern sobre les polítiques de l'àmbit del treball (tram. 300-00145/15). Grup Parlamentari de Junts. Substanciació.
11. Interpel·lació al Govern sobre la competitivitat dels sectors productius (tram. 300-00144/15). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.
12. Interpel·lació al Govern sobre l'estratègia de turisme (tram. 300-00142/15). Lluís Mijoler Martínez, Grup Parlamentari Comuns. Substanciació.
13. Interpel·lació al Govern sobre el suport a la discapacitat en l'Administració de la Generalitat (tram. 300-00143/15). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.
14. Interpel·lació al Govern sobre les novetats i l'estratègia de la campanya forestal del 2025 (tram. 300-00139/15). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Substanciació.
15. Interpel·lació al Govern sobre la gestió de menors estrangers no acompanyats i la seva incidència en matèria de seguretat (tram. 300-00137/15). Grup Parlamentari de VOX en Cataluña. Substanciació.
16. Interpel·lació al Govern sobre l'accés a la cultura al món rural (tram. 300-00138/15). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Substanciació.
17. Interpel·lació al Govern sobre la protecció del patrimoni cultural (tram. 300-00140/15). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.
18. Interpel·lació al Govern sobre el patrimoni cultural (tram. 300-00146/15). Grup Parlamentari de Junts. Substanciació.

19. Interpel·lació al Govern sobre el trasllat del Campus Educatiu La Laboral, de Tarragona (tram. 300-00141/15). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

20. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el pacte nacional per la llengua (tram. 302-00104/15). Grup Parlamentari de VOX en Catalunya. Debat i votació.

21. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les violències institucionals masclistes (tram. 302-00107/15). Grup Parlamentari Comuns. Debat i votació.

22. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la necessitat d'articular una banca pública de promoció econòmica (tram. 302-00109/15). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

23. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el balanç del primer any de legislatura (tram. 302-00106/15). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.

24. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la transició energètica (tram. 302-00105/15). Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra. Debat i votació.

25. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'adquisició d'immobles i el garantiment del dret a l'habitatge (tram. 302-00108/15). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

26. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les infraestructures i la mobilitat al Camp de Tarragona (tram. 302-00111/15). Grup Parlamentari de Junts. Debat i votació.

27. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques i la gestió del Departament de Drets Socials i Inclusió (tram. 302-00110/15). Grup Parlamentari de Junts. Debat i votació.

28. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'atracció d'inversió tecnològica en el sector de la salut (tram. 302-00112/15). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Debat i votació.

El president

Molt bon dia. Comença la sessió.

La llista de les preguntes a respondre oralment en el Ple (*remor de veus*) –silenci, si us plau– està inclosa en el dossier del Ple. D'acord amb l'article 164 del Reglament, se substanciarien aquest matí com a primer punt de l'ordre del dia d'aquesta sessió plenària.

Així mateix, els faig avinent que sis diputats i tres diputades han delegat el seu vot per a aquesta sessió plenària. Els diputats Carles Puigdemont i Casamajó i Lluís Puig i Gordi, del Grup Parlamentari de Junts, han delegat el seu vot en el diputat Albert Batet i Canadell. Així mateix, els diputats Joaquim Calatayud i Casals i la diputada Maite Selva i Huertas, del Grup Parlamentari de Junts, han delegat el seu vot en la diputada Mònica Sales de la Cruz. El diputat David Pérez Ibáñez i la diputada Lidia Ferré i Ferré, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, han delegat el seu vot en la diputada Elena Díaz Torrevejano. El diputat Jaume Veray i Cama, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, ha delegat el seu vot en el diputat Juan Fernández Benítez. La diputada Jéssica Albiach Satorres, del Grup Parlamentari Comuns, ha delegat el seu vot en el diputat David Cid i Colomer. Finalment, el diputat Agustí Colomines i Companys, del Grup Parlamentari de Junts, ha delegat el seu vot en la diputada Mònica Sales de la Cruz per a la sessió de demà 5 de juny al matí.

Interpel·lació al Govern sobre l'accés a la cultura al món rural (posposada)

300-00138/15

Els faig avinent també que amb relació al punt 16 el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, a l'empara d'allò que disposa l'article 160.6 del Reglament, ha sol·licitat, d'acord amb el Govern, de posposar la interpel·lació sobre l'accés a la cultura al món rural per tal que s'inclogui en l'ordre del dia de la propera sessió plenària.

Compliment de la Moció 111/XII, sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants

Finalment, i en compliment amb allò que estableix la Moció 111/XII del Parlament de Catalunya sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants, els informo que, segons les dades oficials de l'Organització Internacional de les Migracions, des de l'inici d'aquest any 2025 hi ha un total de 647 víctimes mortes i desaparegudes a la Mediterrània.

Passem ara al primer punt de l'ordre del dia, que són les preguntes amb resposta oral, en primera instància, al president de la Generalitat.

Pregunta al president de la Generalitat sobre si la negociació del model de finançament per a Catalunya ha d'ésser bilateral o en el marc de la Conferència de Presidents

317-00118/15

La primera pregunta és sobre els darrers esdeveniments polítics i la formula, en nom del Grup Parlamentari de Junts, el diputat senyor Albert Batet i Canadell.

Albert Batet i Canadell

Honorable president del Parlament, president de la Generalitat, membres del Govern, diputats i diputades. Bon dia i bona hora a tothom.

President, creu que la negociació sobre el model de finançament de Catalunya –que segons la seva consellera d'Economia ha de ser singular i generalitzable– ha de ser una negociació bilateral, tal com diuen els seus pactes d'investidura, o s'ha d'abordar a la conferència de presidents autonòmics?

El president

Per respondre té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Bon dia, senyor president. Senyor Batet, és de tots conegut que he arribat a un acord, amb el meu grup polític, amb el grup d'Esquerra Republicana sobre un finançament singular per a Catalunya. Això és el que farem i això és el que s'ha de fer. Ho tenim acordat, l'hem d'implementar i jo no tinc cap inconvenient en discutir això a cap fòrum, perquè crec que tinc la raó en millorar el finançament de Catalunya.

El president

Per repreguntar té la paraula el diputat senyor Albert Batet i Canadell.

Albert Batet i Canadell

No m'ha respost, president. La realitat és que el problema sempre és el mateix: que vostè no lidera. I la realitat és que es va comprometre a un nou acord de finançament amb els seus socis el 30 de juny i que l'únic que tenim sobre la taula és que aquesta setmana el senyor Pedro Sánchez ho portarà a la conferència de presidents

de comunitats autònomes. I vostè no diu res, no fos cas que molestessin, com sempre fa.

I això no és un fet puntual, és un fet permanent. Ho veiem amb la crisi de rodalies i amb els trens; ho veiem amb el col·lapse de l'AP-7, que cada dia va pitjor; amb un govern sense pressupostos que està al dictat dels Comuns, que la senyora Albiach ja fa de vicepresidenta del Govern dictant les seves polítiques; o amb l'oficialitat del català, que el conseller d'Exteriors encara no sabem quines gestions ha fet o què en pensa al respecte. La llista sobre la seva falta de lideratge és llarga i acostuma a anar acompanyada de silencis. Silenci sobre Sixena. President, què pensen fer per defensar el patrimoni? Silenci sobre la jornada laboral de les trenta-set hores i mitja, que afecta de ple els petits empresaris de Catalunya, els autònoms i les petites i mitjanes empreses. I esperem que no hi hagi silenci sobre l'OPA i que no li passi com als seus diputats a Madrid, que van votar a favor de l'impost energètic, posant en perill importants inversions per al Camp de Tarragona, com la Vall de l'Hidrogen verd.

President, vostè no lidera perquè té una doble supeditació. Per un cantó, a La Moncloa, al PSOE, a Madrid i a Pedro Sánchez; i per l'altre, als Comuns. Sense incomodar Pedro Sánchez, mai podrà defensar Catalunya. I seguint el dictat dels Comuns, mai podrà situar-se en la centralitat del país. O si no, sempre tindrà el Partit Popular i VOX per salvar-lo de les votacions compromeses aquí al Parlament de Catalunya.

President, menys pensar en Espanya i més defensar Catalunya. Aquesta és la normalitat que ens espera aquesta legislatura?

Moltes gràcies.

El president

Per respondre té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

M'he trobat el país que m'he trobat. Podria jo fer un catàleg, que seria extens, de com me l'he trobat. Però miro endavant i Catalunya avança. Tres dades només per illustrar el que dic. Nou rècord d'ocupació, que es van conèixer ahir, les dades. Liderem la creació de feina a Espanya amb 37.000 nous ocupats el mes de maig. Segona regió del món, del món, que més inversió tecnològica treu en el sector de la salut, més de 1.500 milions d'euros en els darrers cinc anys. I cinc universitats catalanes entre les deu primeres d'Espanya. Catalunya avança i jo ho faig amb el meu estil, que vostè pot no compartir. Hi té tot el dret del món, només faltaria, que fins i tot pot dir-me que pensa que seria millor fer-ho d'una altra manera. Jo ho faig amb el meu estil, que no és un estil de confrontació, que és un estil de col·laboració; i col·laborar no només no està renyit amb defensar els interessos de Catalunya tant com convingui i on convingui, sinó que crec que és la millor manera –la millor manera– de defensar-los. I com que estic molt convençut del que faig, no tinc cap inconvenient en discutir-ho divendres a la conferència de presidents, on convingui. Sempre, això sí, que hi hagi un enfocament constructiu i no es vingui a fer soroll i a buscar fer barri-la, que és el que em sembla que alguns pretenen aquest divendres. Jo no ho faré.

Gràcies.

El president

La següent pregunta és sobre els darrers esdeveniments polítics.

Pregunta al president de la Generalitat sobre les mesures previstes per a garantir l'aplicació immediata de la Llei orgànica 1/2024, d'amnistia per a la normalització institucional, política i social a Catalunya

317-00120/15

La formula en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya el diputat senyor Josep Maria Jové i Lladó.

Josep M. Jové Lladó

Moltes gràcies, president. President Illa, la setmana que ve farà un any de l'entrada en vigor de la llei d'amnistia i encara no s'està aplicant completament. President, què pensa fer per garantir-ne la seva aplicació immediata?

El president

Per respondre té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

A mi m'agradaria que la llei d'amnistia..., i així ho vaig dir en aquesta seu parlamentària amb motiu de la meua sessió d'investidura, quan em vaig adreçar a la cambra. Crec que la llei d'amnistia és una bona llei. Crec que ha ajudat tothom i crec que hauria de ser ja efectiva i que s'hauria d'haver aplicat. I des del Govern de Catalunya no deixarem de repetir això, ho expressarem amb tot el respecte cap al poder judicial, però també amb tota la contundència i claredat, i treballarem perquè això sigui una realitat.

Hi ha un equilibri de poders, al nostre sistema. Jo tinc respecte pel poder judicial, però crec que el poder legislatiu també s'ha de respectar. I es va expressar en temps i en forma i crec que s'ha de respectar. Hem conegut l'esborrany d'una sentència del Tribunal Constitucional que s'ha de debatre en plenari i hem de veure si acaba acordant-se en aquests mateixos termes, que apunta que l'esborrany que coneixem ratifica la constitucionalitat de la llei. És una molt bona notícia. Espero que això faci reflexionar alguns dels que no estan aplicant aquesta llei.

El president

Per repreguntar té la paraula el diputat senyor Josep Maria Jové i Lladó.

Josep M. Jové Lladó

Moltes gràcies. Nosaltres, president, ja vam dir des del primer dia que quan la voluntat d'alguns jutges és no aplicar una llei, no existeixen ni redactats blindats ni clàusules o disposicions que en garanteixin una aplicació immediata. Vam advertir que els tribunals farien política i que dilatarien al màxim la seva aplicació. La llei d'amnistia no té un problema d'encaix constitucional. Qui té un problema d'encaix democràtic són alguns tribunals, i no només el Tribunal Suprem. Però malgrat tot, president, l'amnistia s'acabarà aplicant per legitimitat democràtica i per lògica jurídica. Però cal estar amatents per garantir que això passi i com més aviat millor.

I aquí vostès, president, també hi tenen coses a dir i moltes coses a fer. No s'hi val quedar-se'n al marge esperant els tribunals des d'un teòric respecte al poder judicial, perquè sap qui no se'n queda al marge, president? Les dretes extremes, pressionant i atacant a fiscalies i tribunals, fins i tot a la Fiscalia General de l'Estat o al propi Tribunal Constitucional. Com tampoc s'hi queden vostès quan afecta els seus. Aleshores surten en tromba diputats, ministres i qui calgui per posar el crit al cel.

Mogui fitxa, president, perquè avui al nostre país no hi ha res de més democràtic que fer efectiva aquesta amnistia. Una amnistia que és una victòria política incontestable, però que no normalitza res, perquè el conflicte polític entre Catalunya i l'Estat segueix ben obert. O si no, digui què té de normal que els tribunals es vantin de no aplicar una llei o expliqui'ns què tenen de normal els espionatges o les infiltracions que avui encara es produeixen. Res d'això és normal, president, ni es pot normalitzar. Sabem que la repressió no s'acabarà fins que el conflicte polític amb l'Estat no es

resolgui. L'amnistia era i és un pas necessari per fer justícia que vostès van acceptar. I sap que si no l'haguessin acceptat, avui no serien on són, ni aquí ni a Madrid.

Però no és suficient, president. Si vol normalitat, treballi no només per l'aplicació de la llei d'amnistia, sinó per la resolució del conflicte. Perquè la seva resolució en clau democràtica, votant, també la van acceptar, president. I perquè pot fer veure que el conflicte ja no existeix, però s'estarà fent trampes al solitari. Fa més de tres-cents anys que alguns amb més poder que vostè intenten passar pàgina i nosaltres seguim aquí amb la mateixa voluntat insubornable de ser poble, fins a sortir-nos-en.

Moltes gràcies.

El president

Per respondre té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Senyor Jové, sobre l'amnistia crec que ho he dit tot, però en tot cas ratifico el meu compromís, amb la dignitat que li correspon a la presidència de la Generalitat, per treballar per fer-la efectiva i per donar suport a les reformes que s'estan plantejant des del Govern d'Espanya en l'àmbit de la justícia, que no són senzilles, però que són imprescindibles. Això és el que estem fent i en aquest tema crec que he sigut explícit i estic obert a qualsevol consideració o qualsevol proposta que se'm pugui fer.

Sobre la segona qüestió, jo respecto el seu plantejament polític, respecto el plantejament polític de totes les persones, de tots els diputats i de tots els grups d'aquesta cambra. Jo també tinc el meu; demano respecte pel meu. Som una societat plural, resolguem les coses en l'àmbit de la política. Aquesta és la meva aposta. En l'àmbit de la política. I aquí sap vostè que em trobarà. Tindrem coses que ens diferenciaran, tindrem coses en què no ens posarem d'acord, i hi haurà coses en què ens podrem posar d'acord. Els conflictes polítics es resolen en l'àmbit de la política. Crec que és una de les lliçons que hem après a Catalunya i aquí a mi vostè m'hi trobarà sempre.

Gràcies.

El president

La següent pregunta és sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre les dades de multireincidència delictiva del 2024

317-00117/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Alejandro Fernández Álvarez.

Alejandro Fernández Álvarez

Gracias, presidente. ¿Cómo valora los alarmantes datos de multirreincidencia delictiva de 2024?

Muchas gracias.

El president

Per respondre té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

La seguretat és una prioritat del meu govern. En fi, ahir hi va haver una altra operació important per defensar la convivència i el compliment de la llei a Catalunya. Les dades de seguretat d'aquest primer trimestre de l'any han anat baixant i seguirem treballant perquè segueixin baixant.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Alejandro Fernández Álvarez.

Alejandro Fernández Álvarez

Gracias, presidente. Señor Illa, mire, cuando a usted se le reprocha su política de seguridad ciudadana en esta cámara suele contestar grandilocuente: «*A Catalunya qui la fa la paga.*» No estoy yo tan seguro de que eso sea exactamente así, pero lo que es absolutamente indiscutible, que sí que estoy seguro, es que hay demasiados delincuentes en Cataluña que la pagan, sí, durante media hora y al cabo de esa media hora vuelven a la calle tan alegres a seguir con su fiesta.

Los datos son absolutamente espeluznantes: en 2024, 637 delincuentes acumularon 6.933 delitos, lo que sale a una media de más de diez delitos por delincuente, aunque incluso se conoce el caso de uno de ellos en Llefià que acumulaba sesenta y cinco detenciones y está en la calle. En los últimos cuatro años, ha aumentado un doscientos cuarenta por ciento los delincuentes con más de siete denuncias acumuladas, y usted, señor Illa, lleva casi ya un año gobernando y los datos en este asunto no mejoran; empeoran. Entre otras cosas, porque ni usted ni Pedro Sánchez están corrigiendo el problema, y no será porque desde la oposición del Partido Popular no lo hayamos intentado.

Mire, en abril del 2024 presentamos una proposición de ley en el Congreso para modificar el Código penal. Sorprendentemente se aprobó –sí, se aprobó–, pero como no les hizo gracia que se aprobara porque venía del PP, han decidido prorrogar el plazo de enmiendas treinta y tres veces –treinta y tres veces. Simplemente no quieren implementarla porque viene del PP. Lo que no es precisamente una actitud constructiva de la que usted presume, señor Illa, ni soluciona el problema.

La proposición a la que me refiero era muy relevante, porque tipificaba con precisión el momento exacto en el que el delincuente multirreincidente va a la cárcel tras reiterar el mismo delito. Pero ustedes no quieren hablar de eso y se niegan a entrar en el fondo del asunto y lo centran en ampliar juzgados –que sería una medida–, pero solo con eso no se soluciona el problema. Y a los hechos me remito.

¿Y por qué se niegan ustedes a entrar en el fondo del asunto? Porque siguen ustedes instalados, con sus socios de la izquierda, en una pedagogía política en la que los delincuentes son ursulinas bondadosas víctimas del capitalismo y las verdaderas víctimas del delincuente, si encima se atreven a quejarse, pasan a ser unos fachas insensibles. Mientras no cambien esa ideología, esa política, señor Illa, jamás resolverán el gravísimo problema de multirreincidencia por muy grandilocuente...

El president

Se li ha acabat el temps, senyor diputat.

Alejandro Fernández Álvarez

...que se ponga... (*El president retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.*)

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Gràcies. Hi ha feina a fer en matèria de seguretat i de multireincidència, però tinc una notícia per a vostè: s'està fent.

Miri, tres dades: delictes contra el patrimoni, dades del 2025, fins a data d'avui reducció del vuit per cent; furts, dades de 2025, reducció menys 4,8 per cent; robaris amb força, dades de 2025, reducció menys quinze per cent. I des de que soc president del Govern s'han creat a Catalunya –és una notícia també que li vull donar– nou jutjats –nou–; sí, sí: cinc de multireincidència i quatre de violència contra la dona.

S'està fent aquesta feina. Joestic obert a tota col·laboració en aquest assumpte. I aprofito per demanar-li a vostè col·laboració. Li demano que faci dos telefonades, dos trucades de telèfon: una al senyor Feijóo i una altra la senyora Dolors Montser-

rat, per demanar-los que en bé de Catalunya –i sé que vostè està d'acord amb això– defensin que el català sigui oficial a Europa i deixin d'obstaculitzar-ho.

El president

La següent pregunta és sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la millora i la normalització aconseguides amb la Llei orgànica 1/2024, d'amnistia per a la normalització institucional, política i social a Catalunya

317-00113/15

I la formula, en nom del Grup Parlamentari de VOX en Cataluña, el diputat senyor Ignacio Garriga Vaz de Concicao.

Ignacio Garriga Vaz de Concicao

Señoría, recientemente se ha cumplido un año desde que el Partido Socialista aprobó la ley de amnistía, una ley que beneficiaba a los golpistas de 2017. Yo le quiero preguntar en qué ha mejorado o normalizado la vida de la mayoría de la sociedad catalana.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

En tot. Ha estat una llei positiva i per a qualsevol observador mínimament objectiu de la realitat catalana, això és una obvietat, tan òbvia que sobren paraules.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Ignacio Garriga Vaz de Concicao.

Ignacio Garriga Vaz de Concicao

Señoría, para lo que sobran palabras es para definir el mayor acto de corrupción política legislativa que haya podido protagonizar un partido político; en este caso, el suyo. La amnistía lo único que ha normalizado, señor Illa, es la perpetuación del golpe de estado de 2017. Ahora ya sus socios separatistas ya no tienen que ir a agredir ni a la Policía Nacional ni a la Guardia Civil, porque es usted quien los expulsa por la puerta de atrás. O ya no tienen que asaltar las instituciones, porque usted quien les cede los interventores para que puedan seguir malversando en el futuro. O usted ya controla el Tribunal Constitucional para que emitan informes al dictado del señor Puigdemont o del señor Junqueras.

La amnistía lo que ha confirmado es lo que VOX lleva denunciando desde hace mucho tiempo: que su partido, y usted, es un partido separatista más. Que usted se presentó como alternativa y se ha convertido en una auténtica comparsa de Esquerra Republicana y de Junts, porque usted, desde que ha llegado a la Generalitat, señor Illa, impulsa las mismas políticas en imposición lingüística, las mismas políticas en abrir las puertas..., abiertas a los inmigrantes ilegales, las mismas políticas fiscales confiscatorias, las mismas políticas de intervención del mercado de la vivienda o las mismas políticas de ideologizar la educación o de impulsar una política energética suicida.

En definitiva, usted ya incluso asiste a los actos del separatismo, lo único que le diría es que le falta un poco más de entusiasmo y de aplaudir a los gritos de «*independència*».

Señor Illa, esa amnistía ha demostrado, además, que usted está dispuesto a gobernar a cualquier precio y con todos, incluso con los que quieren romper nuestra nación. Pero ¿no se ha dado cuenta que la amnistía no ha solucionado absolutamente nada, sino que lo ha agravado absolutamente todo? Podemos hablar, por ejemplo,

de cómo la inseguridad se dispara cada día: más violaciones, más asesinatos, más agresiones a policías. O cómo Cataluña cada día se islamiza más. O cómo Catalunya tiene los servicios públicos más colapsados por culpa de esa inmigración ilegal que ustedes promueven y financian. O cómo esa amnistía ha logrado que ya también su Administración sea una donde se extienda la corrupción, como la del su jefe, sí, como la del señor Sánchez. Una corrupción que asalta la gestión o la tutela de menores, a TV3 y Catalunya Ràdio.

En definitiva, la amnistía solo ha beneficiado a usted, a su jefe, al señor Sánchez, y ha perjudicado a la mayoría de catalanes. Pero tenga muy claro que nosotros siempre estaremos delante suyo por tierra, mar y aire.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Miri, jo intento governar per a tothom, també per a les persones que li van fer confiança a vostè, però li vull demanar un punt de respecte. Primer, respecte per les institucions, les institucions que han aprovat una llei a la que el meu partit ha donat suport, però no només el meu partit, altres formacions polítiques, i que ho han fet seguint els procediments establerts.

Segon, respecte en el llenguatge que utilitza –respecte en el llenguatge que utilitza–; es poden dir totes les coses, però s'han de dir amb un punt de respecte. I ha fet servir –fa servir habitualment vostè– paraules bastant gruixudes, que no sé si ha meditat bé abans de pronunciar-les.

I, tercer, respecte per la veritat. Si vostè té dubtes sobre alguna actuació del meu Govern, se'n va i la denuncia. Però tingui respecte per la veritat i digui les coses tal com són.

I una cosa que també li vull dir arran de la seva intervenció. Jo tinc límits, jo ni governo a qualsevol preu, ni faig les coses a qualsevol preu –tinc límits. Ara bé, també tinc una profunda convicció en el que faig, una profundíssima convicció i, per tant, ho seguiré fent. I crec, hi insisteixo, que per a qualsevol observador objectiu de la realitat les coses amb aquesta llei d'amnistia han millorat, aquí i al conjunt d'Espanya.

El president

La següent pregunta és sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la prioritització de les polítiques d'habitatge en la Conferència de Presidents

317-00116/15

I la formula, en nom del Grup Parlamentari Comuns, el diputat senyor David Cid i Colomer.

David Cid Colomer

Bon dia, president. El principal problema que tenim a Catalunya, al nostre país, és l'accés a l'habitatge i no cap altre. El drama que vivim, com publica aquesta setmana *ElDiario*, és el de la Pepita, una veïna de Sants que després de més de deu anys pagant cada mes religiosament el lloguer no li renoven el contracte, l'han fet fora de casa i ara viu en un habitatge temporal cedit per l'ajuntament. I encara hem de sentir com els rendistes ens diuen que tenim enveja. Quina enveja? El que tenim és pobresa de la nostra gent.

I per aquest motiu, president, li demanem que aquest divendres no caigui en la trampa i en el boicot del Partit Popular, no caigui en el fang del Partit Popular i en la seva estratègia. El Partit Popular l'únic que vol és derrocar el Govern de l'Estat

i salvar el senyor Feijóo de la senyora Ayuso. Ja l'hi dic, senyor Fernández: fracassaran, no ens derrotaran.

I per això li dic president, la màxima prioritat que ha de tindre aquest divendres són les polítiques d'habitatge. Això és el que ha de marcar la Conferència de Presidents. President, de cap a l'habitatge, aquesta ha de ser l'única i la màxima prioritat del divendres. I per això també li torno a demanar que el Partit Socialista i el president Sánchez desencallin d'una vegada per totes la regulació del lloguer –en aquest cas, de temporada– al Congrés. I que cadascú es retrati, que es retrati Junts, que es retrati el Partit Popular i que es retrati, evidentment, VOX. Perquè, president, no hi ha govern de tothom si no hi ha habitatge per a tothom.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Senyor Cid, el grup que vostè representa i el grup que jo represento tenim diferències en moltes coses; en aquesta matèria, no en tenim cap. Tinc perfecta consciència del problema i de la situació de l'habitatge a Catalunya i crec que arreu de tots els països europeus –perfecta consciència.

El meu pensament és el següent: no hi ha cap societat que si no està cohesionada pugui avançar, ha d'haver-hi un mínim de cohesió social. En aquest moment, el que més afecta la cohesió social no és ni la sanitat, ni l'educació, ni els drets socials; és l'habitatge. I estem en una situació francament complicada, que no podrem resoldre –toquem de peus a terra i diguem les coses tal com són a la ciutadania– ni en un mes ni en un any, però la podrem resoldre. I vostè sap que jo en això estic, en fi, sense tremolor de cames i he arribat a acords amb grups que estan molt allunyats del meu pensament polític, perquè en aquest tema estem d'acord. I ho seguiré fent.

I per descomptat que divendres a la Conferència de Presidents ens centrarem en aquesta qüestió. I per descomptat que seguirem sent la comunitat autònoma que desplega polítiques més ambiciosos en aquest canvi. I per descomptat que seguirem defensant que l'habitatge és primer de tot un dret i no un negoci. I he sentit darrerament expressions que m'han avergonyit.

I em dol molt veure com certs sectors de la societat catalana no entenen això i no entenen que si no podem viure tots..., i l'habitatge no és una cosa prescindible, no és comprar-se un segon cotxe ni anar-se'n tres setmanes..., és un dret fonamental, és un bé fonamental. Em dol veure que hi ha gent que això no ho entén. Alguns grups polítics i alguns sectors de la societat. Jo ho seguiré explicant, ho seguiré defensant i seguiré intentant fer polítiques, desplegar polítiques, diguem-ne, efectives en aquesta qüestió, que, hi insisteixo, és la màxima preocupació que tenim en aquest moment.

I per als que diuen que el mercat ho soluciona tot, jo torno a dir lo mateix: l'any passat va créixer l'economia catalana un 3,6 per cent i no es va reduir de forma significativa la taxa de pobresa. Hi ha vegades que el mercat falla i quan el mercat falla, s'ha d'intervenir, i és el que estem fent en matèria d'habitatge i ho seguirem fent.

I per descomptat que divendres serem en aquesta qüestió claus. I crec, també l'hi he de dir, que tenim un aliat potent en aquesta qüestió en mans del Govern d'Espanya; però també vull dir, requerirà un recorregut desplegar aquestes polítiques. Ho estem fent.

Gràcies.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor David Cid i Colomer.

David Cid Colomer

President, a Catalunya també ens queda molta feina per fer. Miri, aquests dies veïns de Sitges, de Banyoles i de Sentmenat estan en vaga de lloguers davant del

mobbing immobiliari de «la Caixa». El passat dijous jo mateix i la diputada Segovia vam poder ser a Sitges parlant amb els veïns i veïnes, també amb el Sindicat de Llogateres, que expliquen com, per exemple, han patit per part de «la Caixa» pujades abusives de preu. En aquest cas, els hi volen fer pagar també l'IBI amb el preu del lloguer o els hi cobren despeses de la comunitat, quan els espais comunitaris estan absolutament degradats.

I ara, a més a més, el que vol fer «la Caixa» és fer negoci: vol vendre 260 pisos que eren pisos de protecció oficial, a lloguer social, els vol vendre al mercat lliure. I, miri, l'Ajuntament de Sitges, en aquest cas, la regidora d'Habitatge de Sitges, la Carme Gassulla, ha dit que ni parlar-ne –que ni parlar-ne–, perquè el que no pot ser és que «la Caixa» segueixi fent negoci. I, per tant, nosaltres també li demanem que es posi al costat de l'Ajuntament de Sitges, també dels veïns i veïnes, en aquest cas, de Banyoles, i que amb els recursos que hem aconseguit en el suplement de crèdit a partir del tan-teig i retracte, es posi al costat i compri... *(El president retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.)*

El president

Se li ha acabat el temps, senyor diputat. Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Reitero quin és el meu compromís. En aquesta qüestió, no ens trobarà a nosaltres amb mitges tintes ni amb mitges veritats. El meu compromís és defensar l'habitatge com un dret. Com un dret; no com un negoci. I en això actuarem en tots i cada un dels casos que es puguin produir.

El president

La següent pregunta és sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la crida a favor de la independència en un acte al Palau de la Música Catalana, l'aparença de normalitat institucional i la resolució del conflicte polític

317-00119/15

I, en nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula la diputada senyora Laia Estrada i Cañón.

Laia Estrada Cañón

Senyor Illa, li van agradar els cànctics d'«Independència!» al Palau de la Música l'altre dia?

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Els vaig respectar. Tothom sap –em sembla que també vostè– que jo no soc independentista, però jo respecto a tothom. Espero que vostè també ho faci.

El president

Per repreguntar, té la paraula la diputada senyora Laia Estrada i Cañón.

Laia Estrada Cañón

Els va respectar? No li quedava una altra... En tot cas, jo li he preguntat si li van agradar. No ha dit res. No li van agradar, és evident. Vostè és un espanyolista, com bé va demostrar fotografiant-se i manifestant-se al costat de tota la ultradreta després de l'U d'Octubre, a anys llum d'aquell PSC catalanista i que era capaç de reconèixer el dret a l'autodeterminació. Però sobretot no li van agradar perquè trenquen

amb l'aparença de normalitat institucional que vostès tant pregonen. I per vostès aquesta normalitat institucional equival a dir que aquí ja no tenim cap conflicte polític. I això és fonamental perquè respon a les demandes que li està fent el poder econòmic, que és estabilitat.

Mirin, en aquest sentit, hem de ser honestos. La llei d'amnistia ha tingut un paper clau en tot això. I, malgrat les proclames apocalíptiques que s'han estat fent, la realitat és que aquesta llei no representa cap amenaça per a l'Estat espanyol. Al contrari, va servir precisament per tancar en fals el nostre conflicte polític, que veritablement va posar en escac el règim del 78. I és per això que s'explica que el Tribunal Constitucional probablement l'avaluarà.

Nosaltres no volem frivoltzar amb la repressió, i ens alegra que s'hagi pogut alleugerir el patiment de les persones represaliades. Però no ens enganyem: aquesta llei en cap cas ha servit per aturar la repressió. Primer, perquè va deixar fora des d'un principi molta gent; per començar, Pablo Hasél. I després, perquè no s'està desplegant correctament. És molt eficaç amb els policies; el quaranta per cent dels amnistiats són policies, però és molt complicada per als independentistes. Tenim el cas de Carles Puigdemont, el cas de l'Adri de Badalona, el cas dels CDRs i molts altres. I, a més a més, no ha acabat amb les clavegueres de l'Estat, que fan més pudor que mai.

Però el que és més important: aquesta llei no ha servit per resoldre el nostre conflicte polític, que no ha desaparegut, perquè no ha anat lligada al reconeixement del nostre dret a l'autodeterminació. I, de fet, el que s'ha aconseguit és pacificar el país per la via del pacte amb Madrid després d'haver desactivat el carrer. I, a més a més, han aconseguit fins i tot canviar la reivindicació d'independència per pacte fiscal.

Vostès són capaços d'haver fet una jugada mestra magnífica. Els felicitem, a vostès, al PSOE. Però vostè deia que els conflictes polítics es resolen políticament. Què hi ha més polític que votar democràticament el nostre futur, senyor Illa?

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Per mi la normalitat és que s'expressi la pluralitat de la societat catalana. I jo la respecto. I no m'enganyo: sé que a Catalunya hi ha gent, molta gent, que és independentista i té tot el dret de ser-ho i de defensar-ho políticament. I jo això ho respecto, i crec que és el que em toca fer. I també governo per aquestes persones que pensen això.

N'hi ha que no ho som. També demano que se'ns respecti. És la pluralitat d'una societat, que pot anar evolucionant, que passarà per moments diferents. I, afortunadament, són els ciutadans els que ens assignen el pes polític, la representativitat política que tenim en aquesta cambra. I ho han fet, per cert, ben recentment, no? Això per mi és la normalitat.

I jo no soc persona –ni ho pretenc ni ho soc– de cap jugada mestra ni de re de tot això. Jo soc persona de treballar amb constància, de tenir unes conviccions, d'estar obert a tots els plantejaments que hi puguin haver, d'intentar escoltar i d'intentar fer avançar el país. Jo soc això. No esperi de mi cap jugada mestra; ni ho pretenc ni crec que sigui capaç de fer-ho. Però és que no ho vull fer. Intento que les coses millorin i intentaré deixar el país millor que me'l vaig trobar, que, per cert, m'hagués agradat trobar-me'l una mica millor.

Gràcies.

El president

La següent pregunta és sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre les mesures previstes per a capgirar el mal funcionament de la Direcció General d'Atenció a la Infància i l'Adolescència i per a protegir els alertadors

317-00114/15

I la formula, en nom del Grup Parlamentari Mixt, la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

«Qui destapa l'escàndol de la DGAIA prioritant l'honestedat i el servei públic ha de dur escorta.» Aquest titular, que escandalitzaria qualsevol govern nacional decent, aquí passa desapercebut, d'esquitllada. No fos cas que algú decidís gratar i trobés l'abast de la tragèdia. Assetjament laboral, intimidacions, amenaces directes d'immigrants tutelats beneficiaris de prestacions indegudes i un cotxe policial a la porta de casa per preservar la integritat i la vida. Aquest és el premi per a qui va tenir el valor d'alçar la veu davant el frau i la corruptela que vostès ara pretenen tapar amb un canvi de nom i amb la contractació de tres-cents treballadors més.

Mentre vostès contracten, eufòrics, nou personal, ell està de baixa, ha perdut bona part de la seva retribució i difícilment podrà recol·locar-se en un sector que és clarament hostil a la transparència i a la veritat. A vostè no l'ha amenaçat cap marroquí que vol viure del «cuento», oi, senyor Illa? A vostè no l'han responsabilitzat de la pèrdua de subvencions indegudes, eh? Doncs a ell sí.

Un alertador hauria de veure preservat el seu anonimat; hauria de comptar amb el suport econòmic i logístic de l'Administració, i hauria de gaudir d'una protecció efectiva i proporcional a la transcendència de les seves revelacions. Sense aquest *pack*, difícilment incentivarem la denúncia interna d'episodis de frau i de corrupció. Vostès creuen que veient el que li ha passat a aquest xicot i la difícil situació en què es troba ara mateix per haver actuat com Déu mana, proliferaran les denúncies per males praxis o corrupteles dins l'Administració? No creuen que el seu exemple desincentiva els possibles nous alertadors.

Als alts càrrecs que coneixien les irregularitats no els ha passat res. A en Chakir El Homrani, tampoc; a les fundacions que es van embutxacar els diners dels contribuents catalans sense fiscalitzacions ni justificacions, tampoc; als immigrants tutelats que han gaudit de privilegis indeguts, tampoc.

Se n'adonen, que només hi ha hagut conseqüències i perjudicis per a qui ha alertat del frau? Quines mesures pensen prendre per revertir aquesta vergonya? O és temps de rebaixes i hem de conformar-nos amb un simple canvi de nom?

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Una societat té dos termòmetres: un termòmetre de benestar material i un termòmetre de benestar moral. Un dels indicadors més importants del que jo anomeno «termòmetre de benestar moral» és com tractem els adolescents i els menors que s'han trobat en situacions vitals molt complicades. Aquesta és la tasca de la DGAIA, de l'antiga DGAIA, de la nova direcció general. És una tasca molt difícil. És una política pública molt complexa, de les més complexes.

A Catalunya s'ha fet amb notable excel·lència, molt per sobre de com ho han fet altres comunitats autònomes i altres països europeus. Tenim una tradició de la que ens en podem sentir orgullosos i que deixa el termòmetre moral de la nostra societat bastant alt. En tot cas, en una situació molt decent.

Hi han hagut dificultats. No les recents; altres vegades hi han sigut. Les resol-drem i les aprofitarem per millorar encara més la feina que s'està fent i que agraeixo als professionals que hi han col·laborat. Són persones, són nens, són adolescents que es troben en situacions vitals molt difícils.

Qui ha denunciat perquè ha vist que hi havien praxis equivocades té totes les garanties. I a Catalunya també en això som bastant excel·lents, perquè hi ha diferents organismes que permeten una denúncia anònima, i gaudeix de tota la protecció, també la del Govern de Catalunya.

Ara, lo que no està bé, senyora Orriols, és aprofitar aquesta situació per impugnar una política i per oblidar que són persones menors i adolescents, que tenen dret a una oportunitat a la vida –que tenen dret a una oportunitat a la vida. I el meu Govern treballarà perquè tinguin aquesta oportunitat a la vida, perquè no són, ells, més que víctimes d'una societat. I aprofitar això per fer política de xemeneia estreta i de sostre molt rebaixat diu molt del que és vostè.

El president

Per repreguntar, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Que qualifiqui de notable excel·lència la gestió d'un organisme vinculat al frau i a la prostitució de menors diu molt de la seva desorientació política. (*Remor de veus.*)

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

El que diu molt de la seva falta de respecte a la veritat és el que vostè acaba d'afirmar. Vagi i demostrï-ho als seus tribunals. I, si no, demani excuses en aquesta cambra.

El president

La darrera pregunta és sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre el balanç del seu viatge al Japó i a la República de Corea i sobre el Pla Àsia per a reforçar la presència econòmica i institucional de Catalunya en el continent asiàtic

317-00115/15

I la formula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, el diputat senyor Ferran Pedret i Santos.

Ferran Pedret i Santos

Gràcies, president. Bon dia a tothom. L'hem vist en dies recents viatjar, en nom de la Generalitat de Catalunya, al Japó i a la República de Corea, interlocutant amb diversos actors institucionals, socials i econòmics, i també amb empreses catalanes que tenen interessos en aquests dos països i al conjunt del continent asiàtic.

També ha anunciat que té la intenció de visitar, vaja, en els propers mesos, la Xina, i ha anunciat l'encàrrec del pla Àsia per tal de reordenar i reforçar la presència catalana en aquest continent. I certament, des de fa ja dècades, però de manera cada vegada més accelerada, hi ha un cert centre de gravetat que es va desplaçant cap a l'eix del Pacífic. I sens dubte és en interès del conjunt de la ciutadania de Catalunya que és important que els poders públics catalans i, significativament, la Generalitat de Catalunya tinguin una presència destacada i coordinada amb altres administracions, amb el conjunt d'Espanya, però també amb el conjunt de la Unió Europea, al continent asiàtic.

Ha manifestat també vostè l'interès en reforçar els llaços amb la Xina i amb l'Índia. I em sembla que són objectius clarament estratègics i que estan més connectats del que hom podria pensar en una primera reflexió amb els objectius interns d'augmentar la cohesió social i la prosperitat de la societat catalana.

En aquest sentit, li voldríem preguntar quin és el balanç que fa vostè d'aquest viatge al Japó i a la República de Corea, i quins són els següents passos que vol donar amb aquesta estratègia respecte al continent asiàtic.

Gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Gràcies, senyor Pedret. En faig un balanç positiu. Però també he vist que queda molta feina per fer. Les conclusions principals que trec d'aquest viatge a Japó i a Corea són: primer, hem constatat la puixança de tot el continent asiàtic. Jo crec que l'eix de gravetat del món es desplaça cap a aquest continent. He constatat també que el marc és Europa. Allà es veu el marc europeu, aquest espai públic compartit de 450 milions de ciutadans que és Europa, i de la que en formem, afortunadament, part. I he constatat també que Catalunya té un paper a jugar aquí, el que ens correspon, amb una xarxa de delegacions a l'exterior, d'oficines d'Acció, d'oficines de l'Agència Catalana de Turisme, que crec que fa una bona feina i que crec que hem de potenciar.

Nosaltres ens hem compromès a, abans de final d'any, fer un pla Àsia, que el farà el conseller Duch, per reestructurar, reordenar, repensar la nostra presència en aquest continent i per veure també si s'han de donar –jo crec que sí, però ho veurem després de fer l'anàlisi– més passos i potenciar una mica la nostra presència en aquests llocs, i també per dissenyar una política que m'agradaria que tingués el màxim suport d'aquesta cambra i que em comprometo també a comentar amb tots vostès per poder organitzar a mitjà i llarg termini, si pot ser possible al marge de la conjuntura de qui governa a Catalunya, sinó que poguéssim acordar-ho per tenir un horitzó de treball de deu anys. Doncs com enfocar aquestes coses aquí, no?

Vam arribar a alguns acords rellevants. Vaig constatar la potència i el prestigi enorme del Barcelona Supercomputing Center. Vam arribar..., vam renovar un acord amb el supercomputador de Kobe, vam signar un acord també amb el governador de Kyoto. Hem obert una possibilitat d'arribar a acords amb el clúster biomèdic de Kobe amb la regió de Barcelona.

En fi, jo crec que hem sembrat. I també hem fet una feina de cura d'algunes inversions que estan en joc en aquest moment a Catalunya i que crec que són importants perquè afecten la mobilitat elèctrica i perquè són inversions industrials.

Ara, és una acció que requereix una feina constant, una feina persistent, i crec que tenim els elements per poder-la fer, i la meua voluntat és desplegar-la en el que queda de legislatura.

Moltes gràcies.

El president

Obrim ara el capítol de preguntes al Govern.

Pregunta al Govern sobre el finançament del transport públic

310-00200/15

I la primera és sobre el finançament del transport públic. I, per formular-la, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Ester Capella i Farré.

Ester Capella i Farré

Gràcies, president. Molt bon dia a tothom. Consellera Paneque, aquest mes de juliol es perdrà la gratuïtat en els preus dels abonaments de rodalies i regionals. I aquesta serà molt desproporcionada. Ho denunciem plataformes ciutadanes com és Dignitat a les Vies. Per tant, serà tan desigual i desproporcionada que el viatge de

Sant Vicenç a Barcelona, doncs, costarà, l'abonament mensual costarà vint euros, mentre que de Torredembarra a Barcelona costarà noranta-dos euros. Mentrestant, l'Avant mantindrà, doncs, les bonificacions en un quaranta per cent.

A Maçanet-Massanes, la línia R1, R2 Nord, doncs, passarà exactament el mateix. Creu el Govern que un peatge territorial d'un mateix servei –diria «d'un mal servei»– com aquest és la millor manera de democratitzar la mobilitat?

I sí, parlarem, si volen, de finançament del servei públic. Parlem de finançament i finançament del servei..., en aquest cas, dels serveis públics.

El president

Per respondre, té la paraula la senyora Sílvia Paneque i Sureda, consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica i portaveu del Govern.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica (Sílvia Paneque i Sureda)

Sí; moltes gràcies, diputada. Efectivament, primer recordar que aquest model de desplaçaments il·limitats i gratuïts va ser una mesura excepcional derivada de la crisi inflacionària provocada per la guerra d'Ucraïna i, per tant, en el moment en què es dissenya és una mesura excepcional, acotada a aquest moment.

A partir de l'1 de juliol, efectivament, acaba aquest abonament recurrent, que es va activar el 2022 i, per tant, entra en vigor un nou model de bonificacions: cinquanta per cent als títols d'ATM Jove, vint per cent a Multiviatge i bonificacions addicionals als abonaments mensuals fins al seixanta per cent. I aquí té el compromís del Govern de la Generalitat i de la conselleria per activar, doncs, recursos extraordinaris per tal que l'usuari tingui el mateix nivell de bonificació que tenia fins ara d'aquí fins a finalitzar l'any. Aquest era el compromís que teníem i, per tant, el mantenim i així ho farem.

El president

Per repreguntar, té la paraula l'honorable senyora Ester Capella i Farré.

Ester Capella i Farré

Gràcies, consellera. Vostè sap que el problema que tenim és el finançament del transport públic i està en mans seves solucionar-ho com també està en mans, en aquest cas, del mateix color polític a Madrid. El tema del greuge territorial, vostè apuntava, és un greuge que afecta sobretot els entorns més llunyans de l'àrea metropolitana de Barcelona i té una afectació molt clara i directa en el conjunt dels ciutadans que no tenen una altra manera de desplaçar-se que no sigui el tren.

El desori continua sent la norma, i la normalitat en el servei continua sent l'excepció. Per tant, cal previsió i, en aquest sentit, jo li reclamo que utilitzi les plataformes que, d'alguna manera, Esquerra Republicana li ha deixat preparades. Una és l'acord nacional pel transport públic. Aquí hauríem de començar a dissenyar de quina manera obtenim un model de finançament del transport públic, que no pivoti sobre la responsabilitat única i exclusiva del Govern de Catalunya i, per tant, dels catalans i les catalanes, perquè l'obligació, com sempre, està a molts quilòmetres d'aquí.

Madrid té una obligació principal. Estan governats els dos governs, Catalunya i en aquest cas Madrid, pel mateix partit polític. Per tant, és fàcil que vostès trobin les pistes d'atterratge. Per tant, l'acord nacional del transport públic, quan es tornarà a reunir? Que és aquí on nosaltres hem d'assentar les bases per al finançament del transport públic a Catalunya.

Una altra pista d'atterratge: l'agenda rural de Catalunya. Quan celebrarem una altra reunió de la primera? Quan es farà aquesta segona? I, per tant... *(El president retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.)*

El president

Se li ha acabat el temps, senyora diputada. Per respondre, té la paraula l'honorable consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica i portaveu del Govern.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica (Sílvia Paneque i Sureda)

Sí, senyora Capella, em planteja dos calendaris o dos àmbits d'actuació. Insisteixo, en el primer, de l'1 de juliol fins al 31 de desembre, tal com ens vam comprometre en els diferents títols de l'ATM, es mantindrà el nivell de bonificacions que hi havia fins ara. O dit d'una altra manera, l'usuari no notarà la diferència amb el diferent engranatge de bonificacions entre ens locals, Govern de la Generalitat i Govern d'Espanya.

A rodalies s'introdueix un nou abonament mensual de vint euros, de deu per als joves i gratuït per als infants; en la mitjana distància, una bonificació del quaranta per cent en els abonaments mensuals i en els de deu viatges i un cinquanta per cent novament per a joves i gratuïtat per als infants.

Ara bé, és veritat –i escoltant les plataformes i vostè ho deia–, hi havia un greuge entre rodalies i regionals, i, per tant, li puc anunciar avui, escoltant la veu de les plataformes i especialment les del corredor del sud, que tots sabem que han patit les derivades d'aquestes obres de túnel de Roda de Berà, que arribarem a una bonificació del seixanta per cent per tal que en aquests moments, a partir de l'1 de juliol, no hi hagi aquest greuge comparatiu i, per tant, reduïrem fins a un trenta-tres per cent el preu del bitllet que hagués estat si només haguéssim aplicat el decret a partir de l'1 de juliol.

Per tant, anunciar que efectivament atenem aquesta demanda. És de justícia. Volem un model tarifari just i equitatiu que s'adapti a la realitat territorial i, per tant, afegim aquesta bonificació per tal de que no hi hagi aquest greuge comparatiu.

El president

La següent pregunta és sobre les polítiques de seguretat.

Pregunta al Govern sobre les polítiques de seguretat

310-00201/15

I la formula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, la diputada senyora Laia Cañiguerol i Olivé.

Laia Cañiguerol Olivé

Gràcies, president. El 5 de desembre de l'any passat van celebrar una junta de seguretat de Catalunya que va significar un pas enrere en el camí perquè els Mossos siguin la policia integral del nostre país. Varen renunciar a les competències de ports i aeroports que ja estaven negociades i que ja ha assumit el Govern basc. I, si això no fos suficient, van considerar una bona idea intentar espanyolitzar el 112 incorporant-hi la Guàrdia Civil i la Policia Nacional, que per sort, gràcies a pressionar, no se'n varen ensortir.

De fet, el despropòsit d'aquella Junta de Seguretat va ser tan gran que el president va haver de fer una compareixença específica per parlar del tema i el president Illa, aquí, el 18 de desembre, al Parlament, va dir: «Convocarem una nova junta de seguretat a principis d'any perquè els Mossos assumeixin competències en ports i aeroports». Textual. És el titular de la seva nota de premsa, de la nota de premsa del Govern. Avui som 4 de juny i la nova junta de seguretat no s'ha fet.

I la setmana passada, en una entrevista la consellera Parlon deia que les competències no hi seran aquest setembre i s'endarreriran. Estem preocupats, consellera, perquè veiem masses versions d'un mateix tema. El president aquí en el Parlament, va dir a principis d'any i vostè ara ja parla de finals d'any. Consellera Parlon, fa mig any que esperem la Junta de Seguretat. Fa mig any que esperem la rectificació anunciada. Fa mig any que esperem l'ambició per gestionar ports i aeroports. Quan faran la Junta de Seguretat?

El president

Per respondre, té la paraula la senyora Núria Parlon i Gil, consellera d'Interior i Seguretat Pública.

La consellera d'Interior i Seguretat Pública (Núria Parlon i Gil)

Molt bé. Gràcies, president. President de la Generalitat, membres del Govern, diputats i diputades i públic que esteu escoltant-nos... De fet, al Govern no li falta ambició. No li falta ambició per assumir noves competències, ni en seguretat ni en cap dels altres àmbits de govern. Per altra banda, ja va dir el president, i ho va expressar, que aquestes competències s'assumiran, que estem treballant per tenir una data. Que estem treballant també en l'ampliació de la plantilla de Mossos d'Esquadra per poder-les assumir i poder-les executar amb eficiència. I amb això, bé sap que nosaltres complim els acords. Complirem els acords d'investidura. I complim aquells acords que afecten, en aquest cas, a la convocatòria de la Junta de Seguretat i a l'assumpció de les noves competències.

El president

Per repreguntar, té la paraula la diputada senyora Laia Cañiguerol i Olivé.

Laia Cañiguerol Olivé

Tenir les competències de ports i aeroports és una qüestió de seguretat ciutadana, és una necessitat. Renunciar-hi és renunciar a la seguretat dels catalans i de les catalanes. Aquesta legislatura només té sentit si es produeixen avenços decidits en sobirania, sobirania nacional i socials. D'això depèn el seu Govern. Depèn de l'ambició que tinguin en la defensa del país i de la seva gent. Accelerin, consellera, compleixin amb la seva paraula i concretin ja el traspàs.

El president

Per respondre, té la paraula la consellera d'Interior i Seguretat Pública.

La consellera d'Interior i Seguretat Pública (Núria Parlon i Gil)

Diputada, no dubti que ho farem. I li demano que hi confiï i que també confiï en el Govern d'Espanya que està treballant de manera... (*Veus de fons.*) –sí, sí, sí–, de manera clara per fer-ho possible; per fer-ho possible pel que fa a les competències en ports i aeroports i també amb una futura proposició de llei que es treballa amb el grup de Junts per tal de promoure, promoure l'assumpció de les competències en l'àmbit d'immigració.

Ara bé, ha fet una consideració que em veig obligada a... A mi no m'agrada treure pit de les dades; soc molt discreta sempre, perquè les dades les carrega el diable i, per tant, quan són bones pensem que s'està fent una feina excel·lent i quan no són bones no vol dir que no s'estigui fent una feina excel·lent. Ara bé, en relació amb l'aeroport, i lo d'associar que hem de tenir les competències per tenir millor les dades de seguretat no és cert.

Ara mateix, amb les competències que tenim, amb l'ampliació que hem fet a la plantilla de l'aeroport i amb les xifres que teníem, que a més a més ens preocupaven, perquè les diferents pàgines dels consolats destacaven que et robaven a l'aeroport de Barcelona, tenim una disminució de dades del divuit per cent quant a la delinqüència, amb l'ampliació d'efectius que hem fet a hores d'ara i amb la feina que s'està fent. Per tant, més competències, sí, però ara amb les que tenim, ja estem fent molt bona feina: un divuit per cent menys de robatoris a l'aeroport.

El president

La següent pregunta és sobre el desplegament del pla d'enfortiment de la llengua catalana en el sistema universitari i de recerca.

Pregunta al Govern sobre el desplegament del pla d'enfortiment de la llengua catalana en el sistema universitari i de recerca

310-00190/15

La formula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, el diputat senyor David González Chanca.

David González Chanca

Moltes gràcies, president. Molt bon dia a tots i totes. Molt bon dia, consellera. Estem vivint un moment important respecte a l'impuls institucional que les principals entitats i administracions públiques del nostre país estan donant a la promoció i al foment de l'ús de la llengua catalana.

Si fem un repàs molt ràpid, trobem bona prova d'alguns resultats importants en relació amb el català a diferents nivells. Des de la presentació del pacte nacional per la llengua, ara fa poques setmanes per part del Govern de la Generalitat, passant per molts ajuntaments catalans i de fora de Catalunya que estan portant a terme mesures per impulsar l'ús del català fins a arribar al Govern espanyol, tenint en compte l'enorme feina realitzada en els darrers mesos per l'oficialitat del català a Europa.

En l'àmbit de recerca i universitats, evidentment, també hi ha molta feina a fer i molt a dir. En el seu moment, el Departament d'Universitats i Recerca, el 2022, va posar en marxa el pla d'enfortiment del català a les universitats. L'objectiu no és un altre que el de garantir l'ús amb plena normalitat de la llengua i fer-ho també en l'àmbit de la ciència, de la recerca i de la generació de coneixement, tenint en compte l'important impacte social i econòmic que això representa.

I és que per molt que algunes opcions polítiques es neguin a veure la realitat, nosaltres sempre parlem de la realitat social i no podem perdre de vista que totes les polítiques en favor de la immersió i de l'enfortiment de la llengua catalana sempre comporten justícia i cohesió social. I el que pretenen és aconseguir que tota la ciutadania de Catalunya pugui parlar, conèixer i dominar plenament les dues llengües oficials de Catalunya, que són el català i el castellà.

Ara que som al tram final del període de desplegament d'aquest pla, és el moment d'avaluar quin és el camí que s'ha fet. Sabem que s'han posat en marxa moltes mesures molt rellevants i entenem que la millor manera de reforçar precisament aquest compromís és fer-ne seguiment, avaluació i millora contínua i constant.

Per aquest motiu ens agradaria preguntar-li, demanar-li, consellera, si ens pot explicar quin és el grau de compliment actual del pla d'enfortiment del català que s'ha portat a terme a les universitats i quines són les següents passes a dur a terme per part del seu Govern.

Moltes gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula la senyora Núria Montserrat Pulido, consellera de Recerca i Universitats.

La consellera de Recerca i Universitats (Núria Montserrat Pulido)

Bon dia. Moltes gràcies, president. Diputat, el pla d'enfortiment del català en el sistema universitari i de recerca neix l'any 2022 és fruit del consens, del sistema de coneixement i de recerca i estem fent el seguiment dels objectius estratègics que avui en dia també formen part del pacte nacional per la llengua. I realitzem aquest seguiment després de tres anys. Ens agrada compartir avui que hem assolit el setanta-nou per cent d'aquestes fites, quaranta-cinc de forma plena, disset encara pendents i dinou d'aquestes fites de forma parcial.

En l'àmbit de docència en català, les dotze universitats catalanes també disposen de bústies de drets lingüístics que estan actives. Això ens permet rebre les incidències i treballar en elles, i també s'ha treballat molt en impulsar campanyes de conscienciació sobre els drets lingüístics i s'han recollit, l'any 21-22, vuitanta-tres queixes

i aquest curs, 141. A més, enguany les universitats han començat a desplegar els plans d'increment de docència en català, tot seguint una guia d'elaboració dels plans des del Departament de Recerca i la Comissió Interuniversitària de Catalunya.

Pel que fa al professorat, ens agrada dir que hem avançat per la plena aplicació del Decret 128/2010, que estableix l'obligació d'acreditar el coneixement lingüístic del professorat universitari. Hi ha hagut un increment del cinquanta-cinc per cent de professors amb nivell C1 o superior en català, i això vol dir que hem passat de 10.500 docents a 16.400 docents amb nivell C1 de català a les nostres universitats. En recerca i transferència del coneixement del català, els centres de recerca CERCA també han impulsat aquesta guia de gestió de multilingüisme per als centres i s'ha impulsat una línia de 200.000 euros d'ajuts per als centres de recerca.

Una de les nostres missions és fer compatible l'ús i foment del català amb el fet de ser internacionals, i això també repercuteix..., i en el curs 23/24, 15.000 estudiants de les universitats han participat en activitats d'acollida lingüística. I com a principal novetat també destaquem que el català s'ha incorporat a la plataforma Erasmus+ Online Language Support. Hem reforçat el català com a llengua de convivència amb ajuts com el Joan Fuster i la Xarxa Vives ha creat també un sistema d'indicadors lingüístics per fer-ne ús a tota la xarxa.

El camí no s'acaba aquí. La feina feta ens permet continuar avançant amb compromís i determinació i volem garantir que el català sigui llengua d'acollida i convivència i que estigui present de forma plena en el sistema universitari i de recerca.

Moltes gràcies.

El president

La següent pregunta és sobre la campanya de la renda del 2024 de l'Agència Tributària de Catalunya.

Pregunta al Govern sobre la campanya de la renda del 2024 de l'Agència Tributària de Catalunya

310-00191/15

I per formular-la té la paraula la diputada senyora Susanna Martínez Heredia, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Susana Martínez Heredia

Gràcies, president. Bon dia a tothom. Consellera Romero, aquest any la campanya de la renda no ha estat una més. Ha estat –i permeti'm dir-ho amb tota intenció– un punt d'inflexió. L'Agència Tributària de Catalunya ha desplegat un dispositiu sense precedents per donar suport a la ciutadania en un dels moments clau del calendari fiscal i, més enllà de la seva dimensió tècnica, és també un exercici de confiança, d'acompanyament i de servei públic. Enguany, des del nostre grup parlamentari hem observat una clara voluntat del Govern per reforçar aquest servei amb una mirada integradora i territorialment equilibrada. S'ha treballat per ampliar la capacitat d'atenció, per millorar l'accessibilitat, per diversificar els canals de suport i fer arribar el servei a tot el territori amb criteris de proximitat i equitat. I aquest enfocament no només contribueix a fer més senzill i eficient el procés de declaració de la renda per a milers de contribuents, sinó que també transmet una idea molt clara: que l'Administració està al costat de la gent i que els serveis públics poden ser propers, útils i de qualitat. I en aquest sentit, la campanya de la renda no és només una obligació fiscal, és també una oportunitat per consolidar una cultura tributària basada en la responsabilitat compartida i en la confiança mútua.

Des del nostre grup parlamentari, volem expressar la nostra satisfacció per aquest salt qualitatiu en l'atenció ciutadana. Ens sembla especialment rellevant el fet que aquest esforç no s'ha limitat només a augmentar recursos, sinó que ha posat

l'accent en la proximitat, en la qualitat de l'atenció i en garantir la igualtat d'oportunitats per accedir a un servei que sovint pot resultar complex per a moltes persones. Aquest balanç positiu és fruit d'una feina ben feta que cal reconèixer i consolidar, i per això voldríem posar en valor aquesta campanya i conèixer més a fons les actuacions que l'han fet possible.

Per tot això, consellera, voldríem preguntar-li quines són les principals novetats i millores que ha implementat l'Agència Tributària de Catalunya per fer de la campanya de la renda 2024 un exemple d'atenció pública propera, útil i eficient per a la ciutadania.

Moltes gràcies.

El president

Per respondre té la paraula la senyora Alícia Romero Llano, consellera d'Economia i Finances.

La consellera d'Economia i Finances (Alicia Romero Llano)

Gràcies, president. Bon dia. Diputada, molt bon dia. Doncs, com deia vostè, és veritat que dilluns va començar la campanya de la renda presencial, l'atenció presencial. Hem volgut aquest any reforçar l'Agència Tributària, reforçar aquesta campanya de la renda per preparar-nos davant del repte que hem d'afrontar l'any vinent de gestionar durant l'any 26 l'IRPF, l'ingrés de la renda de les persones físiques. Per això hem fet una contractació de cent dues persones, que hem format en les darreres setmanes, cent dues persones compromeses que van començar ja el mes de maig l'atenció telefònica, que va acabar la setmana passada, i que vull donar-li algunes dades perquè són dades positives. Hem quintuplicat, és a dir, multiplicat per cinc, les dades del 24. L'any passat es van atendre 4.600 persones a l'Agència Tributària i enguany han estat 22.200; és a dir, hi ha hagut una..., s'han multiplicat per cinc d'aquestes dades, i per tant, és positiu. Vol dir que la gent ha rebut bé aquest esforç de l'Agència Tributària per rebre aquest servei gratuït, de qualitat, proper, com molt bé deia vostè.

I ara el que hem començat el dilluns passat va ser la campanya presencial. Amb això hem obert algunes oficines específiques per a això a les capitals de província –a Barcelona, dues, i una més a Girona, Tarragona i Lleida, que ja estan en ple funcionament– i, a més a més, trenta-sis oficines que han ampliat el seu servei i vuitanta-set punts d'atenció per tot Catalunya per intentar arribar al màxim de ciutadania possible, apropar aquest servei, que és gratuït, que és de qualitat, i que de moment s'està rebent amb molta satisfacció. Vull dir que en els primers dies ja hi ha hagut reserves al noranta per cent d'aquests primers dies i, per tant, les reserves van bé. La gent està trucant per tenir aquest assessorament presencial i gratuït i per tant, en fi, esperem que al final de la campanya, que és el 30 de juny, puguem també fer un balanç positiu.

També vull dir que ahir es va publicar ja la convocatòria de les primeres quaranta places per ampliar l'Agència Tributària. Vam aprovar-ne també les dues centes amb un acord amb Esquerra Republicana i, per tant, anirem accelerant aquests processos per anar enfortint i musculant aquesta agència, que, com dic, té un repte per endavant l'any 2026.

Moltes gràcies.

El president

La següent pregunta és sobre els nous jutjats penals per lluitar contra la multi-reincidència.

Pregunta al Govern sobre els nous jutjats penals per a lluitar contra la multireincidència

310-00192/15

I la formula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, la diputada senyora Judit Alcalá González.

Judit Alcalá González

President... Bon dia a totes i a tots. Bon dia, conseller Espadaler. La multireincidència delictiva continua sent una de les principals preocupacions de la ciutadania, especialment a la ciutat de Barcelona. Els delictes reiterats no només generen una sensació d'impunitat, sinó que també posen en qüestió l'eficàcia de la resposta institucional, tant policial com judicial. En aquest context, valorem positivament que el departament hagi impulsat un pla de xoc amb mesures concretes per poder abordar aquesta problemàtica. El pla preveu, entre d'altres accions, el reforç en quatre jutges per als judicis ràpids, una mesura ja en marxa amb l'obertura dels jutjats a mitjans de maig, la incorporació d'un tercer jutge de guàrdia per a judicis immediats, així com l'ús d'eines com el sistema Siraj per millorar la capacitat operativa de la Guàrdia Urbana i les policies locals.

Aquest conjunt de mesures s'emmarca en un horitzó temporal de dos a dos anys i mig, amb l'objectiu final de reduir la reincidència i optimitzar l'eficiència del sistema de seguretat i justícia. La implementació del pla es va dur a terme al maig en un termini ajustat a les previsions inicials i som conscients que l'execució d'un pla d'aquesta envergadura, que implica diversos nivells administratius, pot requerir ajustaments temporals. Tot i això, creiem que és essencial garantir un seguiment constant per assegurar-ne l'eficiència, l'eficàcia i el compliment.

Per aquest motiu, conseller, ens agradaria conèixer lo que és el full de ruta previst per als propers mesos i, així mateix, volem saber si després de les primeres setmanes del desplegament, el departament disposa d'indicadors o de valoracions preliminars que permetin avaluar positivament l'impacte d'aquest pla de xoc contra la multireincidència.

Moltes gràcies.

El president

Per respondre té la paraula el senyor Ramon Espadaler i Parcerisas, conseller de Justícia i Qualitat Democràtica.

El conseller de Justícia i Qualitat Democràtica (Ramon Espadaler Parcerisas)

Moltes gràcies, senyor president. Senyora diputada, tenim un punt de partida que era clar, que és el col·lapse. Jo crec que hi estem tots d'acord, el col·lapse a l'Administració de Justícia amb diferents punts. Un de primer, que és el que vàrem atendre, és el cas de la multireincidència en el cas de la ciutat de Barcelona i tot l'entorn –fins a deu partits judicials més es beneficien d'aquests quatre nous jutjats–, i per tant, vam dir que faríem un primer pla de xoc, que ja està en marxa, que era aquest tercer jutjat de guàrdia amb dades positives. En el primer mes ha fet més de vuit-cents judicis. Hem baixat ja de 8,2 mesos a set mesos i esperem, doncs, l'any que ve baixar a la meitat i en dos anys situar-nos en el que diu la llei, en menys d'un mes. I els quatre jutjats penals, que en el cas de Barcelona també estan donant fruits. Quan tinguem un temps estadístic suficient, farem públiques les dades del que s'avença.

Per tant, aquest és un pas important. Al costat d'aquí sempre vam dir que no tot es resol·lia, no tot ocupava el penal i no tot ocupava la ciutat de Barcelona i els partits judicials adjacents, sinó que havíem d'estendre..., a tot Catalunya. Hem fet, per tant, un segon pas. Avui el butlletí oficial de l'Estat publica quatre nous jutjats de violència contra les dones, que saben que la nova llei assumeix també les violències sexuals, més quatre fiscals, més una nova unitat judicial en l'àmbit d'infància i ado-

lescència. En el cas de les violències contra les dones, Barcelona, l'Hospitalet, Lleida, Balaguer, Cervera, i Vilafranca i Vilanova i la Geltrú. Per tant, en aquest sentit anem avançant i també en el cas de la infància.

Sí que voldria posar en valor una cosa, perquè és que ha anat planant al llarg d'aquesta sessió d'investidura. Deia el president en la primera de les respostes que era favorable, partidari de treballar en col·laboració. I crec que això ha marcat la línia d'actuació del Govern. Fixi's: la col·laboració lleial entre institucions, Govern de la Generalitat i Govern de Catalunya ens ha permès a dia d'avui deu, deu unitats judicials noves, més els fiscals corresponents. Perquè només amb els jutges no fem, necessitem els fiscals i a més a més aportem des de la Generalitat. I col·laboració també amb els operadors: Col·legi de l'Advocacia, tots els operadors jurídics i també, evidentment, amb la Sala de Govern del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, amb qui farem ja la tercera fase, que és que abans de final d'any sortirà un nou decret llei que assignarà més jutjats. Els distribuïrem en funció de la «pendència», de les càrregues de treball, del criteri de l'equilibri territorial i de les necessitats que hi han en el territori. Col·laboració.

El president

La següent pregunta és sobre el compliment de l'ordenació territorial.

Pregunta al Govern sobre el compliment de l'ordenació territorial

310-00194/15

I la formula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, el diputat senyor Pere Lluís Huguet i Tous.

Pere Lluís Huguet Tous

Moltes gràcies, president. Consellers, diputats... Consellera Paneque, ens agradaria saber si ja tenen aprovat l'informe d'impacte ambiental i quan tindran vostès l'amabilitat de portar a aprovació el PDU del Hard Rock.

Moltes gràcies.

El president

Per respondre té la paraula la senyora Sílvia Paneque i Sureda, consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica i portaveu del Govern.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica (Sílvia Paneque i Sureda)

Sí, moltes gràcies, diputat Huguet pel seu interès. Efectivament, en aquests moments el Govern, i per tant el departament, està tramitant aquest PDU per tal de garantir que qualsevol desenvolupament compleixi amb el marc normatiu vigent i, en aquest sentit, s'està redactant, efectivament, en aquests moments l'informe ambiental que va adjunt a tot aquest procediment i aquest expedient.

El president

Per repreguntar té la paraula el diputat senyor Pere Lluís Huguet i Tous.

Pere Lluís Huguet Tous

Moltes gràcies, consellera. Això ja ens ho ha dit no sé quantes vegades. Escolti'm, vull dir..., vostès, jo crec que comencen a tindre un problema, els socialistes. Comencen a tindre un problema amb el compliment de les normes. Hi ha una norma, que és el Reglament d'aquest Parlament..., en què vostès haurien d'haver donat compte d'una moció que vam aprovar en aquesta cambra, la qual els hi instava a aprovar el PDU. No han donat compte amb el termini establert, han omès qualsevol referència al PDU a l'apartat 9 de la nostra moció que vam aprovar en aquesta cambra. Vull dir, escolti'm, sembla que vostès això de complir les normes, doncs no, no

compleixen les normes. A Madrid no presenten un pressupost, incomplint la Constitució, no presenten un pressupost aquí, incomplint l'Estatut. Hauríem de començar a aprendre a complir amb la normativa vigent.

Però escolti, a veure, miri, nosaltres des de la sentència del setembre del 2020 que estem pendents de que es refaci el PDU. Jo no sé com vostès miren a la cara a l'alcalde de Salou, el senyor Pere Granados, del seu partit, eh?, del seu partit, que el pobre home cada dia es dedica a aprovar manifestos, mocions, a l'ajuntament (*l'orador mostra uns fulls*) –aquestes són dels últims mesos–, en les quals demana que, amb caràcter urgent, vostès aprovin el PDU. I bé, portem fent aquestes manifestacions i res, tornen a dir que estan vostès pendents de que es tramiti.

Mirin, els hi explicaré: quan es va aprovar el pla per al Hard Rock, en menys d'un any va estar aprovat el PDU i l'informe d'impacte ambiental –en menys d'un any. Vostès només han de refer-lo –només han de refer-lo. Escolti'm, vostès no són el Govern de tothom, són el Govern dels seus i són uns governs que són esclaus a Madrid dels set vots de Junts i aquí dels sis vots dels Comuns. I han venut els interessos dels tarragonins, els interessos de les inversions a Tarragona pels sis vots dels Comuns.

Moltíssimes gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica i portaveu del Govern.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica (Sílvia Paneque i Sureda)

Senyor Huguet, amb aquesta segona part de la pregunta no atrapo a veure molt clarament quin és exactament el seu interès, perquè ha fet un poti-poti... En tot cas, em remeto a la primera qüestió que m'ha semblat més clara. Li deia que sí, que des del departament estem tramitant aquest PDU, aquest pla director urbanístic, precisament perquè estigui d'acord amb el marc normatiu vigent. I, per tant, sí, complim la normativa i, a més a més, en volem ser garants. I precisament per això hi estem treballant i d'acord amb la normativa aprovada pels governs anteriors i, per tant, el marc normatiu que tenim en aquests moments.

És una eina –el PDU– legal per ordenar aquest àmbit, per garantir que qualsevol desenvolupament, si s'ha de produir, es produeixi, efectivament, amb les màximes garanties urbanístiques, ambientals, jurídiques. I com li deia, a data d'avui estem treballant específicament en l'informe ambiental. Per tant, el que estem fent justament és situar aquesta qüestió en un escenari de seguretat, de claredat, de transparència i que normativament sigui sòlid.

Dir-li també, perquè hi ha fet referència, que aquest Govern té un compromís clar amb el Camp de Tarragona i amb el seu desenvolupament. El PDU serà una eina per potenciar els atributs, precisament, d'aquest territori. Som molt conscients que és la segona àrea metropolitana de Catalunya i que requereix projectes econòmics, progrés i desenvolupament.

Per tant, tingui per segur aquestes dues qüestions que li he plantejat: estem treballant d'acord amb el marc normatiu, estem treballant bé, i tenim un compromís clar i ferm amb el Camp de Tarragona pel seu progrés i pel seu desenvolupament.

El president

La següent pregunta és sobre la inseguretat a Catalunya.

Pregunta al Govern sobre la inseguretat a Catalunya

310-00195/15

I la formula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, el diputat senyor Juan Fernández Benítez.

Juan Fernández Benítez

Gràcies, president. *Consellera*, dígame la verdad: ¿considera que destinar efectivos de los Mossos d'Esquadra al control de fronteras servirá para mejorar la seguridad en Cataluña?

El president

Per respondre, té la paraula la senyora Núria Parlon i Gil, consellera d'Interior i Seguretat Pública.

La consellera d'Interior i Seguretat Pública (Núria Parlon i Gil)

Gràcies, president del Parlament. Diputat, jo crec que el que serveix per millorar la seguretat de Catalunya és tota l'estratègia que està desplegant el Govern. Tenim més mitjans per dur-la a terme, 25.000 mossos, treballant també de la mà de la part social, sindicats, que ja hem encetat l'inici de la negociació per millorar les condicions laborals i de mitjans del Cos d'Agents de Mossos d'Esquadra. Assumir noves competències, perquè així despleguem l'autogovern i també garantim que aquestes polítiques públiques es despleguen des del principi de subsidiarietat, al més a prop possible de la ciutadania. I amb una estratègia guanyadora contra la multireincidència que després li explicaré.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Juan Fernández Benítez.

Juan Fernández Benítez

Consellera, ha echado pelotas fuera, pero ya ha contestado mejor a la representante de Esquerra sobre el asunto. Como me imaginaba, el Partido Socialista en Cataluña sigue entregado a los independentistas y lo que es peor, cada día disimulan ustedes menos.

Controlar los pasos fronterizos es una de las mejores formas de controlar la inseguridad en nuestros barrios y ciudades. Y eso es justamente lo que han venido a hacer los miembros de la Guardia Civil y el Cuerpo Nacional de Policía, siendo el muro de protección ante la delincuencia internacional y el terrorismo. Pero, claro, todo vale para que Pedro Sánchez siga durmiendo en la Moncloa. A los catalanes y al resto de los españoles les están saliendo muy caros los siete votos de Puigdemont que mantienen a Sánchez en el poder.

Los planes de este Gobierno, del suyo y del de Madrid, son una gran irresponsabilidad. Seguir adelante con el desmantelamiento de las fuerzas y cuerpos de seguridad del Estado no solo debilita al Estado en Cataluña, sino que también pone en jaque la seguridad del propio Estado y, por tanto, también de Cataluña. Hasta los alcaldes de Junts y Esquerra, poco sospechosos de hacer seguidismo del Partido Popular, han alzado la voz ante tamaño despropósito. Ya es paradójico que, para garantizar la seguridad en Cataluña, Junts y Esquerra sí confíen en las fuerzas de seguridad de ese Estado al que llaman «opresor».

Señores del Partido Socialista, cuando muchos catalanes sean víctimas de robos y agresiones, su Gobierno les tendrá que explicar que han sacado a los Mossos d'Esquadra de las calles para controlar las fronteras; cuando barrios enteros estén en vilo por altercados, tiroteos y asesinatos, su Gobierno tendrá que reconocer que prefirió contentar a Puigdemont que garantizar la seguridad de los catalanes.

El pasado viernes, hablando de sindicatos, su Gobierno, el de Pedro Sánchez, se negó a atender a los sindicatos policiales. Un gobierno que pone tantas facilidades para verse en secreto y rendir pleitesía a Puigdemont en Ginebra y, en cambio, se

niega a recibir y dar la mano a los agentes que se dejan la piel y la vida en Cataluña. ¡Qué vergüenza!

Consellera, la solución para luchar contra la inseguridad en Cataluña es fácil y sencilla: no expulsen a la Guardia Civil y a la Policía Nacional de Cataluña y destinen todos los *mossos d'esquadra* a reforzar la vigilancia en las calles de Cataluña. Ese es el camino. No otro.

El president

Per respondre, té la paraula la consellera d'Interior i Seguretat Pública.

La consellera d'Interior i Seguretat Pública (Núria Parlon i Gil)

Diputat, els debats de seguretat són molt importants per al conjunt del país i molt seriosos. Vostè ha estat regidor d'un ajuntament i, encara que no ha portat –si no m'equivoco– les competències de seguretat, sap perfectament que hi ha un òrgan que presideixen els alcaldes i les alcaldesses, que és la Junta Local de Seguretat, on es veu clarament quina és la feina coordinada que fan tots els cossos de seguretat que treballen en el territori, cadascú en el marc de les seves competències. I sigui quin sigui l'alcalde o l'alcaldeessa, del color polític que sigui, aquesta bona feina no la tiraran enrere consignes polítiques com les que vostè avui ha utilitzat aquí. I entremig fica la delinqüència i la inseguretat. Doncs miri, aquest Govern té un pla de seguretat integral que s'impulsa des del Departament d'Interior, que és ambiciós, ambiciós per tenir més policia al carrer, 25.000 mossos. Ja partíem d'una proposta ambiciosa de 22.000, però en tindrem 25.000 al carrer treballant el 2030. Estem treballant perquè es faci amb més mitjans i més qualitat i més seguretat per als agents.

I li passaré unes dades de l'estratègia guanyadora del pla Kanpai, ja que els hi preocupa tant la multireincidència. Hem fet quatre operatius al conjunt de Catalunya. D'aquests quatre operatius, hem identificat 6.650 persones amb 12.607 antecedents. Hem fet 158 detinguts que acumulaven 779 antecedents. I de la mà de l'estratègia que està desenvolupant el conseller Espadaler per tenir eficàcia en la justícia perquè no hi hagi impunitat, nosaltres continuarem treballant amb ambició, ambició per tenir més competències i executar-les amb més eficàcia: en el control de ports, aeroports, abaixant la delinqüència a l'aeroport. Com abans li deia a la diputada d'Esquerra Republicana...

El president

Se li ha acabat el temps, senyora consellera.

La consellera d'Interior i Seguretat Pública (Núria Parlon i Gil)

...un divuit per cent menys.

El president

Se li ha acabat el temps.

Pregunta al Govern sobre la situació de TV3

310-00189/15

La següent pregunta és sobre la situació de TV3. I la formula, en nom del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, el diputat senyor Alberto Tarradas Paneque.

Alberto Tarradas Paneque

Moltes gràcies, president. Senyor conseller... Por si los escándalos de malversación y despilfarro en la DGAIA no fueran suficientes, hace pocos días el Juzgado de Instrucción número 1 de Sant Feliu de Llobregat abrió una investigación contra la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals por irregularidades contables que

podrían ser constitutivas de graves delitos. ¿Qué hará su Govern para acabar con el nepotismo y la corrupción en los medios públicos de la Generalitat?

Muchas gracias.

El president

Per respondre, té la paraula el senyor Albert Dalmau i Miranda, conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència (Albert Dalmau Miranda)

Moltes gràcies, president. Moltes gràcies, diputat. Li he de dir que avui tenim un *match* al Parlament, perquè amb una setmana de retard vostè fa la mateixa pregunta gairebé que han fet els seus companys de bancada d'Aliança Catalana. I ja els hi vaig dir, vostès només pregunten pels mitjans públics de la corporació o per qüestions vinculades amb la immigració.

Amb relació als fets que vostè comenta, ja ho he dit en repetides ocasions, vostè té l'oportunitat de dirigir aquesta pregunta a les sessions de control a la Corporació de Mitjans Audiovisuals que es fan aquí en sessió parlamentària. I li segueixo dient el mateix que aquest Govern defensa: la primera, una defensa dels mitjans públics del nostre país, que els volem independents, verços i plurals. Tot i que sé que de tant en tant a vostès això els hi molesta. La segona, en referència a l'informe que vostè comenta, que fa referència a actuacions de l'any 2021 i 2022, que, com pot imaginar, estan bastant lluny de la data d'actuació d'aquest Govern i, en tot cas, fins i tot li diria del consell de govern actual de la Corporació de Mitjans Audiovisuals.

En relació amb aquest tema, em consta que la presidenta de la corporació ha tingut l'oportunitat de comparèixer en diferents ocasions per donar compte d'aquests assumptes, en què ha defensat, igual que defensa el Govern, una política de transparència i de bona gestió en l'ús dels recursos públics, amb algunes accions que ja s'han dut a terme, que vostè deu haver escoltat i que potser necessita tornar a escoltar per segona vegada. La primera, un compromís amb la igualtat, perquè sap que s'ha dut a terme l'equiparació dels sous directius d'homes i dones en el marc de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals. S'han arreglat aquelles coses que tenien a veure amb els complements retributius vinculats als objectius que afecten, diguem-ne, els objectius vinculats a les accions publicitàries. I la tercera, diguem-ne, el nomenament de qualsevol personal directiu a través de concursos públics.

Crec que hi ha hagut un canvi substancial –crec que hi ha hagut un canvi substancial– per part d'aquest nou consell de govern de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals.

¿Què farà el Govern? Doncs el mateix: seguir compromesos amb la bona gestió i amb la transparència dels recursos públics, fins i tot quan vostès toquen, com sempre, amb aquesta obsessió que tenen amb la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals.

Moltes gràcies.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Alberto Tarradas Paneque.

Alberto Tarradas Paneque

Gracias, presidente. Entiendo que le moleste la pregunta, porque en TV3 hemos pasado de *plats bruts* a *draps bruts*, hasta convertir los medios públicos en un nido de wokismo y corrupción. Lo que en su día fue un referente en la televisión pública catalana, hoy es una parodia grotesca sostenida con dinero público.

Y, además de ser los medios más caros de toda España y los más *woke* de toda Europa, en el seno de la CCMA se han detectado no pocas, sino veintitrés presuntas corruptelas, entre ellas, sobresueldos para los directivos –algunos cobran más que ustedes, señores del Govern–; falta de transparencia en la designación de cargos; contrataciones a dedo, y jornadas laborales amañadas, pasándose por el forro las le-

yes laborales para adaptar las jornadas..., bueno, hacer un traje a medida para el enchufado de turno.

Senyor conseller, no pasa ni un solo día sin que estalle un nuevo escándalo en su Gobierno. Hoy es TV3, ayer fue la DGAIA, con el escándalo financiero y de abuso a menores tutelados. Desde la Generalitat hasta la Moncloa, donde hay un socialista, hay corrupción. Y es que ustedes y sus socios separatistas han convertido las instituciones en un catálogo de prácticas sórdidas y clientelismo. Pero tenga algo muy claro, VOX va a seguir tirando del hilo, vamos a desmontar y a desenmascarar cada una de sus corruptelas, exigir responsabilidades y acabar con este sistema podrido, porque esto no se limpia con titulares ni con maquillaje ni con promesas vacías. TV3 no se depura; TV3 se cierra, y con ella, toda su red de manipulación, de privilegios y de saqueo institucional.

Muchas gracias.

El president

Per respondre, té la paraula el conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència (Albert Dalmau Miranda)

Finalment, ha dit el que pensava: és que a vostès els hi molesten els mitjans públics perquè no els poden controlar –perquè no els poden controlar. Per això els hi molesten tant els mitjans públics. Perquè vostès no volen periodistes, volen activistes, com ja sabem, com ja ens hi tenen acostumats.

L'hi torno a dir, els casos a què vostè fa referència tenen a veure amb l'any 2021 i l'any 2022. I aquest Govern, sempre sempre sempre, compromesos amb la transparència i amb la bona gestió.

Moltes gràcies.

El president

La següent pregunta és sobre el compliment de l'acord d'investidura amb relació als trens tramvia.

Pregunta al Govern sobre el compliment de l'acord d'investidura amb relació als trens tramvia

310-00193/15

I la formula, en nom del Grup Parlamentari Comuns, el diputat senyor Lluís Mijoler Martínez.

Lluís Mijoler Martínez

Gràcies, president. I bon dia a totes. Consellera Paneque, com vostè sap, des dels Comuns defensem la mobilitat sostenible i, en aquest sentit, els trens tram com una aposta estratègica per la cohesió territorial, la sostenibilitat i la justícia social.

Ara fa dues setmanes, el secretari Manel Nadal va ratificar el compromís del Govern per consolidar el tren tram com una eina vertebradora a les ciutats de l'interior, com el Bages, el Camp de Tarragona o les comarques gironines. Ho celebrem, però exigim concreció.

Consellera, quan es publicaran els estudis de viabilitat dels projectes de tren tram, assegurant que integrin no només una avaluació de l'eficàcia econòmica, sinó també l'impacte en la descarbonització del transport, la millora de la connectivitat territorial i els beneficis socials per a la ciutadania, com l'accés equitatiu a la mobilitat? S'han encarregat informes complementaris que analitzin a fons aquests aspectes clau per a la sostenibilitat i la cohesió social, més enllà d'altres consideracions purament econòmiques?

El president

Per respondre, té la paraula la senyora Sílvia Paneque i Sureda, consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica i portaveu del Govern.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica (Sílvia Paneque i Sureda)

Sí; gràcies, president. Diputat, efectivament coincidim en que els trens tramvia són un element essencial de la mobilitat pública; s'han de planificar, com el conjunt de la mobilitat pública, com una peça més d'aquesta mobilitat global, des del present, a mitjà i a llarg termini.

Per això, efectivament, el senyor Nadal, el secretari de Mobilitat i Infraestructures, presentarà una estratègia de definició de la futura xarxa d'infraestructures de transport col·lectiu de viatgers a Catalunya amb els trens tramvia específicament. La base d'aquesta estratègia, efectivament, són estudis ja encarregats pel Govern anterior i que, per tant, formen part d'aquesta anàlisi, però també estudis propis de la conselleria per tal de complementar-los i que siguin la base d'aquesta estratègia.

El compromís d'aquest Govern amb l'impuls dels trens tramvia és complet i és sincer. Sabem que compartim aquesta inquietud amb el seu grup parlamentari. I, en conseqüència, impulsarem aquesta planificació d'una nova xarxa tramviària i de trens tramvia.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Lluís Mijoler Martínez.

Lluís Mijoler Martínez

Consellera, agraïm el compromís del seu departament per impulsar el tren tram com a aquesta eina vertebradora. Per això celebrem i li prenem la paraula al Govern en la seva resposta. Però també exigim coherència. Els projectes no poden esperar una altra dècada mentre continuen creixent les cues i continua creixent la contaminació. Experiències com el Trambaix o el Trambesòs, amb dècades d'èxit, mostren el seu potencial, i projectes com el Tramcamp o l'Olot-Banyoles-Girona, amb 7 milions i mig de viatgers previstos, són passos claus, però cal blindar-los amb finançament i amb compromisos. Són més barats que les autovies, complementen rodalies i reutilitzen, en alguns casos, infraestructures. Si hi ha 240 milions per desdoblar la C-16, hi ha d'haver recursos per a trens tram i una voluntat clara d'execució.

Es farà efectiva la reserva de sòl de tots els projectes malgrat no comenci la seva execució de forma immediata? El tren tram combina l'eficiència del ferrocarril amb la proximitat del tramvia; connecta sense transbordaments, aprofita infraestructures existents i redueix fins a un vuitanta per cent les emissions respecte al cotxe. És inclusiu, amb estacions accessibles, i vertebrava economies locals, connectant ciutats com Manresa, Olot o Cambrils.

Pels comuns, els trens tram són una prioritat, com ho són rodalies, l'orbital o l'eix Transversal Ferroviari.

I en aquest sentit es mantindrà també la reserva de sòl per aquests projectes estratègics, com són l'orbital Ferroviària del Vallès o l'eix Transversal Ferroviari?

Gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica i portaveu del Govern.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica (Sílvia Paneque i Sureda)

Sí; per concretar-li una miqueta més, les propostes també volem que siguin acordades amb el territori, com no pot ser d'altra manera, amb les entitats promotores que porten molts anys treballant aquesta qüestió. I, per tant, totes aquestes propos-

tes, els estudis previs, els encarregats aquests últims mesos, s'incorporaran en el nou pla d'infraestructures del transport de Catalunya i en el planejament territorial també general, per garantir el corredor de pas necessari, el que vostè deia: aquestes reserves de sòl, i que s'hauran d'incloure en els planejaments urbanístics.

Els propers quatre mesos tenim previst celebrar aquestes diferents reunions per acabar d'acotar les propostes. Però sí que li puc avançar algunes qüestions. Respecte al tramvia del Bages, és un projecte que requereix una inversió d'uns 150 milions d'euros. Inclou la mobilitat d'1,8 milions de passatgers, amb el ramal de Súria i Sallent. A Terres de l'Ebre, estem valorant la possibilitat d'un recorregut de línia única per la llera esquerra del riu Ebre, amb una previsió de treballar d'aquí al 2030. A comarques gironines, s'encarregaran estudis informatius del sistema urbà tramviari de Girona: Montilivi, Fontajau, Sarrià de Ter, fins a Banyoles. Sobre el ferrocarril del Pirineu estem analitzant en aquests moments la viabilitat d'un nou servei ferroviari entre Barcelona i Andorra. I a l'interior de l'Alt Pirineu, entre Andorra i la Seu d'Urgell...

El president

Se li ha acabat el temps...

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica (Sílvia Paneque i Sureda)

...i la Cerdanya.

El president

...senyora consellera.

Pregunta al Govern sobre el sistema d'avaluació a l'alumnat

310-00196/15

La següent pregunta és sobre el sistema d'avaluació a l'alumnat, i la formula, en nom del Grup Parlamentari de Junts, la diputada senyora Anna Feliu i Moragues.

Anna Feliu i Moragues

Molt bé; gràcies, president. Bon dia. Consellera, ara que està a punt ja de cloure el seu primer curs al capdavant del Departament d'Educació, si s'hagués de posar una nota del zero al deu, amb autocrítica i honestedat, quina nota es posaria? I quina nota creu que li posaria la comunitat educativa?

El president

Per respondre, té la paraula la senyora Esther Niubó Cidoncha, consellera d'Educació i Formació Professional.

La consellera d'Educació i Formació Professional (Esther Niubó Cidoncha)

Gràcies, president. Miri, la nota, me l'haurien de posar uns altres. Nosaltres el que podem dir és que hem fet el màxim per assolir els millors resultats possibles.

Gràcies.

El president

Per repreguntar, té la paraula la diputada senyora Anna Feliu i Moragues.

Anna Feliu i Moragues

Miri, la veritat és que la realitat avui dia el que ens diu és que fins ara tenim molts anuncis i poca efectivitat. Tenim un professorat tensionat, amb molt d'estrès i també desmotivats, que ha hagut d'impulsar, per exemple, per iniciativa pròpia, una proposta de modificació del currículum de batxillerat, perquè el seu departament ha renunciat a assumir aquest lideratge.

I tenim també un alumnat amb mancances greus d'aprenentatge en diversos àmbits que sembla que es vulguin amagar. Un exemple preocupant és el cas dels criteris d'avaluació de les proves de diagnòstic de segon de l'ESO, on s'indica al professorat corrector –i cito textualment– «els errors ortogràfics i gramaticals no s'han de tenir en compte, llevat que dificultin seriosament la comprensió del significat de la resposta». Evidentment, aquesta indicació ha generat molta inquietud entre tota la comunitat educativa.

Consellera, quin missatge estem transmetent als alumnes si la correcció lingüística no es valora en plena etapa obligatòria? Com poden consolidar competències bàsiques si no exigim rigor en l'expressió escrita? Precisament ahir es va anunciar també que a les proves d'accés a la universitat les faltes sí que restaran en els punts de la nota final. I aquest canvi realment ens sembla molt positiu, però posa en qüestió la coherència del sistema. L'etapa obligatòria no és prou important? Creiem realment que l'exigència hi ha de ser sempre.

Consellera, des de Junts per Catalunya defensem una escola de qualitat que promogui la cultura de l'esforç, l'exigència i el rigor, també lingüístic, perquè el bon domini de la llengua és clau tant per la igualtat d'oportunitats com per la vitalitat del català com a llengua de cohesió social.

Per això li pregunto: considera el Govern que no tenir en compte les faltes d'ortografia ni de gramàtica en l'avaluació de l'alumnat és compatible amb el compromís amb la qualitat educativa i el foment del català? Quin és el fonament pedagògic que justifica aquesta decisió? Creu que s'ha de rectificar?

Moltes gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula la consellera d'Educació i Formació Professional.

La consellera d'Educació i Formació Professional (Esther Niubó Cidoncha)

Bé; gràcies de nou. Com vostè sap, el sistema educatiu té un marc d'avaluació que és ampli i és consolidat. Tenim les proves diagnòstiques que vostè mencionava; són les proves que es fan a quart de primària i a segon de l'ESO, que tenen una funció orientadora i formativa, i això serà important. Tenim les proves de final d'etapa, que aquestes sí que se centren en competències claus, que, a més a més, incorporen l'expressió oral, evidentment, en les llengües oficials. Tenim totes les proves internacionals PISA, PIRLS, TIMSS, ICILS. I, a més a més, a partir del proper curs tindrem les proves avaluadores generals del sistema, tal com marca la llei estatal d'avaluació.

A partir d'aquí, les proves es fan servir amb criteris rigorosos des del punt de vista tècnic i també pedagògic. Aquí no hi ha cap canvi respecte a cada any, és a dir, s'elaboren amb referents curriculars de les diferents etapes; es validen en base a pilotatges que es fan prèviament per mesurar, doncs, quins són els ítems que necessitem per mesurar millor allò que volem avaluar.

I vostè es referia concretament al tema de l'ortografia en aquestes proves diagnòstiques de meitat d'etapa. I, com sap –i, a més a més, és compartit amb el conjunt dels estàndards internacionals i el conjunt de proves pedagògiques–, aquestes proves se centren en la comprensió oral i la comprensió escrita i, per tant, no integren l'àmbit de l'expressió escrita, que sí que s'avalua a les proves de final d'etapa. Per tant, aquí parlem de comprensió oral, parlem de comprensió escrita; no d'expressió escrita, com sí que s'avalua en aquestes que deia de final d'etapa.

Què valoren aquestes proves? Doncs valoren, per exemple, localitzar informació, fer inferències i reflexionar sobre el contingut. I això és així a Catalunya i al conjunt de proves d'àmbit internacional.

I jo el que li voldria dir és que vostès, perquè han governat moltíssims anys en aquest país, tenen també una responsabilitat com a partit; que no contribueixin al desprestigi del sistema educatiu, que no contribueixin al descredit del sistema edu-

catiu. I ja no ho facin perquè confiïn en el nostre Govern; facin-ho perquè confien en el conjunt de professionals que integren l'educació d'aquest país.

Moltes gràcies.

El president

La següent pregunta és sobre la política exterior.

Pregunta al Govern sobre la política exterior

310-00197/15

I la formula, en nom del Grup Parlamentari de Junts, el diputat senyor Francesc de Dalmaes i Thió.

Francesc de Dalmaes i Thió

Gràcies, president. Conseller, quina seria la seva reacció si en algun dels viatges que fa trobés un cartell que anunciés que «Spain is Gaudí» o veiés escrit el nom del nostre país amb la enya d'«España», una lletra que ni tan sols és al nostre abecedari? Gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula el senyor Jaume Duch i Guillot, conseller d'Unió Europea i Acció Exterior.

El conseller d'Unió Europea i Acció Exterior (Jaume Duch Guillot)

Gràcies, president. Aquest conseller i aquest Govern es fan responsables de les decisions que prenen ells, no de les que prenen uns altres. Crec que vostè fa referència al que es podia veure en un passadís molt concret d'un pavelló, del pavelló d'Espanya a l'Exposició d'Osaka, però no en les zones que se'ns van donar, que se'ns van oferir, per organitzar la presència de Catalunya; presència, per cert, que, si vol, després li explicitaré amb números perquè vegi el gran èxit que va tenir aquesta presència catalana durant tota una setmana a l'Exposició Universal d'Osaka.

Gràcies.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Francesc de Dalmaes i Thió.

Francesc de Dalmaes i Thió

Conseller, Osaka no és només un cúmul d'errors, que també; és l'exemple paradigmàtic de com esteu convertint el departament d'exteriors en una extensió del Ministerio de Asuntos Exteriores. Perquè Antoni Gaudí no només era conegut per la seva estima i pel seu amor a Catalunya, sinó pel seu rebuig a l'espanyolitat. L'11 de setembre de 1924 –farà aviat cent un anys– va ser detingut, insultat i vexat per no deixar de fer servir la seva llengua, el català, i ell es defensava dient: «En tinc prou, amb la meua llengua.» Per tant, ens trobem que l'arquitecte que no tolerava agressions a Catalunya i a la seva llengua ha estat públicament insultat, com dèieu bé, pel ministeri espanyol. I el Govern, el Govern de Catalunya, hi era, hi era silent. I no només hi era silent, sinó que aplaudia. Per fer de *ministerio español* ja hi ha el ministeri. Necessitem que faci de departament d'exteriors del Govern de Catalunya. Menys flamenc i més aconseguir que la UNESCO reconegui la sardana com a patrimoni immaterial de la humanitat.

Conseller, Osaka no és una anècdota, com no ho és penjar la bandera espanyola a la Casa dels Canonges, la residència que el president Macià va voler que fos la casa dels presidents de Catalunya. I vostè em dirà: «Tinc els vots de Socialistes, d'Esquerra i de Comuns per fer-ho.» Però no és cert: els vots dels Socialistes, d'Esquerra i dels Comuns no li donen dret a insultar la memòria d'Antoni Gaudí. Els vots del PSC, d'Esquerra i dels Comuns no li donen dret a espanyolitzar les decisions del

president Macià. Els vots d'Esquerra, de Socialistes i dels Comuns no li donen dret a amagar la llengua i els símbols de Catalunya a les reunions que fa des de que va ser nomenat conseller el 12 d'agost.

Conseller, li demanem, de fet, li exigim, que respecti i faci respectar els símbols de Catalunya i que acabi d'arrel amb revisionismes que, aquests sí, són propis del feixisme i de l'extrema dreta. Ho farà, conseller?

El president

Per respondre, té la paraula el conseller d'Unió Europea i Acció Exterior.

El conseller d'Unió Europea i Acció Exterior (Jaume Duch Guillot)

Senyor diputat, sento dir-li –perquè em sembla que li sap greu– que la presència de Catalunya a Osaka va ser un èxit, i va ser un gran èxit. Per què? Perquè vam presentar Catalunya com el que és, com un país gran, com un país plural, com un país divers, com un país que té molta cultura, que té molt de passat, però que té sobretot –sobretot– molt de futur si sabem fer bé les coses.

Més de 140.000 visitants en menys d'una setmana; més de 140.000 visitants que van tenir la possibilitat de conèixer la Catalunya més moderna, la Catalunya de la innovació, la Catalunya de la recerca, la Catalunya de la modernitat, la Catalunya de la cultura, la Catalunya de la llengua. Tot, absolutament tot, el que es va fer es va fer amb dues llengües: el japonès i el català. I vam ser capaços de presentar el que és Catalunya, hi insisteixo, amb aquesta programació àmplia, variada i ambiciosa, amb més de cent vint activitats diferents. Vostè s'ha fixat en una de les cent vint. Fixi's en les altres cent dinou. I això no vol dir que l'altra no fos una representació més d'aquesta pluralitat del que és Catalunya.

I per això va ser un èxit, perquè sabem que vam ser capaços d'integrar tot, d'alguna manera, tot el que és plural a Catalunya i tot el que ajuda a donar una imatge moderna i una imatge dinàmica en un país que, com deia abans el president de la Generalitat, és un país en el que podem fer molta feina, però presentant-nos com el que som.

I li diré una cosa. Vostè se'n recorda d'aquella cançó d'en Lluís Llach «el meu país és tan petit que el sol...», etcètera, etcètera, «no sap...»? Se'n recorda, d'aquesta cançó? Bé, això –això– és poesia, això és literatura; això no és la realitat. No s'ho prengui tan «en sèrio». Aquest país no és petit: aquest país és molt gran i en aquest país hi cap tothom.

El president

La següent pregunta és sobre el patrimoni cultural.

Pregunta al Govern sobre el patrimoni cultural

310-00198/15

i la formula, en nom del Grup Parlamentari de Junts, la diputada senyora Mònica Sales i de la Cruz.

Mònica Sales de la Cruz

Gràcies, president. Bon dia a tots. Consellera, la sentència del Tribunal Suprem sobre les pintures murals de Sixena diu que s'han de retornar a l'Aragó. Múltiples experts han alçat la veu aquests dies per oposar-s'hi, perquè no s'ha de prioritzar mai la discussió política per sobre de la preservació de l'art –no s'ha fet a Espanya amb el cas de la Dama d'Elx, per exemple. Aquesta sentència no es pot executar perquè la restitució, que és el que diu precisament el text, no es podrà efectuar mai amb garanties. Arrencar les obres és assumir el risc de fer-les malbé, de destruir un patrimoni extraordinari del segle XIII que podria estar sotmès a danys irreversibles.

Són obres extremadament fràgils i moure-les contravindria als principis bàsics de protecció i salvaguarda que pregona la UNESCO.

Què pensen fer com a Govern, consellera, per protegir aquest patrimoni? Pensen exhaurir el recorregut judicial o acataran, tal com ha dit el president Illa, el que acorden els tribunals?

El president

Per respondre, té la paraula l'honorable senyora Sònia Hernández Almodóvar, consellera de Cultura.

La consellera de Cultura (Sònia Hernández Almodóvar)

Gràcies, president. Gràcies, diputada. Miri, la valorització del patrimoni cultural és una de les prioritats del Departament de Cultura per a aquesta legislatura. I li puc dir amb tot el convenciment i rotunditat que des del Govern estem vetllant amb fermeza per la preservació del nostre patrimoni català, també en un tema tan complex com el de les pintures murals del monestir de Santa Maria de Sixena, l'hi asseguro, no en tingui cap dubte. Estem treballant amb cos i ànima des de tots els àmbits possibles.

El president

Per repreguntar, té la paraula la diputada senyora Mònica Sales i de la Cruz.

Mònica Sales de la Cruz

Consellera, com sap, la Generalitat ha de preservar el patrimoni que es troba a Catalunya perquè en té la competència. Fa anys que té cura d'aquestes obres, però si ara les ha de treure del MNAC, com garantirà aquest principi fonamental? Malauradament, estem massa acostumats al silenci del president i del seu Govern. Mentre anem sumant reaccions al despropòsit –i n'esperem, òbviament, moltes més–, no sabem ben bé encara què faran per fer front a aquesta situació. Molts experts del món adverteixen del risc molt alt de destrucció, i això evidencia el consens majoritari per desestimar-ne l'execució.

El Govern té l'obligació de defensar aquest patrimoni cedit al MNAC. Perquè aquí ningú posa en dubte la propietat, sinó que es posa en dubte, en qüestió, prioritzar i imposar un retorn malgrat l'amenaça de deteriorar i destruir. Perquè això no va d'estimar l'art; això va de politització de la justícia, amb una sentència sense consideracions tècniques fonamentals en aquest cas; això va d'atacar tot allò que faça olor de catalanitat, i ja en tenim massa exemples.

Queden vint dies per al compliment voluntari de la sentència i després començarà el període forçós, i volem saber quin recorregut hi ha, si pensen presentar recurs d'empara al Tribunal Constitucional i si demanaran suspensió cautelar. A quin preu, consellera, permetran l'execució d'una sentència que s'ha bastit sobre criteris polítics i no sobre criteris tècnics?

Moltes gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula la consellera de Cultura.

La consellera de Cultura (Sònia Hernández Almodóvar)

El MNAC és un equipament nacional de primeríssim ordre, tant per les seves col·leccions com per la qualitat dels equips professionals que hi treballen. No en tingui tampoc cap dubte –segur que no en té. Des dels seus inicis ha fet una feina de gran valor per la custòdia de milers d'obres d'art, moltes d'elles procedents de donacions i dipòsits. Aquest és el cas de les pintures que ens ocupen, com vostè molt bé deia, que estan en dipòsit i, des de fa més de vuitanta anys, el museu ha restaurat, ha conservat, ha estudiat i ha divulgat de manera excel·lent. Tot això en el marc del que és la millor col·lecció de pintura mural del món.

Pel que fa a la sentència del Tribunal Suprem, i tal com he explicat ja fa dies, la nostra prioritat com a Govern –i també, evidentment, la del MNAC– és la preservació d'aquest patrimoni, i caldrà abordar des d'un punt de vista tècnic, com vostè molt bé diu, quina és la millor solució possible. Tots els informes elaborats pels experts de què disposem posen en dubte la viabilitat d'efectuar la retirada, el trasllat, la instal·lació de les pintures sense danyar-les de forma irreparable. Per tant, com els deia, la qüestió l'hem d'abordar des de l'àmbit tècnic. Hem de posar –i ja ho hem fet– els equips d'experts de la Generalitat per trobar una solució, la millor solució de totes, com també hi treballen des del propi MNAC.

En els propers dies, el president del patronat convocarà una reunió extraordinària d'aquest patronat, en la qual, evidentment, hi participarem juntament amb el Ministeri de Cultura i amb l'Ajuntament de Barcelona, que són els altres membres institucionals d'aquest patronat. En aquesta reunió es decidirà quines són les properes passes a seguir, escoltant el que diguin els tècnics i els experts, per descomptat.

I, evidentment, des del Govern estarem al costat del MNAC i donarem el suport al que decideixi aquest patronat, posant la conservació i la salvaguarda del patrimoni per davant... *(El president retira l'ús del micròfon a la consellera i aquesta continua parlant uns moments.)*

El president

Senyora consellera, se li ha acabat el temps.

Pregunta al Govern sobre la vulneració dels drets lingüístics

310-00199/15

I la darrera pregunta és sobre la vulneració dels drets lingüístics i la formula, en nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, la diputada senyora Maria Pilar Castillejo Medina.

Maria Pilar Castillejo Medina

Bon dia, conseller. En llengua, tenim lleis, normatives, reglaments, acords, pactes en vigor, però que molts són paper mullat. I això està tan normalitzat que fins i tot l'acord signat entre PSC i Esquerra per fer d'en Salvador Illa president de la Generalitat recull garantir el compliment de la legislació en matèria de drets lingüístics, especialment a l'empresa i el comerç –retolació, etiquetatge, atenció al públic–, i diu «garantir activament». Però, aquest divendres, Plataforma per la Llengua ha fet públic que en només dues setmanes ha recollit més de 450 queixes per rètols comercials que exclouen el català. Ens pot descriure, conseller, què vol dir aquest «activament» amb què garantirà el compliment de la legislació a l'empresa i el comerç?

El president

Per respondre, té la paraula el senyor Francesc Xavier Vila Moreno, conseller de Política Lingüística.

El conseller de Política Lingüística (Francesc Xavier Vila Moreno)

Gràcies, president. Diputada, aquest Govern està plenament compromès amb la defensa dels drets lingüístics, i això implica el dret d'opció lingüística, això implica el dret de disponibilitat lingüística i això implica, evidentment, el respecte de la legislació. Tal com vostè sap, perquè és una evidència, aquests drets lingüístics i la normativa no sempre es veuen respectats, i això és així perquè durant molt i molt i molt de temps no s'han dut a terme les activitats de control necessàries per fer això.

Fa poques setmanes hem fet públic, amb el pacte nacional per la llengua, un diagnòstic dels problemes estructurals que s'han de resoldre per poder avançar cap al compliment d'aquests drets, que, com en altres àmbits, no podrà ser de forma immediata. Aquest diagnòstic va acompanyat de tot un seguit de mesures, de més de

dues-centes mesures, en bona part de les quals han participat vostès. I, si vol, doncs a la repregunta podem acabar de parlar de com ho farem.

Moltes gràcies.

El president

Per repreguntar, té la paraula la diputada senyora Maria Pilar Castillejo Medina.

Maria Pilar Castillejo Medina

Doncs seguint sobre l'obligació de comerç i hostaleria de retolar en català, al febrer, aquest Parlament, a proposta de la CUP, va aprovar en una moció garantir en un termini de sis mesos un servei d'inspecció que en fes seguiment i en sancionés l'incompliment i, a més a més, desenvolupar reglamentàriament la llei del codi de consum a Catalunya. Al pacte nacional per la llengua, que vostè n'ha fet esment, s'acordava que fos l'Agència Catalana de Consum qui se'n fes càrrec sense pressupost addicional. La llei, aquest acord, la moció, el pacte són paper mullat o abans que acabi l'estiu veurem inspectors sancionant les discriminacions del català? També a la mateixa moció es va aprovar personar-se en els processos de discriminació lingüística. Ho farà en aquestes més de 450 queixes recollides per Plataforma per la Llengua o això també serà paper mullat?

Ahir, el Departament d'Empresa i Treball va aprovar una nova línia d'ajuts de més de 9 milions d'euros per a aquest 2025: cap dels vuit programes en què s'articulen els ajuts no esmenta la llengua, cap, ni com a requisit per accedir a les subvencions ni com a finalitat subvencionable. Què passa, que el català no és competitiu ni és innovador? Si el que vostè acorda amb els grups o vostè acorda amb la nació després no ho implementa en la resta de conselleries, com garantirà activament que els nostres drets lingüístics no són paper mullat?

El president

Per respondre, té la paraula el conseller de Política Lingüística.

El conseller de Política Lingüística (Francesc Xavier Vila Moreno)

Sí; com l'hi recordava, el pacte nacional per la llengua fa encara no tres setmanes que s'ha aprovat. Les línies de treball del pacte nacional –les he explicat altres vegades– abracen bàsicament tres àmbits, perquè hem de treballar simultàniament tres línies. Hem de treballar, en primer lloc, amb la regulació, i per descomptat que hi haurà els desenvolupaments que ha esmentat.

En segon lloc, es tracta també d'interlocutar amb els sectors. És impossible desplegar la protecció dels drets lingüístics en tots els àmbits en què s'ha de desplegar sense dur a terme una interlocució amb cadascun dels sectors. I, des d'aquest punt de vista, estem treballant per tal de dur a terme una campanya –i amb Empresa i Treball ho farem– d'informació sobre quines són les responsabilitats, els drets i els deures lingüístics en l'àmbit del comerç.

I, finalment, es tracta també de facilitar, i, per facilitar, des de la conselleria de Política Lingüística hem dut a terme ja diverses actuacions. Una de les actuacions, per exemple, és la línia de subvencions perquè les empreses puguin fer els seus plans de gestió lingüística. Aquests plans de gestió lingüística permeten que s'autoavaluin i vegin quines són les necessitats que han de resoldre. És amb aquestes tres vies –la regulació, la interlocució i la facilitació– que aconseguirem avançar cap al respecte dels drets lingüístics de la ciutadania.

El president

Acabada la sessió de control, passem ara al següent punt de l'ordre del dia. Els prego atenció.

Comunicació al Ple de la composició de les meses de les comissions

El segon punt de l'ordre del dia és la comunicació al Ple de la composició de les meses de les comissions.

D'acord amb l'article 49.2 del Reglament, una vegada elegides les meses de les comissions la seva composició ha de ser comunicada al Ple.

Atès que la composició actual de les meses de la Comissió d'Economia i Finances, de la Comissió de Seguiment del Desplegament de les Actuacions de l'Agenda Rural de Catalunya, de la Comissió de Peticions i de la Comissió d'Estudi per a l'Elaboració d'un Pacte Nacional contra l'Antigitanisme i per a la Inclusió del Poble Gitano estan incloses en el dossier del Ple, que ha estat distribuït a tots els diputats i diputades, els prego que se n'eximeixi la seva lectura. La podem eximir? *(Pausa.)*

Acomplert així allò que estableix l'article 49.2 del Reglament, passem ara al següent punt de l'ordre del dia.

Decret llei 11/2025, de 22 de maig, de concessió d'un suplement de crèdit als pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2023 prorrogats per al 2025

203-00017/15

El tercer punt de l'ordre del dia és el debat i votació sobre la validació del Decret llei 11/2025, de 22 de maig, de concessió d'un suplement de crèdit als pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2023 prorrogats per al 2025. En primer lloc, d'acord amb l'article 158.2 del Reglament, intervindrà el Govern per exposar les raons per les quals ha estat promulgat aquest decret llei. Té la paraula, doncs, la consellera d'Economia i Finances, l'honorable senyora Alicia Romero Llano.

La consellera d'Economia i Finances (Alicia Romero Llano)

Gràcies, president. Bon dia, consellers, conselleres, diputats i diputades. Doncs com molt bé diu l'enunciat d'aquest decret llei, el que avui portem a convalidació és el tercer suplement de crèdit que presenta el Govern. És un suplement de crèdit que se suma a la pròrroga pressupostària, doncs, que ja es va prorrogar a principis d'any, la pròrroga de l'any 2023. El que ens ha permès la bona marxa de l'economia i el bon comportament dels tributs és que tinguem ingressos, crèdit per incorporar, i, tal com permet la llei, doncs, es pot utilitzar l'instrument del decret llei per fer aquesta incorporació de recursos –a l'entorn dels 4.000 milions d'euros–, que s'han anat ja incorporant amb el primer suplement de crèdit convalidat, el segon, i avui portem aquest tercer. Aquest tercer té una xifra menor amb relació als anteriors, són 467 milions d'euros. Una part, a l'entorn dels 80 milions, per fer front a les despeses de personal. Ja els ho he anat dient a la presentació d'altres suplements de crèdit: són les obligacions de personal a les que ha de fer front l'Administració, els increments dels sous i els salaris de tots els treballadors públics del sector. I després, 386 milions d'euros per fer front a despeses, a inversions que tenen els departaments.

En aquest sentit, aquest tercer suplement l'hem acordat –ho saben vostès, perquè també ja ha sortit en els mitjans de comunicació– amb els grups parlamentaris d'Esquerra Republicana i dels Comuns, i amb ells hem intentat, doncs, posar l'accent en algunes de les prioritats que compartim i alguns dels objectius que hem anat treballant al llarg d'aquests mesos. Bàsicament, perquè el que fa, doncs, és respondre als acords d'investidura que vam signar el mes d'agost i que s'estan desplegant aquests mesos per part del Govern.

Bàsicament, aquestes mesures responen a diferents finalitats que els vull, doncs, comentar: reforçar el sistema educatiu; garantir l'equitat; també impulsar les polítiques lingüístiques i culturals; donar cobertura a alguns compromisos en l'àmbit de la salut; millorar la capacitat dels ens locals, el seu finançament; també atendre

accions, mesures en l'àmbit també de l'educació universitària, a les activitats esportives i algunes altres. Són mesures que hem acordat, doncs, amb aquests dos grups parlamentaris per fer front a aquests majors ingressos que ens permeten també dedicar recursos a noves actuacions.

Com dic, són 4.000 milions d'euros que hem pogut incorporar, degut a la bona marxa de l'economia. Aquests se sumen, doncs, a la resta que s'han anat prorrogant. En total, el pressupost de despesa no financera, no finalista, per a aquest 2025 serà de prop de 41.000 milions d'euros. Per tant, una xifra que ens permetrà fer front a les obligacions, però també iniciar alguns nous projectes i programes.

I vull dir també que, evidentment, es reflecteix amb aquest tercer decret llei, doncs, com el Govern segueix treballant pel país, està posant els serveis públics en marxa, garanteix la qualitat d'aquests, i també inicia nous projectes de la mà del Grup Parlamentari dels Comuns i el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

Espero que amb la convalidació d'avui, doncs, també mostrem l'estabilitat d'aquests recursos que ens permeten seguir tirant endavant. I, com dic, ni és la primera vegada, per desgràcia, que en aquests anys, doncs, tenim pròrrogues pressupostàries. Ens agradaria que de cara als pròxims anys poguéssim aprovar, òbviament, pressupostos per marcar-nos un horitzó entre tots. En tot cas, aquest any no ha pogut ser, i utilitzem el decret llei com un instrument legal, que està permès i que, per tant, ens incorpora tots aquests majors recursos que, els hi dic, venen bàsicament dels majors ingressos tributaris, degut a la bona marxa de l'economia.

Per tant, amb aquests 468 milions que incorporem amb aquest tercer decret, arribem, doncs, a aquests gairebé 4.000 milions d'euros que ens permeten seguir treballant, seguir posant al dia els serveis públics i afrontant també els nous reptes que tenim com a govern i com a país.

Moltíssimes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora consellera. A continuació, passem ara a la intervenció dels grups parlamentaris per fixar llur posició. Segons va acordar la darrera Junta de Portaveus, els grups parlamentaris tindran un torn de cinc minuts per a cadascun. I en primer terme, per fixar la seva posició, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Junts, el diputat senyor Jordi Munell i Garcia.

Jordi Munell i Garcia

Gràcies, president. Conselleres, consellers, diputades, diputats, públic que ens acompanya, bé, intentaré, amb quatre idees, resumir el posicionament del nostre grup, de Junts, que no serà diferent de l'anterior decret de suplement de crèdit.

Una, han convertit en normal, doncs, el portar aquí decrets de suplement de crèdit per, diguéssim, compensar que no tenen un pressupost. En un país normal hauríem de tenir un pressupost, i més un país normal, doncs, en què s'ha investit un president amb el suport dels grups parlamentaris, el més normal seria que els grups parlamentaris que donen suport a la investidura també donessin suport al president i, per tant, també al pressupost del país, que és la llei més important que aprova un parlament. Per tant, no és un país normal tampoc en aquest sentit, com tampoc no ho és en molts altres temes.

A més a més, en segon lloc, és un decret, com ha dit la consellera, que permet, doncs, incorporar diners, com els dos anteriors, gràcies a una millor liquidació per part de l'Estat, i també per un major ingrés per part de la recaptació pròpia de la Generalitat. Diners, tots, que, com va dir també el conseller Giró en l'anterior plenari, d'on venen? Venen de la major recaptació per part de la ciutadania, eh?, sigui amb l'IVA, sigui l'IRPF, perquè hi ha hagut uns anys, com saben, d'una elevada inflació, per tant això dona una major recaptació, l'Estat per tant té més diners, ens els torna, alguns via préstec a través del FLA, o la mateixa Generalitat té majors ingressos, fins a 374 milions, per més impostos, per exemple, el de successions, que, com ja

saben, el considerem molt injust i varem proposar que es pogués eliminar. Per tant, tots aquests diners que s'hi incorporen de nou no venen d'una millora del finançament, ni una reducció del dèficit fiscal, ni del finançament singular, que tant se n'ha parlat: venen de la mateixa butxaca dels ciutadans i les ciutadanes i de les empreses del nostre país, eh? Per tant, els estem empobrint amb més impostos, amb una inflació galopant de tots aquests anys anteriors, i, per tant, el nivell de renda de què disposen les famílies, els ciutadans i les empreses per gastar, doncs ha anat baixant tots aquests anys que han passat.

En tercer lloc, van escenificar aquesta setmana, igual que va fer el president Aragonès el desembre del 22, el que semblava un pacte i una signatura, doncs, amb les principals forces sindicals i les principals forces patronals. A nosaltres ens sembla molt bé aquesta escenificació; el que passa, que molt originals no ho són: ja va fer-ho el president Aragonès. Nosaltres reconeixem la tasca que fan les forces sindicals i la patronal en la societat, la reconeixem, però penso que la seva tasca no és ni de validar un suplement de crèdit ni d'aprovar un pressupost; aquesta és la tasca que tenim encomanada els parlamentaris i el parlament del país, eh? I, per tant, han volgut escenificar una majoria que no és estable, perquè no els hi permet aprovar un pressupost, amb aquesta signatura per part d'una part de les forces socials. Això..., més enllà de l'escena, veiem com el president Illa parlava de que això és un missatge d'estabilitat i d'ambició i de consens; nosaltres pensem que és un missatge de feblesa política, d'un minso suport parlamentari i de no lideratge, com ja s'ha dit abans.

En quart lloc, hem analitzat una mica, doncs, tot aquest decret llei de suplement de crèdit a través de la memòria justificativa. Hem vist, una mica, aquestes setanta-una mesures que parlaven. Ho hem comparat amb la nota de premsa que va fer el Govern quan ho va presentar, i més enllà, doncs, que hi ha algunes mesures que són molt de declaració d'intencions, com accelerar les renovables, reduir el temps de tramitació, i que, per tant, això no porta acompanyada una dotació econòmica, hem analitzat les que sí que tenen dotació econòmica, hem fet el compte que se'n diu, a pagès en diem «el compte de la vella», no?, allò que tens, allò que restes, i quan fas sumes i restes, doncs aquests 386,6 milions que no són capítol 1, vas restant tots els imports que la consellera ha passat per sobre, i surten 371,1 milions; per tant, en falten 15,5. Amb aquests 15,5 s'ha de dotar tot un conjunt d'onze mesures que apareixen, doncs, relacionades però que no apareixen dotades, eh?, 15,5 milions per a, per exemple, ajuts per elaborar plans de desplaçament d'empreses; afegir-se a les inversions per a centres propis d'FP; increment de despeses del Departament de Drets Socials; subvencions per a la residència empresarial fins a 300 milions d'euros; mantenir les bonificacions vigents i les tarifes de transport públic; garantir els imports consignats al pacte nacional per la indústria; l'impuls del centre de descarbonització del Baix Camp; la millora de la renda garantida de ciutadania; revisar l'estratègia catalana contra la pobresa infantil; dinamitzar l'associació de la Vall de l'Hidrogen; garantir l'execució del pressupost del SOC fins als 537 milions. És clar, totes aquestes onze mesures, amb 15,5 milions, ens sembla que, quan ho reparteixes, això no sé si dona per tot. En qualsevol cas, farem preguntes parlamentàries per poder concretar aquests apunts.

I, per acabar, també nosaltres hi trobem a faltar, en aquest suplement de crèdit, per exemple, doncs, la dotació de 30 milions per a l'anunciat programa Talent Bridge. O, per exemple, que els signants del pacte de salut mental demanaven 30 milions i només n'hi ha 10. Tampoc hi veiem el desplegament de l'agència integrada social i sanitària; tampoc cap dotació per a la reforma i simplificació administratives, i tampoc cap dotació per a les polítiques digitals, que el conseller Sàmper va dir que serien tan prioritàries.

Per tot plegat, mantindrem l'abstenció, com hem fet en les anteriors edicions.
Gràcies.

El president

Per fixar la posició del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Albert Salvadó Fernández.

Albert Salvadó Fernández

Gràcies, president. Consellera Romero, consellers, conselleres, diputades i diputats, conciutadans que ens acompanyeu, gent de Roquetes... Ho venim dient de forma clara: sense un nou model de finançament per a Catalunya no hi hauran pressupostos, perquè el sistema actual és injust, caducat i ofega la capacitat de la Generalitat per a garantir els serveis que la ciutadania mereix i que la ciutadania paga. A Esquerra Republicana mos mou el compromís ferm, signat en l'acord d'investidura amb el PSC i amb el vistiplau del PSOE, d'un nou sistema de finançament abans del 30 de juny, basat en ingressos propis, el principi d'ordinalitat, bilateralitat i en la capacitat de recaptació de tributs, com l'IRPF, per part de l'Agència Tributària de Catalunya. És un objectiu estructural estratègic i és irrenunciable.

Avui portem a convalidació un nou suplement de crèdit, i hi votarem a favor. Però hi ha aspectes que, per molt que s'hi esforcí el Govern, moltes vegades amb èxit, no són certs: ni normalitat ni estabilitat. No hi haurà normalitat sense resoldre el conflicte polític, ni estabilitat sense justícia fiscal ni sense avançar en l'autogovern. Estabilitat no és sotmetre els interessos de Catalunya als del PSOE. La veritable estabilitat és garantir que cada alumne, cada malalt, cada persona vulnerable, cada territori del país, tinguin una escola, tinguin un CAP, uns serveis socials, l'obra pública necessària, i tot això amb el finançament que pertoca. Això és el que ens mou a Esquerra Republicana de Catalunya. En un moment en què som conscients que l'independentisme no som majoria en este hemicicle, Esquerra Republicana prioritzem més i millors serveis públics per a garantir la millora de la nostra gent, perquè som progressistes, i guanys en sobirania per a fer avançar el país, perquè som independentistes.

Este decret no va sol, és el tercer suplement de crèdit –ho comentava la consellera– acordat amb el Govern, i tots tres han permès, entre altres coses, garantir els increments retributius dels nostres treballadors públics; muscular l'Agència Tributària de Catalunya per a l'escenari que ve; incorporar mesures de suport a la pagesia; posar recursos per a fer front a les amenaces de la política aranzelària a les nostres empreses, garantint sobretot que es mantindrà l'ocupació per a les empreses que rebin recursos públics; finançar l'impuls de la llengua catalana com a eina de cohesió i de progrés social i educatiu. Un decret que autoritza 468 milions d'euros, 468 milions d'euros més, que es finança amb superàvit disponible, fruit d'una gestió fiscal prudent i rigorosa dels darrers anys.

Abans, president, ha fet un parell de referències, a les preguntes de control del Govern, sobre com se va trobar el país. Hi faig una breu referència: es va trobar el país amb més recursos que mai, amb menys dèficit, amb rècords d'ocupació i d'inversió estrangera, en un darrer any de presidència del Govern Aragonès amb 338 milions d'euros de superàvit corrent que no es produïen des de l'any 2007, abans de la crisi, amb un 0,41 per cent de dèficit sobre PIB que rebaixava respecte a l'any anterior més de 2.600 milions d'euros el dèficit, amb un 97 per cent d'execució pressupostària i amb una inèrcia, si m'ho permeten, que encara avui estan aprofitant. Així se va trobar l'actual Govern la situació. *(Aplaudiments.)*

Per què el sí a este decret? Perquè continuem construint sobirania efectiva, perquè la sobirania no només se reclama: s'exercix, se construeix, incrementant amb més de dues-centes persones la plantilla de l'Agència Tributària de Catalunya i amb els recursos necessaris per a dimensionar tota la plantilla que calgui per a estos propers exercicis amb les noves competències; constituint l'empresa Rodalies de Catalunya abans del 30 de juny, amb majoria catalana i en la que no mani Renfe; quan impulsem una llicència bancària pròpia per a l'ICF; quan avancem amb el món local el

finançament de l'etapa educativa de zero a tres anys; quan exigim i coordinem la transferència de 260 milions d'euros pendents per a recerca per part de l'Estat; quan posem 40 milions addicionals per a equipaments esportius; quan reforcem en més de 50 milions d'euros els més de 200 que contempla ja el pacte nacional per la llengua; quan posem 200 milions d'euros per a rehabilitació d'habitatge en dos anys; quan apostem per crear un observatori per les inversions de l'Estat. Tot això és sobirania; sobirania que es tradueix en millors serveis públics, amb més qualitat de vida i en guanyar eines de país.

Mos agradaria... (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) Acabo, president. Mos agradaria no haver d'espentejar contínuament, però si cal ho seguirem fent. No pararem de fer-ho. Objectiu: avançar en el que tenim mentre lluitem per obtenir el que ens correspon.

Per tot això votarem afirmativament a la convalidació d'este decret, perquè prioritzem el benestar de la gent i avançar com a país per davant del soroll.

Acabo. A Esquerra tenim més ganes que ningú de que el país dispose d'uns nous pressupostos. Ara, com he dit al començament, si no hi ha nou finançament per a Catalunya, no hi haurà ni pressupostos ni estabilitat.

Moltes gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Hugo Manchón García.

Hugo Manchón García

Gracias, presidente. Hoy el Gobierno nos presenta otro suplemento de crédito por su incapacidad de aprobar los presupuestos. ¿Sabe qué dijeron ustedes? Que darían a los catalanes un gobierno fuerte y estable. Estamos a 4 de junio, no hay presupuestos, pero suplemento de crédito para financiar el *pacte nacional per la llengua* que no falte.

Miren, señores socialistas, voy a recordarles algunas frases de su propio partido, a ver si se les remueve algo por dentro o directamente me dicen que no lo tenga en cuenta, porque ustedes cambian de opinión más que parpadean.

Escuchen –abro comillas–: «Es una irresponsabilidad jugar con la prórroga presupuestaria cuando existe la posibilidad de aprobarlos.» No lo digo yo, lo dijo Salvador Illa. Pero, ¿no presumían ustedes de socios estables?

Vamos a por otra: «Si finalmente vamos a una prórroga presupuestaria, será un mal escenario para Cataluña y una irresponsabilidad de Aragón.» Señora Romero, ¿le suena? Esto lo dijo usted.

Y vamos a por otra, no me puedo olvidar del que les manda, que no es Illa, es Sánchez, que dijo: «Un gobierno sin presupuestos no puede hacer nada. Un gobierno sin presupuestos es como un coche sin gasolina. O presupuestos o elecciones.» ¿Tienen algo que decir o van a prorrogar la vergüenza como prorrogan los presupuestos?

Miren, entre todos sus socios separatistas y la extrema izquierda, tienen ustedes un catálogo entero para pactar y ceder, y lo hacen siempre que quieren, ¿eh?, les da igual el precio. Por eso el Partido Popular no va a ser el salvavidas del PSC, porque ustedes son la sucursal de Sánchez en Cataluña. Seguramente dirán que somos irresponsables, porque nos estamos oponiendo a financiar la educación, la sanidad... No, a lo que nos ponemos es a que ustedes tomen el pelo a los catalanes. ¿Quieren financiar los servicios públicos? Cierren las embajadas, dejen de engrasar TV3, abandonen la dictadura lingüística financiada con el dinero de todos... Pero no, para eso no hay voluntad.

Presumen ustedes de ser un gobierno estable, pues presenten los presupuestos. ¿O es que solo saben pactar cuando se trata de cumplir con las exigencias de ERC, Junts y los Comunes? Que para crear el cuerpo diplomático *fake* de la Generalitat bien que hay prisas y pasta.

Con ustedes, nada ha cambiado: la sanidad sigue con eternas listas de espera, los niños estudiando en barracones y Cataluña liderando los *rankings* de delincuencia y ocupaciones de toda España.

Señores socialistas, ustedes son un gobierno débil, rehén de los caprichos de sus socios. No se diferencian de Sánchez en nada.

Illa prometió una nueva etapa para Cataluña y lo que tenemos es un *procés* compartido entre Illa y Sánchez. Ceden en todo. ¿Qué es lo siguiente? ¿El referéndum? Nos venden estabilidad por aprobar la ampliación de crédito, pero es pura fachada. No hay presupuestos. Ustedes son como Sánchez, porque ustedes son el PSOE, y son responsables, junto a sus socios, de la degradación de la democracia y las instituciones, porque el PSC se sienta en el Consejo de Ministros y no hay día en España sin escándalo socialista. Cuando aparece un escándalo nuevo, al instante sale otro que tapa el anterior. Y es todo tan grave que ya nada sorprende. Y cuando pierden el relato, propagan bulos para desviar la atención, aunque se lleven por delante el prestigio de la UCO. Y aquí todos calladitos, no vaya a ser que peligre el negocio que tienen montado. Todo el entorno del presidente del Gobierno, imputado; la trama Koldo, la fontanera del PSOE, con prácticas mafiosas, y los socios, que están todos aquí, siguen apoyando a Sánchez. Y luego tendrán la cara dura de dar lecciones de ejemplaridad al resto.

Los Comunes, los yolandistas, resistiendo en el sillón porque la leche electoral que se les viene se va a oír hasta en Caracas.

Esquerra, que se queja, pero solo un poquito, porque sigue sostenido a Sánchez, tragando con todo para seguir exprimiendo a la gallina de los huevos de oro.

Y Junts, como si salen veinte mil Ábalos y fontaneras socialistas. ¿Quién les iba a decir que el prófugo de Waterloo tendría tanto poder sobre un gobierno nacional? Ahí firmes, manteniendo al PSOE, aunque aquí luego digan que a los socialistas ni agua. ¡Qué trileros!

Esto es lo que está pasando. Así que, no, señores socialistas, no cuenten con el apoyo del Partido Popular para dar oxígeno a su Gobierno.

Muchas gracias.

El president

Per fixar la posició del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula el diputat senyor Joan Garriga i Domènech.

Joan Garriga Domènech

Gràcies, president. Senyors diputats, bon dia a tots. Bé, un cop més el PSC torna a utilitzar els recursos públics com si fossin seus, imposant la seva ideologia i comprant suports a costa de la butxaca de tots els catalans. Pretenen aprovar un suplement de crèdit amb 468 milions d'euros més. Ja van tres suplementes de crèdits, assolint, arribant als 4.000 milions d'euros més, que se sumen a la despesa de l'últim pressupost prorrogat, que és el de 2023, i ja portem dos prorrogues.

I en què pretenen gastar aquests diners? Doncs tenen dos opcions, no?, podrien fer: millorar els serveis públics, la sanitat, que està saturada per culpa de la immigració il·legal; millorar l'educació, que té moltes carències de llibertat, de qualitat; millorar la seguretat, dotant millor els Mossos d'Esquadra. Això seria millorar els serveis públics. O, per exemple, bonificant impostos, aquells impostos que castiguen les famílies i els treballadors. Quins? Per exemple, l'IRPF. Doncs deflactant; reduint una miqueta respecte a la inflació, l'IRPF, o suprimint-lo, com nosaltres demanem, per poder arribar a fi de mes, les famílies. O, per exemple, bonificant l'ITP, que castiga la compra de l'habitatge habitual. No, no; aquesta no és la seva alternativa.

El que han pactat socialistes amb comunistes i separatistes amb aquest suplement de crèdit és més diners per imposar la nostra estimada llengua catalana a costa de la nostra estimada llengua espanyola i, per descomptat, majoritària dels catalans, fracturant així la nostra convivència i atacant literalment la llibertat dels catalans.

També han pactat més diners per consolidar «xiringuitos» culturals i esportius, com per exemple la selecció esportiva catalana, quan la selecció nacional dels catalans és la selecció espanyola.

I per si fos poc, finançar encara més una administració hipertrofiada i una *red clientelar* que lo que fa és incrementar el seu poder.

I la guinda del pastís: utilitzen aquest decret per retirar concerts educatius –una obsessió dels comunistes– a aquelles escoles que no combreguen amb la seva ideologia, que no pensen com vostès, sense respectar la llibertat dels pares per poder escollir el model educatiu per als seus fills. O, per exemple, per atacar un cop més l'educació diferenciada; voler imposar el seu model educatiu laic, catalanista, progre, mixt, sense respectar que els pares puguin escollir un altre tipus de model: religiós, diferenciat, laic, bilingüe. Això vostès no ho suporten, perquè tenen dos problemes: primer, odien la llibertat, odien profundament la llibertat dels pares, i, segon, es pensen que els fills són seus i no, si volen fills, tinguin els seus fills, però no fiquin les mans, les seves mans progres i totalitàries en els nens dels altres. (*Aplaudiments.*)

Miri, aquest suplement s'aprova sense control parlamentari real, un altre any sense pressupostos i amb pactes ocults entre Esquerra Republicana i els seus socis de govern, que són els comunistes radicals i els radicals d'Esquerra Republicana. I ja té el Govern de la Generalitat bastants diners, més de 40.000 milions d'euros per gastar, una barbaritat, i en volen més, quatre mil més, per gastar i, per desgràcia dels catalans, per malgastar.

Des de VOX ho tenim molt clar, governar no és demanar suplement de crèdits; és quadrar el pressupost; governar no és demanar més suplement de crèdit, sinó quadrar el pressupost. I, per descomptat, governar també és més estalvi i menys *parches*.

Per acabar, els hi diré que des de VOX representem els catalans, i els catalans estan farts, i els hi demanen una cosa: menys «despilfarrar» i més respectar els diners dels que paguen impostos.

Gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula el diputat senyor David Cid i Colomer.

David Cid Colomer

Gràcies, president. He de dir que estic una mica sorprès, perquè pensava veníem a parlar avui aquí dels problemes de la gent i del suplement de crèdit. Em sap greu que no hi siguin el senyor Batet i la senyora Sales i mig grup de Junts per Catalunya, perquè al final acabem parlant més dels Comuns. Veig, no ho sé, una certa preocupació per Junts. La veritat és que realment em tenen preocupat, perquè crec que ja, com diu la cançó, és més *una obsesión que no amor*, perquè estan tot el dia parlant més dels Comuns que no dels problemes de la gent.

Mirin, aclareixin-se. Vostès no volen governar, van sortir fugint del Govern de la Generalitat el 2022 en una decisió inaudita. Vostès han decidit instal·lar-se en el *lío*, en les jugades mestres, en el caos. I aquí governa qui governa, que és el Partit Socialista. Escoltin, nosaltres el que fem és utilitzar humilment la nostra força per intentar millorar la vida de la gent, i, evidentment, amb les nostres propostes, no deuen voler, a sobre, que ho fem amb les seves, que ja seria el «colmo», no?

I, en tot cas, no ho sé, jo també, als senyors de VOX, pactes ocults, ni un. Porto una setmana explicant el que hem pactat amb el Partit Socialista. Fins i tot jo crec que alguna queixa tenen sobre això, no?

Per tant, mirin, nosaltres el que fem, com deia, és intentar millorar la vida de la gent. Amb això, el que volem és que la gent al final arribi a final de mes i pugui resoldre els seus problemes. I això és el que hem fet amb els tres acords amb el suplement de crèdit, negociant, evidentment, amb la consellera d'Economia. I com deia,

no?, en aquest cas un referent, el Cruyff, els diners en aquest cas al camp i no al banc. I això és el que hem fet, posar a disposició del Govern de la Generalitat 4.000 milions d'euros. Bàsicament, perquè el que vam dir els Comuns és que amb pressupostos o sense pressupostos els acords s'havien de complir i que els problemes dels partits polítics no són els problemes de la gent i que, per tant, els recursos el que cal és que arribin a la gent.

I nosaltres, bàsicament, en aquests tres suplements de crèdit hem fixat tres prioritats, que són, nosaltres entenem, les tres prioritats que té avui la gent del nostre país. Primer, habitatge. I l'hi dèiem avui al president, no hi ha govern de tothom si no hi ha habitatge per tothom, i en aquest cas, un esforç molt important mobilitzant recursos per posar, evidentment, el Govern de la Generalitat a construir habitatge públic de lloguer, també amb una unitat contra els desnonaments, amb inspectors per complir, en aquest cas, la llei d'habitatge. Després, serveis públics; segona, evidentment, gran prioritat dels Comuns: sanitat i educació pública. I finalment, també la transició ecològica justa, amb dos elements que són fonamentals: renovables per ser més competitiu, en aquest cas, perquè la indústria catalana pagui menys per la despesa energètica i, a la vegada, avançar en la transició ecològica –això és el que ens permet atreure inversió i no les nuclears que vol la dreta i l'extrema dreta–, i, evidentment, també la Catalunya del tren i més transport públic.

Això és el projecte dels Comuns i això és el que hem intentat en aquests tres suplements de crèdits. I en concret en aquest tercer, i també ho hem explicat aquests dies. Creiem que, evidentment, l'educació pública ha de ser una prioritat i aquí tenim dos elements que per nosaltres són fonamentals: fer front a la desigualtat i la pobresa infantil, i per això cal recuperar els menjadors escolars en secundària, especialment en els centres d'alta i màxima complexitat, ha de ser una prioritat, i, en segon lloc, també millorar les capacitats dels nostres alumnes. I a això van aquests 37 milions d'euros per classes de reforç en català, llengua anglesa i també matemàtiques. Per tant, l'educació pública ha estat, sens dubte, un dels elements fonamentals en la negociació d'aquest tercer suplement de crèdit.

També, de nou, l'habitatge, i, per tant, també la voluntat de deixar a zero les taules d'emergència de Catalunya, aquestes 2.500 persones. És el que volem, el que nosaltres volem bàsicament, el país que volem és un país en què la gent pugui pagar un lloguer, una hipoteca, un lloc on viure. I davant d'aquells que diuen, no?, que tenim enveja; no, simplement el que volem els Comuns és que la gent, amb el seu sou, amb l'esforç que fa moltes vegades per treballar, realment pugui tindre un lloc on viure a un preu just. I crec que és una cosa de sentit comú i, evidentment, un dret reconegut tant a l'Estatut com la Constitució.

I després també l'avenç en transport públic. I aquí vull destacar, doncs, tornar a posar en marxa el que ha de ser un transport per tot el país. En aquest sentit, l'orbital ferroviària i l'eix Transversal Ferroviari han de ser les grans apostes. Òbviament, això no es fa d'un dia per l'altre, a llarg termini, però començar a planificar també... La Generalitat té capacitat de planificar no només carreteres, sinó en aquest cas també infraestructura ferroviària. I, per tant, crec que posem en marxa infraestructures que són clau a nivell de país.

Acabo. El Govern, consellera, ara té la caixa de les eines, té els recursos i ara toca complir, toca executar. Aquest és el repte que tenen. I, per tant, nosaltres, per encarar aquesta negociació de pressupostos del 2026, el que exigirem és que compleixin i, per tant, també saben que el que volem nosaltres –ja ho hem dit–, el que volem els Comuns és més habitatge, més serveis públics i més transport públic per a tothom.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. I, per fixar la posició del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula la diputada senyora Laia Estrada i Cañón.

Laia Estrada Cañón

Bé; doncs avui tornem a viure un capítol més d'aquesta tragicomèdia parlamentària protagonitzada pel PSC, com diria la nostra companya Laure Vega, que avui no ha pogut venir, i ens porten un nou suplement de crèdit i de nou esperen que la resta aplaudim i, a més a més, callem. Doncs no, ni callem ni aplaudim que es governi a cop de decret i a cop de suplement, escapant de l'obligació política d'un debat pressupostari profund, com bé sap la consellera Romero; amb uns decrets llei que no concreten ni detallen absolutament res, que redueixen el contingut a parlar de partides pressupostàries genèriques sense desglossament, que això va molt bé al Govern del PSC i als seus socis, els Comuns i Esquerra Republicana, perquè això permet fer bons titulars –els hi reconeixem–, però la població no pot saber on es destinen realment aquests recursos ni quines contrapartides polítiques, o no, hi ha darrere.

Posem l'exemple de Girona, un petit exemple. Ens hem assabentat per la premsa que la Generalitat posarà els diners per adquirir els terrenys del nou hospital del Trueta per no tocar el parc Jordi Vilamitjana. Per nosaltres, perfectíssim. Però això és un cas claríssim d'opacitat i d'arbitrarietat. Opacitat, per què? On és el detall d'aquesta operació que vostès han pactat si no n'han informat ni tan sols l'Ajuntament de Girona? I arbitrarietat perquè, escoltin, com és que amb el Trueta de Girona sí, però, per exemple, amb l'Ernest Lluch al Vallès Occidental no? És perquè el Trueta, a Girona, forma part de la campanya de la consellera Paneque, la diputada de Girona? No ho sabem. Clar, d'això van aquests decrets i aquests suplementes, d'operacions partidistes.

És la tercera vegada que ens porten un pedaç d'aquestes característiques. I molts cops els sentim a parlar de responsabilitat. Mirin, responsabilitat seria obrir un debat profund, valent, que abordés les problemàtiques reals que tenim al país i com resoldre-les de forma real, no amb pedacets.

Avui, per tant, tornarem a votar que no en aquest suplement de crèdit. I no té a veure amb el contingut. Òbviament que no estem en contra de millors condicions per a la canalla que estudia als centres d'alta i màxima complexitat. Òbviament que no estem en contra de les mesures per garantir el dret a l'habitatge. Òbviament que no estem en contra que les concertades que vulneren drets humans no tinguin subvencions.

Nosaltres el que diem és que cal anar molt més enllà, i és impossible fer-ho sense un debat en profunditat, que és el que ens permetria el debat de pressupostos. Per exemple, augmenten les hores de català i d'anglès al reforç, però no han contemplat la possibilitat de negociar la proposta unitària que han aconseguit fer totes les plataformes de docents de filosofia, de ciències, de llengua amb relació a la modificació del currículum de batxillerat. Això ho han obviat. O, si aposten de veritat per l'escola pública, com és que no han pactat impedir el tancament del centenar de línies públiques arreu del territori? Demà, per cert, tenen una manifestació històrica a Mataró, on governa el PSC amb els Comuns, en contra del tancament de línies. Si contínuament Esquerra Republicana i els Comuns estan rebutjant el tancament de línies, com és que no han pactat això a canvi de mantenir l'estabilitat per al PSC?

O si volen facilitar la vida a la canalla de les escoles d'alta i màxima complexitat, per què no abordem també la complexitat que té tota aquesta canalla a casa seva? Per què no hi ha feina de qualitat? Per què el cost de la vida puja més que el sou? Per què falta una política que es situï sense matisos al costat de les treballadores, i no al costat de Foment?

Per tant, ens diuen que aquest suplement servirà per resoldre els problemes de la gent. Però no ens enganyem, això no és cert. No hi ha un abordatge en profunditat dels problemes reals que hi ha al país: el cost de l'habitatge; no poder accedir a una alimentació de qualitat; el cost de la llum, del gas, de l'aigua; la precarietat laboral, o la saturació a la sanitat pública i a les aules d'arreu del país.

Vostès, senyors i senyores del PSC, dels Comuns i d'Esquerra Republicana, sembla que pretenguin que el Parlament es converteixi en una mena de gestoria de les decisions que cuinen en altres taules. Bàsicament, es tracta d'estalviar-se el cost polític dels gripaus que s'haurien d'empassar uns i altres. O ens poden assegurar, senyors i senyores dels Comuns i d'Esquerra Republicana, que al llarg d'aquesta legislatura no s'ampliarà l'aeroport, no es recuperarà el despropòsit dels jocs olímpics al Pirineu, no continuarem venent-nos el país al turisme o a aquestes empreses que ens contaminen la terra i ens eixuguen els aqüífers? No, no ho poden assegurar, perquè saben que això passarà. I per això segurament s'expliquen les abstencions de Junts per Catalunya, perquè en el fons comparteix el model de país amb el PSC.

La CUP no som aquí per validar una gestió tecnòcrata i de mínims, sinó per denunciar-la. I, en definitiva, votarem que no perquè necessitem poder abordar de forma profunda un debat de model de país. I vostès ho estan evitant per un interès merament partidista.

Gràcies.

El president

Per fixar la posició del Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Un bon govern no duu a aprovació tres suplementos de crèdit en menys d'un any. Un bon govern presenta uns pressupostos com Déu mana, amb objectius i prioritats clares. I, si no aconsegueix convèncer els socis de govern o l'oposició i aprovar-los, convoca eleccions. Un bon govern no viu de decrets llei, no empra reiteradament i fraudulentament aquesta eina de caire excepcional. Una mesura que hauria de ser esporàdica, reservada a casos urgents i de primeríssima necessitat, vostès l'han convertit en via habitual de mala governança, en el tret distintiu i diferencial d'un equip de govern que es perfila fràgil i minoritari.

Saben quina és la conclusió que n'extraïem? Per un efímer vot d'investidura han regalat quatre anys de grup propi a la CUP, d'assessors als Comuns i de càrrecs a Esquerra, i ni rastre del pressupost, tu. De fora estant, no semblen gaire hàbils ni vius en les negociacions. Quan hagin de negociar el finançament singular a Madrid, què donaran, duros a quatre pessetes? En aquest intercanvi de cromos i jugades mestres al que ens tenen avesats, hi ha prevista cap mesura per implantar la prosperitat compartida que ens van prometre? O de moment ho deixem en llegenda urbana?

El president

I, finalment, per posicionar el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el diputat senyor Jordi Riba i Colom.

Jordi Riba Colom

Moltes gràcies, president. Diputats, diputades, consellers, conselleres, permeteu-me començar amb una idea senzilla però fonamental: en política allò que comporta de debò el compromís amb el bé comú és el que ens hauria de centrar. La confiança dels ciutadans en les seves institucions es construeix no tant amb proclames com amb les decisions que sostenen la vida quotidiana, amb gestos que permeten que l'escola obri, que el metge visiti, que la cultura no s'estronqui i que la dignitat trobi sostre.

Avui aquest decret ens convoca no per engrandir l'Administració amb més recursos, sinó per fer-la útil. Aquesta és i hauria de ser sempre la mesura de tota acció

política. Ens trobem en un escenari on no s'ha pogut donar llum verda ni als pressupostos del 24 ni als del 25. I, davant d'aquesta conjuntura, el Govern ha triat no resignar-se, sinó actuar.

D'aquest esperit neix aquest tercer decret que avui sotmetem a debat, gairebé 468 milions d'euros destinats a cobrir obligacions inajornables. Però no és només una xifra; és una expressió clara d'una voluntat política compartida, la de mantenir el país en marxa amb equitat, rigor i sentit de responsabilitat.

El decret s'inscriu dins l'arquitectura legal i fiscal que ens vincula com a administració pública responsable. Es compleixen escrupolosament les normes d'estabilitat pressupostària i sostenibilitat financera. De fet, aquesta operació es finança, com ha dit la consellera, íntegrament amb superàvit no financer, fruit d'un augment sòlid i continuat dels ingressos tributaris, senyal inequívoc de que l'economia catalana mostra múscul, confiança i dinamisme.

El suplement cobreix despeses que expressen prioritats que des del nostre grup compartim plenament. Reforç al sistema de salut, millora del sistema del servei educatiu, inversió en serveis socials, suport al món local i compromís amb l'habitatge digne. Són àmbits que reflecteixen un model de país on l'eficiència no es mesura només amb indicadors econòmics, sinó amb la capacitat de compartir la prosperitat. I aquí hi ha una idea clau: la prosperitat, quan és només d'uns quants, és fràgil, però quan és compartida, redistribuïda i arrelada al territori, esdevé estable i fecunda.

Aquest decret és l'encarnació concreta d'aquesta aposta pel progrés amb equitat, pel creixement que no oblidia el deure de protegir. Tanmateix, convé recordar que aquesta mesura no és unilateral; és fruit de la negociació de l'acord amb Esquerra Republicana i Comuns, que han fet aportacions valuoses i han actuat també amb sentit de país, que cal reconèixer. També és el resultat del diàleg constant amb els agents socials –sindicats i patronals–, amb qui s'han concertat fins a setanta-un compromisos. Aquesta aliança cívica i política és la millor vacuna contra la incertesa, i ens mostra que quan la política es practica des del pacte guanya la ciutadania.

S'ha dit que aquest recurs als decrets és un símptoma de debilitat o d'improvisació, però nosaltres ho llegim just al contrari. És una mostra de solidesa institucional i de la capacitat d'arribar a acords. Mentre no es reuneixin les condicions per aprovar uns nous pressupostos, cal garantir que els serveis públics essencials no s'aturen, i això exigeix decisions consistents, decisions valentes, ben fonamentades i legítimes, com són aquest i els dos decrets precedents.

També pot sorgir el recel sobre el compliment de la disciplina fiscal, però les dades parlen per si soles. Lluny de posar en risc les finances de la Generalitat, aquest decret es fonamenta en un superàvit de més de 3.620 milions d'euros, un 1,1 per cent del PIB. I això no és fruit de la casualitat, sinó d'una gestió curosa, responsable i rigorosa.

Permeteu-me concloure, gairebé, evocant un dels valors que hauria de guiar l'obra pública: la cura. Cuidar de la cosa pública vol dir avançar sense trencar-la, ampliar-la sense dissoldre-la i compartir-la sense malmetre-la. I a això respon aquest decret.

Permetin-me fer alguna referència a algunes de les intervencions que m'han precedit. Agrair, òbviament, el vot favorable dels grups que així ho efectuen. El comentari de dir: «Bé, alguns grups han vingut a parlar, diguem-ne, de les seves consignes.» El Grup Parlamentari Popular o el Grup Parlamentari de VOX ens han parlat de tot menys del suplement, d'allò que en diuen vostès «les seves fixacions ideològiques en contra del català», en contra de les seleccions. Però del decret, res.

I, per últim, permeti'm dirigir-me a Aliança. Últimament ens obsequia sovint amb les referències als assessors i al cost d'aquests. Provi de dir la veritat alguna vegada, senyora Orriols; al principi potser li serà estrany, però amb el temps potser s'hi acostuma. Digui vostè que el cost per diputat del grup d'Aliança Catalana és un

quaranta per cent més car que en la resta de grups. I, quan acabi aquest punt, vagi al registre a registrar la renúncia als assessors que vostès també tenen.

Moltes gràcies.

El president

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Senyores i senyors diputats, procedim a la votació. D'acord amb l'article 158.3 del Reglament, s'entén que els vots afirmatius són favorables a la validació del decret llei i els vots negatius són favorables a la seva derogació.

Passem, doncs, a la votació sobre la validació del Decret llei 11/2025.

Comença la votació.

El resultat de la votació és el següent: 68 vots a favor, 30 vots en contra i 33 abstencions.

Vist el resultat de la votació, el Decret llei 11/2025 ha estat validat.

D'acord amb l'article 158.4 del Reglament, un cop validat el decret llei, pregunto a la cambra si hi ha cap grup parlamentari que vulgui tramitar aquest decret com a projecte de llei. *(Pausa.)* Ho demana el Grup Parlamentari de VOX. Cap altre grup parlamentari? *(Pausa.)*

Ateses les peticions formulades –o la petició formulada–, sotmetrem a votació si aquest decret llei s'ha de tramitar com a projecte de llei o no. S'entén que els vots afirmatius són favorables a la tramitació com a projecte de llei i que els vots negatius són en sentit contrari.

Comença la votació.

El resultat de la votació ha estat el següent: 104 vots en contra, 11 vots a favor, 15 abstencions –hi ha hagut un diputat o diputada que no ha votat.

Vist el resultat de la votació, i d'acord amb l'article 158.4 del Reglament, el Decret llei 11/2025 ha quedat validat i no es tramitarà com a projecte de llei.

Projecte de llei de l'economia social i solidària (debat de totalitat)

200-00009/15

El quart punt de l'ordre del dia és el debat de totalitat i votació de l'esmena a la totalitat presentada al projecte de llei de l'economia social i solidària. D'acord amb l'article 116.2 del Reglament, presentarà la iniciativa el conseller d'Empresa i Treball, l'honorable senyor Miquel Sàmper i Rodríguez.

El conseller d'Empresa i Treball (Miquel Sàmper Rodríguez)

Moltes gràcies, president. Conselleres, consellers, diputades, diputats... Vull també agrair la presència als representants de les entitats que avui ens acompanyeu. M'agradaria començar dient que avui és un dia per nosaltres important, molt important: presentem el projecte de llei de l'economia social, una iniciativa que, per la seva transcendència i pel seu caràcter transversal, podem afirmar amb rotunditat que és una llei de país. Aquesta llei es fonamenta en la nostra pròpia capacitat de decisió. Recordem que l'article 124.4 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya atorga a la Generalitat la competència exclusiva sobre el foment i l'ordenació de l'economia social. Així mateix, l'article 152 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya ens atribueix la competència per a la promoció i ordenació de l'activitat econòmica en el nostre territori. Per tant, avui iniciem el camí per legislar sobre una competència que és únicament de Catalunya, únicament catalana.

L'economia social i solidària no és una idea abstracta: és una realitat viva i palpable a Catalunya. Està formada per milers d'iniciatives socioeconòmiques que tenen com a objectiu principal posar les persones al centre. Els seus trets distintius, si em permeten explicar-los, són els que la diferencien clarament d'altres models econò-

mics. Són tres en concret: un primer, la gestió col·lectiva i democràtica; un segon, la participació activa de les persones sòcies en tots els àmbits, i un tercer, un fort arrelament al territori.

L'economia social i solidària és, de fet, una eina de país i de progrés. Amb aquesta llei volem fer un salt qualitatiu important, molt important. El Govern s'ha fixat dos grans objectius. Un primer, col·locar l'economia social al lloc que li pertany, al lloc que li correspon, reconeixent el seu gran protagonisme i sumant aliats per fer créixer un sector competitiu amb un fort compromís social. I un segon, que l'economia social i solidària, com a eina de progrés i de país que abans els deia, esdevingui una de les potes fonamentals de la nostra economia, de l'economia catalana.

Abans d'entrar en més detalls de la llei que els hi explicaré, permetin-me fer un reconeixement públic a dos actors principals que han fet possible que arribem avui aquí. Un primer, a l'anterior Govern de la Generalitat i, de forma destacada, al conseller Torrent i als directors generals d'Economia Social d'aquell moment, el senyor Juli Silvestre i el senyor Josep Vidal, que van impulsar la redacció d'aquest projecte de llei. I un segon, al mateix sector de l'economia social i solidària a Catalunya, i en especial, de forma molt especial, a l'associació de l'economia social Aescat, que han liderat el procés de redacció d'aquest projecte durant els darrers cinc anys.

Com podem definir aquesta llei? Doncs és una llei pionera a Catalunya, dissenyada per establir un marc jurídic sòlid que permeti que l'economia social creixi progressivament i contribueixi a transformar el model econòmic català cap a un model basat en la pluralitat, la democràcia, i centrat en les persones –això ho repetiré diverses vegades: centrat en les persones. És una llei que busca el reconeixement formal i institucional de l'economia social i que en subratlla els criteris essencials: la primacia de la persona i l'interès col·lectiu per sobre del lucre econòmic.

És una llei que no es fixa tant en la forma jurídica de les empreses, sinó en el seu compromís amb un conjunt de valors fonamentals que els passo a descriure. Prioritzar, de nou, les persones i l'objecte social per sobre del capital. Garantir la governança democràtica per part dels seus membres. Unir els interessos dels membres i usuaris amb l'interès general. Defensar i aplicar els principis de solidaritat i de responsabilitat. Reinvertir el superàvit en objectius de desenvolupament a llarg termini en la millora dels serveis als membres o en serveis d'interès general. Permetre'n l'adhesió voluntària i oberta. I mantenir una gestió econòmica autònoma i independent dels poders públics.

Aquesta llei és inclusiva i respecta la singularitat de les diferents formes jurídiques. És transformadora, perquè ens permet avançar cap a un sistema econòmic sostenible, plural i democràtic. I és social, ja que prioritza, com els he dit ja tres o quatre vegades, les persones i la vida.

Per què creiem que els grups parlamentaris han de donar suport a aquesta llei? Els en donaré uns quants, en concret sis motius.

Un primer: per desenvolupar la nostra competència exclusiva en el foment de l'economia social.

Un segon: perquè Europa marca el camí, Europa ens marca el camí. El Parlament Europeu, el Consell, el Comitè Econòmic i Social Europeu i el Comitè de les Regions insten activament els estats i les regions a promoure les empreses socials i solidàries. Catalunya, per tant, té el deure i el dret a legislar per fomentar aquests tipus d'empreses. A més, la Comissió Europea, amb el seu pla d'acció del desembre de l'any 2021, reconeix explícitament que l'economia social pot contribuir, ha de contribuir a complir els objectius de la Unió Europea per a l'any 2030, com l'augment, per exemple, de l'ocupació i la reducció de la pobresa.

Un tercer element: perquè hi ha un mandat del mateix Parlament d'aquesta cambra, de Catalunya, expressat en diverses mocions i resolucions que instaven a elaborar aquesta llei ja fa molt temps.

Un quart: per la seva importància pràctica en el dia a dia de Catalunya. Amb aquesta llei tindrà una competència més clara per poder adoptar mesures de foment concretes per a les empreses de l'economia social. A més, serà una eina clau en matèria de contractació pública a favor d'aquest tipus d'entitats. El mateix Parlament Europeu –i això no és gens menor– ja ha assenyalat que l'impacte positiu de les empreses socials justifica mesures de suport com subvencions, avantatges fiscals i, per exemple, en contractació pública, en considerar-les compatibles amb els tractats de la Unió Europea.

Un cinquè motiu: per raons històriques. Catalunya té una llarga tradició i fortes arrels històriques en l'economia social, que es remunten als últims dos segles. Ja al segle XIX, per exemple, abans fins i tot del reconeixement legal, l'economia social s'articulava com a resistència col·lectiva i teixia una nova institucionalitat popular a través de les cooperatives, les mutualitats i d'altres associacions. La tradició, per tant, del tercer sector social, del cooperativisme, de les mutualitats, de les societats laborals, fundacions i associacions és un claríssim exemple de l'economia social a Catalunya, una història d'èxit profundament arrelada al nostre territori, com els deia, des de fa segles.

Un sisè i darrer motiu, i molt important: aquesta llei té el ple suport del sector –té el ple suport del sector. Ha estat treballada intensament de manera conjunta amb les entitats de l'economia comunitària liderades per l'Aescat. Aquesta col·laboració va donar fruit en un document de bases inicial aprovat per l'Aescat a l'octubre de l'any 2020, que ha servit com a punt de partida essencial per al contingut d'aquesta llei.

Per acabar, els vull expressar a totes i a tots l'esperança que aquest projecte esdevingui una llei realment pionera, una llei que ens serveixi perquè totes les entitats que representeu el sector de l'economia social puguin continuar vertebrant l'economia social d'arreu d'aquest país. Mirin, d'ençà que estem en aquest Govern, fa nou mesos escassos, hem pogut visitar des de la cooperativa que més factura a de les més petites, des de la que té més socis treballadors a les que en tenen menys. Ens hem reunit amb la Confederació de Cooperatives de Catalunya, que agrupa totes les federacions de cooperatives. Ens hem reunit amb el Grup Clade, grup cooperatiu que agrupa les cooperatives grans de Catalunya. Hem mantingut reunions amb Osona Energia, per exemple, cooperativa que agrupa comunitats energètiques. Visitarem ateneus i comunitats. Ens hem reunit també amb Dincat per parlar de centres especials de treball i assistirem a l'assemblea de la Federació d'Empreses d'Inserció d'aquí a uns dies.

Per acabar, que moltíssimes entitats segueixin, seguiri sent referents i que continueu generant oportunitats per a moltes persones a través de l'economia, que és l'economia social més justa i més responsable.

Moltíssimes gràcies.

El president

Gràcies, senyor conseller. A continuació intervindrà el grup parlamentari que hi ha presentat esmena a la totalitat. Aquesta intervenció serà per un temps màxim de set minuts, tal com es va acordar a la Junta de Portaveus. Per tant, en representació del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula la diputada senyora Maria Elisa García Fuster.

María Elisa García Fuster

Gracias, señor presidente. Escuchar el término «economía social y solidaria» incita a pensar en positivo: social y solidaria. Hace creer que es posible un mundo de lirios blancos. Hay que reconocer que los socialistas saben de la posibilidad que ofrece toda aquella manipulación del lenguaje. Algunos de ellos dedican gran parte de su tiempo a estudiarla para dominar este arte de la mentira. Por ello, son expertos en manejar el lenguaje: no saben de dirección económica, no saben de gestión sanitaria, no tienen ni idea de administración educativa, pero de manipulación y de

mentir a los que ellos llaman «la masa», de eso sí que saben. Por eso, cuando presentan un proyecto envuelto en bonitas palabras, tales como «social y solidaria», cualquier persona con espíritu crítico, ese que ustedes pretenden erradicar, que además sea conocedor de las catástrofes sociales que son capaces de provocar cuando gobiernan, pues se lo mira con lupa.

Bien, el proyecto de ley que hoy nos ocupa delimita el concepto de «entidad de la economía social y solidaria» de la forma más socialista que existe, es decir, en contra del mercado libre y, por tanto, en contra de la prosperidad. Y lo hacen en base a una doble vertiente: una formal, que implica delimitar, en función del tipo de entidad, si se trata de cooperativas, de sociedades laborales, asociaciones, fundaciones, empresas de inserción, pero también de una forma material, es decir, que se deben ajustar a unos principios éticos y organizativos tales como la participación democrática, no ser lucrativas, la reinversión de excedentes, la equidad de género y la sostenibilidad ambiental. ¿Y a qué suena esto, dicho por socialistas? A chanchullo, efectivamente, a chanchullo socialista. (*Alguns aplaudiments.*) Ustedes dirán cuáles son los principios éticos y organizativos en función de si quien solicita una subvención tiene o no carné del Partido Socialista; ustedes dirán lo que es lucrativo o no, lo que es participación democrática o lo que son excedentes, y su criterio irá variando, irá cambiando como cambian las promesas del señor Illa, en función de si está en campaña o si tiene que vender Cataluña a los separatistas para mantenerse sentado en esa poltrona.

Pero esto no es todo. La avaricia socialista siempre llega más lejos y siempre puede dar un pasito más hacia el enriquecimiento personal a costa del trabajo del pueblo. Se introduce, pues, un registro administrativo de entidades de la economía social y solidaria, que es requisito *sine qua non* para beneficiarse de incentivos públicos y una manera más de pasar por caja y sangrar a los catalanes que pretendan formar parte de la elitista lista de sociedades que engloba el término «economía social y solidaria».

¿Más chapuzas de este proyecto? Bueno, pues que regula elementos estructurales de personas jurídicas privadas, formas societarias, funcionamiento interno, causas de exclusión que podrían entenderse como una alteración sustancial de elementos de derecho civil común, lo que, como ustedes saben, invade competencia estatal; que ataca la libertad de empresa recogida en el artículo 38 de la Constitución española, desincentivando o excluyendo a entes mercantiles que comparten fines sociales pero no se adaptan a la estructura organizativa exigida, que no es otra que la estructura de afines –con carné– del Partido Socialista, excluyendo algunas empresas de iniciativa privada que hacen un trabajo formidable a nivel social; que vulnera el principio de igualdad –artículo 14 de la Constitución–, otorgando privilegios sin justificación objetiva a entidades reconocidas sobre otras formalmente semejantes –y, no, señores socialistas, «ser mujer de» o «hermano de» no es una justificación objetiva–; y, por último, que establece la previsión de usar el registro para entidades de la economía social y solidaria –su particular *apartheid* empresarial– como herramienta para la contratación pública, lo que claramente vulnera el principio de concurrencia y no discriminación recogido en la ley de contratos del sector público y sobre el que ya hay jurisprudencia del Tribunal de Justicia de la Unión Europea, que ya ha restringido –y leo literalmente:– «la posibilidad de establecer criterios sociales como exclusivos si no están debidamente justificados y vinculados al objeto del contrato». Y, señores socialistas, una justificación social no son las actividades lúdico-festivas de los diputados socialistas en el Ramsés, en las fiestas de Ábalos y Alegrías en el Parador de Teruel. (*Alguns aplaudiments.*)

Y ni que hablar ya de la introducción de la perspectiva de género y el cambio climático en cualquier proyecto que presentan, que parece que si no hablan del apocalipsis del planeta y de lo disfuncionales que somos las mujeres para necesitar un trato de favor son menos socialistas.

En resumen, un proyecto ni social ni solidario. Una herramienta más para repartir dinero público entre afines mientras extorsionan a los catalanes, que sudan sangre para llegar a final de mes y para pagar sus fiestas. Lo que no nos cabe en la cabeza es cómo tienen la cara de presentar un proyecto que se titule «economía social y solidaria», con la que les está cayendo; con las instituciones podridas por la corrupción —y no hablo solamente del Departamento de Derechos Sociales—, y el señor Illa sin la capacidad de gobernar porque entró de rodillas en el Palacio de la Generalidad, besando el suelo por donde pisaban los separatistas y aún no ha sido capaz de ponerse en pie. Y así, señores socialistas, vivirán ustedes hasta el fin de la legislatura, arrodillados frente a todos los traidores de España. Qué triste.

Muchas gracias.

El president

A continuació, passem al torn d'intervencions de la resta de grups parlamentaris per expressar el seu posicionament. I, en primer terme, per fer-ho en nom del Grup Parlamentari de Junts, té la paraula la diputada senyora Noemí Nieto i Fumanal.

Noemí Nieto i Fumanal

Gràcies, president. Bon dia, diputats, diputades. Catalunya ha estat i és un país de cooperatives, de mutualitats i de fundacions. A nivell jurídic, avui donem inici a la tramitació parlamentària del que serà la llei que posi les bases de l'economia que posa les persones al centre, que prioritza la justícia social, la sostenibilitat, la democràcia i l'arrelament territorial. Celebrem que el text estigui en consonància amb les directrius europees i amb acord del Consell de la Unió Europea d'octubre del 2023 que demana als estats membres condicions marc clares per al sector. El projecte de llei d'economia social i solidària de Catalunya s'emmarca en la competència exclusiva que l'Estatut atorga a la Generalitat per fomentar i ordenar aquest àmbit, i es fonamenta igualment en la Llei estatal 5/2011, la normativa cooperativa vigent i les directrius de la Unió Europea. Per tant, jurídicament molt coherent amb les polítiques europees, i el text es configura en un marc jurídic comú que reconeix un gran gruix d'entitats de l'economia social i solidària: cooperatives, societats laborals, fundacions, empreses d'inserció, mutualitats, economies comunitàries. Fixa principis rectors, crea instruments concrets com el registre de les entitats, un sistema d'indicadors d'impacte i el consell català de l'economia social per garantir coherència, transparència i promoció efectiva arreu del territori.

Amb aquest projecte de llei es fa un pas endavant per actualitzar l'estratègia de l'economia social, ajustant el marc normatiu a les noves circumstàncies econòmiques i socials, reduint incertesa jurídica i facilitant la tasca del teixit associatiu. Un projecte de llei on es posa l'accent en prioritzar les persones, l'impacte positiu a la comunitat. Un projecte de llei que té entre les finalitats la de fomentar el mercat laboral, la inclusió social, responen a la població més vulnerable i amb més dificultats d'accés. Aquesta conjuntura ha d'anar lligada amb el futur de les empreses que busquin també un impacte social i de medi ambient.

L'economia social i solidària no només ha demostrat ser resilient en moments de crisis. Tots recordem els moments tan durs que es van produir amb la pandèmia de la covid: les entitats no van deixar soles a les persones. A Catalunya no ho van fer. A més, ofereix solucions innovadores a reptes socials i ambientals. No només complementa l'economia de mercat: pot transformar-la, pot influir fortament en els valors de les empreses, amb una visió més humana i més respectuosa amb el medi ambient, afavorint així també la salut de les persones. I em sorprèn que com a diputada i doctora, senyora García, s'oposin a avançar en la sostenibilitat i en l'impacte en la salut de les persones. Aquest projecte aposta per un equilibri entre els interessos econòmics i el benestar col·lectiu, on el valor no es mesura només pels beneficis, sinó també per l'impacte positiu que es genera.

Per fer-ho possible cal un model de col·laboració publicosocial, on el sector públic treballi conjuntament amb les entitats del sector, on això ha d'anar acompanyat del paper fonamental del món local. Cap desplegament d'aquesta llei serà possible sense els ajuntaments i les entitats locals. Cal dotar-los d'eines, de recursos i capacitat per fomentar aquest tipus d'economia des del territori, amb respecte per la diversitat i el caràcter propi de cada municipi.

Aquesta llei ens ajuda a repensar el creixement econòmic. No només decreïxer en termes quantitatius, sinó de créixer millor, amb més justícia, més cohesió, més circular i més respecte pel territori. És una aposta per un model productiu arrelat, inclusiu i amb valors. Per tant, els avancem que des de Junts anunciem que no donarem suport a l'esmena de la totalitat presentada per VOX. No compartim el rebuig frontal a una iniciativa que posa el punt de partida necessari per avançar en el sector de l'economia social.

I, per finalitzar, des de Junts escoltarem el conjunt del sector i, amb rigor, aportarem les modificacions necessàries per construir el marc legal desitjat pel bé del sector, a l'igual que escoltarem tots els col·lectius de persones perquè es garanteixi que les persones estan al centre realment i són les persones les que tenen el dret de lliure elecció, que serà un punt per nosaltres important.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. I per fixar la posició del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Jordi Albert i Caballero.

Jordi Albert i Caballero

Bé; gràcies, president. Consellers, conselleres, diputats, diputades... Treballadors de la casa, entitats i associacions de l'economia social i solidària del país, benvinguts, benvingudes, i això és casa vostra.

Bé, jo volia començar primer per un agraïment, perquè crec que és de justícia fer-ho. El director general Josep Vidal, va fer una feina excel·lent parlant amb tots vosaltres per aconseguir que finalment aquesta llei, aquest projecte de llei, arribés aquí al Parlament. Ho va fer en Josep Vidal; també ho va fer, agafant aquesta feina i recollint-la, el director general Juli Silvestre, i també l'Enric Vinaixa, secretari de Treball, i també els consellers Dolors Bassa, Chakir El Homrani i, lògicament, el conseller Torrent. I també una diputada, una diputada del meu grup parlamentari, que va fer també una feina excel·lent durant la passada legislatura; de fet, bona part de la seva tasca està reflectida en el preàmbul d'aquesta norma. I aquesta diputada, i li vull agrair aquesta feina, és la companya Alba Camps. Moltes gràcies a tots vosaltres per fer-ho possible. *(Alguns aplaudiments.)*

I també donar les gràcies a l'actual Govern de la Generalitat, a l'actual conseller Sàmper, i també a l'actual director general d'Economia Social, el company David Bonvehí, que el tenim allà darrere –dèficits que tenim en aquest Parlament, company–, però que, al final, doncs, també, arran d'una compareixença, la seva primera compareixença a la Comissió d'Empresa i Treball, on Esquerra Republicana li va demanar que presentés i que portés el projecte de llei de l'economia social i solidària a aquest plenari..., doncs aquí li hem de reconèixer que, en efecte, ho ha portat, i ha portat exactament el mateix text –exactament el mateix text– que havia deixat preparat el Govern republicà, el Govern de Pere Aragonès. Per tant, l'hi agraeixo, i a partir d'aquí ja és cosa d'aquest Parlament treballar-lo i, finalment, doncs, arribar a la seva aprovació definitiva.

Perquè, en efecte, estem parlant de model. No m'estranya que la diputada de VOX no hagi fet cap referència a l'economia social ni solidària en el marc del text; hagi aprofitat aquesta intervenció per fer afirmacions que jo li recomanaria que tot això que sempre diu al faristol que són, i disculpi'm l'expressió, injúries i calúmnies

permanents..., si té algun motiu, doncs ja sap on ha d'anar, que és a la justícia i deixi d'intoxicar i de mentir a la gent amb les seves falsedats (*alguns aplaudiments*), i molt menys aprofitant un text com aquest de l'economia social i solidària.

Jo l'entenc perquè, clar, «social i solidària» a vostè li explota el cap. (*Rialles.*) I, en efecte, acaba de fer una clara demostració amb la seva intervenció del que és una explosió d'aquestes característiques.

Però d'altra banda, jo sí que vull parlar del text, perquè aquest text és molt rellevant, perquè, en efecte, estem parlant d'un canvi de model productiu, però alhora també, i això ho vull refermar, no és un text que vagi contra ningú, no és un projecte de llei que va contra ningú; simplement va a endreçar i a fer, a determinar, què és l'economia social i solidària de Catalunya.

I, per tant, agafa els preceptes del Parlament Europeu, agafa els preceptes també de la llei bàsica, i a partir d'aquí, doncs, en l'àmbit de Catalunya, vol determinar quines són aquelles empreses i aquelles entitats que poden conformar l'economia social i solidària en aquest país. I, per tant, uns requisits i uns principis i uns valors que s'han de complir i, per tant, una acreditació.

Aquí el que fem és regular-ho i deixar-ho ben clar. És excloent? No, tot el contrari, està completament obert: qui compleixi aquests principis i aquests valors podrà conformar..., i podrà formar part de l'economia social i solidària d'aquest país.

I, per tant, des d'aquest punt de vista, em sembla que és molt rellevant que no entrem en un clima de confrontació amb altres sectors econòmics i empresarials. Aquí no estem prohibint l'activitat a ningú. El que estem fent amb aquest text és precisament defensar un model, que és el model de l'economia social i solidària, que esperem, i aquesta és la voluntat també d'aquest grup, del Grup d'Esquerra Republicana, doncs, que es fomenti i es promogui, perquè és la millor manera d'arribar a aquella societat que nosaltres volem, que és una societat que comparteixi els valors democràtics, una societat que comparteix la collectivitat i la mirada comunitària, que comparteix els principis collectius enfront de l'individualisme.

I, per tant, des d'aquest punt de vista, en el marc també de l'àmbit laboral, en el marc del mercat de treball, és molt necessari que aquests principis de responsabilitat social ambiental, de responsabilitat colectiva i comunitària siguin molt presents. I és una nova manera, és una manera de veure l'economia que difereix molt d'aquells que veuen l'economia per enriquir-se personalment, perquè les seves butxaques estiguin cada cop més plenes i perquè les butxaques dels altres cada cop ho estiguin menys.

Per tant, sí, és un model que defensa la responsabilitat social; sí, és un model inclusiu; sí, és un model que té mirada comunitària; sí, és un model que comparteix principis i valors que també defensa Esquerra Republicana.

Per tant, treballarem en ponència, ho farem en profunditat, ho farem parlant amb tothom i, sobretot, generant el màxim consens possible, perquè, sí, aquest projecte de llei és necessari i volem que sigui llei al més aviat possible.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. Seria ara el torn del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, i té la paraula la diputada Míriam Casanova i Domènech.

Míriam Casanova Domènech

Moltes gràcies, vicepresidenta. Conseller Sàmper, consellers, conselleres, diputats, diputades... Abans de tot, també voldria agrair que ens acompanyin avui els representants de les entitats socials en aquest debat. Aquest projecte de llei defineix l'economia social i solidària per establir mesures de promoció i de foment d'aquesta economia a Catalunya, de manera que tenen cabuda, doncs, no només les entitats que tenen règims jurídics pròpiament de l'economia social, com són les cooperatives, les associacions, les fundacions, les mútues, sinó també empreses constituïdes

amb altres formes jurídiques, sempre que actuïn d'acord amb els principis i valors que caracteritzen aquest tipus d'economia, especialment, que el seu objectiu principal sigui el benefici social per sobre del lucre econòmic.

I en aquest sentit, valorem positivament la mirada àmplia d'aquest projecte de llei a l'hora de qualificar una entitat o una empresa com a social o solidària. Però en qualsevol cas, perquè sigui efectiu, pensem que és fonamental establir indicadors mesurables per verificar el compliment d'aquests principis i valors de l'economia social i solidària en el moment d'acreditar-se, com també per avaluar la repercussió, la qualitat i la rendibilitat social de la seva activitat de forma continuada, i per part de totes les entitats o empreses socials que es vulguin beneficiar de les accions de la Generalitat en sensibilització, formació, promoció, suport, finançament a la innovació i incentius fiscals.

Entre les mesures de promoció, aquest projecte de llei estableix que les administracions catalanes han de prioritzar la compra pública de béns i serveis en el mercat social, sempre que sigui possible i d'acord amb els principis generals en matèria de contractació pública. Per tant, totes les entitats i empreses d'economia social i solidària haurien de tenir el mateix tracte preferencial en la provisió de béns o prestació de serveis a l'Administració pública.

En canvi, l'actual llei estatal de contractació pública estableix una contractació pública reservada en la que per primera vegada no poden participar els centres especials de treball d'iniciativa privada o iniciativa empresarial, malgrat que representen el setanta per cent dels centres i el seixanta per cent de les persones amb discapacitat que hi treballen.

Des del Partit Popular creiem que no es pot justificar aquest tracte discriminatori entre els centres especials de treball d'iniciativa social i els d'iniciativa empresarial, tant en matèria de contractació com en ajudes públiques, com en el règim retributiu del personal, perquè tots dos responen a la mateixa finalitat d'inclusió social. A més, aquest tracte redueix la competència entre ells, tal com, de fet, ja conclou l'informe de l'Autoritat Catalana de la Competència, perjudica els interessos generals i comporta greus perjudicis econòmics als centres especials de treball d'iniciativa empresarial. Així, doncs, hem de garantir un tracte igualitari entre tots els centres per a la inclusió laboral de les persones amb discapacitat, i, per tant, s'hauria de tenir en compte també en l'actual modificació de la llei estatal d'economia social i solidària.

En definitiva, creiem que serà bo per a Catalunya, doncs, que compti amb una llei de promoció i de foment de l'economia social i solidària en la que no s'exclouï cap entitat en funció de la seva forma jurídica, s'acompanyi d'indicadors mesurables que valorin, sobretot, la qualitat del servei i els beneficis socials generats, i que elimini el tracte discriminatori, d'entre les diferents normes existents, entre tots els agents socials, especialment entre els centres especials de treball.

Per això, des del Partit Popular donarem llum verda a aquest projecte de llei que emana del propi sector, liderat per Aescat, perquè ens permet avançar a Catalunya i al conjunt d'Espanya, doncs, cap a una economia més plural, que compti amb objectius econòmics però també amb objectius socials per aconseguir major cohesió i benestar.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Moltes gràcies, diputada. Seria el torn ara del Grup Parlamentari dels Comuns, i té la paraula el diputat Lluís Mijoler Martínez.

Lluís Mijoler Martínez

Moltes gràcies, vicepresidenta, i bon dia de nou a totes, diputades, conselleres i, sobretot, a les persones que ens acompanyeu avui per una fita que crec que podem qualificar si no d'històrica, com a mínim d'important pel que fa a l'economia social i solidària.

S'ha dit abans, eh? Vivim una crisi multidimensional que no és només ecològica, no és només econòmica, que és també social i que és de valors i de sentit. Una crisi que posa en qüestió la manera com produïm, com consumim, com cuidem, en definitiva, com vivim.

Davant d'això, sabem que l'economia basada exclusivament en la maximització del benefici, en la concentració del poder i en l'explotació de recursos ja no pot ser mai més el motor del futur.

El que avui tenim entre mans, doncs, no és només un text legal. És una oportunitat col·lectiva per fer un gir profund en el model econòmic del país, per construir des de les institucions i, sobretot, des de la comunitat, un model que no deixi ningú enrere, que no expulsi, que no degradi la vida i que no degradi el territori.

I la clau d'aquest gir és molt clara i alhora molt senzilla: posar la vida, posar les persones, posar el bé comú al centre de l'activitat econòmica. I no partim de zero. Catalunya ja constitueix un ecosistema favorable on l'economia social i solidària pot expandir-se. Tenim milers de cooperatives, associacions, iniciatives veïnals, empreses d'inserció que fa anys que treballen per demostrar que es pot fer empresa amb valors, que es pot crear riquesa des de la democràcia, que es pot generar ocupació estable i arrelada des del territori i per al territori.

Aquest projecte de llei recull aquesta realitat i li dona un marc normatiu estable. Per primera vegada, l'economia social i solidària és reconeguda com una estructura pròpia del sistema econòmic català. Es defineixen les seves formes; es crea un registre específic; es preveu un consell català; es despleguen instruments de suport i es marca una línia clara de política pública.

I tot això no hauria de ser o no és com un gest simbòlic, sinó com un canvi estructural. Aquesta llei reconeix que produir, distribuir, consumir i cuidar poden formar part d'un mateix projecte col·lectiu, que l'economia no és un fi en si mateix, sinó que és un mitjà per garantir drets, per garantir dignitat, equitat i sostenibilitat.

Quan una família viu en un habitatge cooperatiu, quan una treballadora forma part d'una empresa de cures autogestionada, quan una jove treballa en una cooperativa d'energies renovables, no només està rebent un servei o una feina, està participant d'una altra manera d'entendre l'economia. Una economia que empodera, que genera pertinença, que enforteix comunitats.

Aquest projecte de llei posa això al centre, i ho fa amb eines concretes, però també amb una voluntat clara de transformació, i el que és important, compta amb el suport de les entitats, el fruit palpable de la dedicació constant de milers de persones organitzades. És la conseqüència de l'esforç col·lectiu entre institucions i ciutadania de base, entre l'àmbit públic i els projectes que prenen arrel al territori. És fruit de la feina feta per la XES i per tota la resta d'entitats que formen també Aescat, així com el compromís dels partits polítics que donarem suport al text de la llei, una feina que ve ja des del 2014. Perquè només amb una col·laboració real entre el públic i lo comunitari, entre la política i les pràctiques de transformació quotidiana, podem reconstruir serveis públics més pròxims, més justos i més democràtics. La col·laboració entre institucions i entitats, la coproducció de polítiques públiques.

Aquest projecte de llei no situa l'economia social en els marges, la situa al centre d'un nou model. Un model que no tracta la ciutadania com a espectadora passiva, sinó com a protagonista corresponsable. Un model que no nega la iniciativa ni la creativitat, sinó que les posa al servei del benestar col·lectiu.

I, sobretot, la llei és una eina. La voluntat política no és suficient per superar sovint els impediments normatius. El Govern, doncs, pot comptar amb el suport dels Comuns, no només per impulsar la llei, sinó també per agilitzar-ne la tramitació tant com sigui possible, reduint el número de compareixences i reduint el número d'esmenes.

I, sobretot, un cop aprovada, estarem amatents al seu desplegament i la seva concreció, perquè a l'inrevés, una llei sense voluntat política, acaba sent només paper mullat.

Salut i bon treball.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. És el torn d'intervenció del Grup Parlamentari de la CUP - Defensem la Terra, i té la paraula el diputat Dani Cornellà Detrell.

Dani Cornellà Detrell

Gràcies. Bon dia a tots i totes, consellers, conselleres, persones assistents que avui ens acompanyeu. Mirin, deixi'm recordar que l'any 2013, el Grup Parlamentari de la CUP ja vam impulsar en aquest Parlament de Catalunya una resolució per redactar i aprovar la llei d'economia social i solidària, una iniciativa proposta que va sortir de baix, dels moviments socials i cooperatius de Catalunya, des del municipalisme rupturista transformador que tant ens representa. I nosaltres el que vam fer va ser de corretja de transmissió de la suma de tot això per donar veu a la necessitat d'introduir nous conceptes, visions i elements transformadors generats per la gent treballadora d'aquest país que creu i que creia i que demostren cada dia que una altra economia és possible.

Aquesta resolució pretenia fer possible posar el gra de sorra per avançar cap a un model econòmic més just, sostenible i transformador, un model que per fi sembla que podrà prendre forma definitiva amb l'aprovació de la llei que el Govern de la Generalitat ha presentat recentment i que és el resultat d'un intens treball entre els col·lectius i les entitats representatives de l'economia social i solidària –cooperatives, mutualitats, tercer sector i moltes altres organitzacions socials.

Però també cal dir i remarcar que novament al carrer els moviments han anat avançant per l'esquerra, alhora que l'Administració ha anat lenta. Recordem que parlem de la primera proposta del 2013, quan es proposa, i fins avui no s'inicia el tràmit que finalment ens portarà a que s'aprovi aquesta llei. Clarament, les institucions públiques no estan a l'alçada de les necessitats econòmiques i socials del nostre país.

I aquí també volem posar en valor que serà una llei pionera, que supera la de la llei de l'Estat espanyol i les altres lleis de països europeus en incorporar termes molt més avançats, com tota la part solidària. No és una llei que només defineix uns principis i valors essencials de la vida, sinó que obliga les administracions a introduir de forma transversal l'economia social i solidària, en el desplegament de la política pública en general. També incorpora l'elaboració d'un pla nacional d'impuls a l'economia social i solidària. I contempla i defineix economies comunitàries, béns comuns, col·laboració publicocomunitària o gestió comunitària. L'economia social i solidària representa un consens social i econòmic que implica moltes organitzacions que, des de la seva diversitat, tenen un objectiu comú: impulsar una economia on les persones, la col·lectivitat i el respecte pel medi ambient siguin els valors centrals, i no pas el benefici individual.

Tot i la importància d'aquest projecte, cal seguir treballant per garantir que la llei no es converteixi només en un conjunt de bones intencions, com passa massa sovint amb lleis que s'aproven en aquest Parlament. Els últims anys hem pogut veure com des de l'Administració, en lloc de desplegar l'economia social i solidària com una eina estratègica per combatre la desindustrialització, per fomentar una agricultura ecològica que garanteixi una producció alimentària sostenible i per transformar el model econòmic de Catalunya, s'ha deixat de banda el seu potencial per replantejar el país. Així, lluny de resoldre les desigualtats estructurals i la dependència de sectors precaritzats i precaritzadors, com el turisme depredador, o sectors improductius, com el rendisme entorn de l'habitatge com a mercaderia, l'economia social i solidària s'ha implementat en molts casos de manera fragmentada, sense un pla estratègic clar que posés l'accent en la transformació del model de país.

Sí, volem que la nova llei tingui una incidència en el model econòmic; en cal un desplegament concret, amb recursos i mesures fermes que facin realitat els principis d'aquesta. Això implica una vigilància constant, un treball incansable per assegurar que les entitats de l'economia social i solidària tinguin accés a finançament just, que el sistema de governança sigui realment democràtic i participatiu.

Aquesta llei ha de ser una eina per reequilibrar l'economia catalana en el seu conjunt i donar més espai a un mercat social i a una economia plural, basada en el benestar comú, la justícia social, la gestió democràtica i horitzontal dins les organitzacions, buscar un desenvolupament econòmic equilibrat, un sistema econòmic que realment respongui a les necessitats de la gent i que avanci cap a una transició eco-social que es concreti en accions tangibles.

Per això hi votarem a favor i en farem el seguiment durant la seva tramitació per millorar-la tant com puguem. I evidentment, votarem «no» a l'esmena a la totalitat de l'extrema dreta de VOX.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. És el torn d'intervenció del Grup Mixt, i té la paraula la diputada Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

El cooperativisme és un tret singular i identitari català. Però el concepte i idea inicials han anat degenerant a mesura que l'extrema esquerra monopolitzava el sector i el debat.

Aliança Catalana batalla per un estat lliure, econòmicament potent, industrialment punter, on la recerca i el desenvolupament hi tinguin un lloc preeminent, i això passa necessàriament per ampliar les infraestructures i reduir la pressió fiscal, la inseguretat jurídica i la burocràcia.

Els seus discursos abrandats i fatalistes respecte a la política aranzelària del president Trump, que propagaven l'alarmisme i pronosticaven l'apocalipsi, vam voler interpretar-los com una oda al teixit empresarial. Però la realitat dista molt de les falses aparences: els ha faltat temps per tancar l'Oficina d'Acció Exterior de la Generalitat a Israel i deixar sense cobertura logística les més de 425 empreses que operen a la zona i hi mantenen relacions comercials per valor de 700 milions d'euros. A vostès no els amoïnen les empreses ni la prosperitat dels catalans: els amoïnen els vots d'una comunitat que avança eufòrica, amb mocadors palestins al coll i parracs opressors entortolligats al cap.

Se'ls ha de reconèixer certa previsió, això sí. Junts, Esquerra, la CUP..., tots tenen vels islàmics a les llistes electorals, ja siguin en l'àmbit municipal o en l'àmbit nacional català. No es pot badar, eh? Total, si la cosa se'ns complica, ja contractarem cursos de drets humans, no?, senyor Colomines? –no hi és, el senyor Colomines. (*Remor de veus.*)

El projecte de llei de l'economia social i solidària que ens porten avui dista molt de protegir el teixit industrial i productiu que genera llocs de treball i contribueix a la fiscalitat del país. Què volen? Promoure el desavantatge de les empreses tradicionals *versus* aquestes que s'inclouen dins la terminologia d'«economia social» només perquè adopten el discurs *woke* que vostès prediquen? Que si «transformació social feminista», «reversió de l'emergència climàtica»... Què és? Que si no enraonen com vostès ja no tenen dret a avantatges fiscals ni de contractació pública? Això no vulnera el principi de lliure competència? No aboca moltes de les empreses beneficiàries a viure de subsidis permanents de l'Administració? En alguns països de l'Amèrica Llatina on s'han implantat casos semblants i que podrien considerar-se fins a cert punt polítiques comunistes, s'ha evidenciat que les cooperatives o empreses d'economia social perillonen quan es redueixen els fons públics. És el que volem? Centenars d'empreses deficitàries a càrrec dels contribuents catalans? O un model de lliure mercat

on les empreses hagin de competir per oferir els millors productes i serveis al menor cost possible, que estimuli la innovació i beneficii els consumidors finals?

Aliança Catalana no és favorable a les mesures intervencionistes que proposen i que tracen un terreny de joc desigual i discriminatori per a la gran majoria d'empreses d'aquest país. La correcció política no és bona companya de viatge en el procés de reindustrialització que ha de menester Catalunya. Deixin la ideologia i el mocador palestí a casa i centrin-se a crear llocs de treball al país. Seny i ordre.

La vicepresidenta primera

Per tancar el torn d'intervencions, és el torn, ara, del Grup Parlamentari del PSC i Units per Avançar, i té la paraula el diputat Jordi Riba Colom.

Jordi Riba Colom

Gràcies, vicepresidenta. Consellers, conselleres, diputats, diputades... També vull saludar i agrair la presència dels representants de les entitats d'economia social que avui ens acompanyen. Vivim en un temps que reclama responsabilitat política, visió econòmica i compromís social. La crisi climàtica, la precarització laboral, la soledat urbana, el deteriorament dels vincles comunitaris, són realitats que desborden les eines clàssiques de la política econòmica. I, tanmateix, sabem –perquè la realitat ho confirma– que hi ha formes de fer economia que generen valor sense afany de lucre, que cuiden i sostenen la vida, que redistribueixen la riquesa i que generen vincles. L'economia social i solidària no és una utopia, és una realitat present, viva i en expansió.

Per què defensem aquesta llei? Perquè creiem en una economia amb rostre humà, una economia que posa les persones per davant del capital, que redistribueix poder, que democratitza les decisions i que es fa responsable del seu impacte social i ecològic. Aquesta llei no és només un conjunt d'articles, és una expressió institucional d'un compromís ètic i polític amb una altra manera de concebre el desenvolupament.

Què proposa, aquesta llei? Proposa reconèixer, ordenar i promoure un sector que ja forma part del nostre teixit productiu. Parlem de més de 7.400 entitats que generen més de 140.000 llocs de treball directes i que contribueixen en prop d'un vuit per cent al PIB català. Aquestes xifres no són menors, però són encara lluny del potencial que el sector té. A França, l'economia social representa un 10,5 per cent del PIB; a Bèlgica, prop d'un onze per cent.

El pla d'acció europeu per a l'economia social assenyala aquest model com una de les palanques, estratègies per a la resiliència postpandèmia i la transició ecològica. Catalunya no pot quedar enrere. Aquesta llei ens permet alinear-nos amb aquesta agenda europea amb instruments propis i amb una visió adaptada al nostre país.

Aquesta llei ho fa mitjançant un reconeixement jurídic complet de l'economia social i solidària, que inclou les formes tradicionals –cooperatives, mutualitats, fundacions, empreses d'inserció–, però també aquelles iniciatives comunitàries que, tot i no tenir personalitat jurídica, sostenen serveis de cures, espais i vida col·lectiva en els nostres barris; crea un registre específic basat en criteris de democràcia interna, transparència, sostenibilitat i retorn social; institueix un consell català d'economia social on el sector i l'Administració podran definir conjuntament les polítiques de foment, i estableix l'obligació d'aprovar un pla nacional de foment que articuli mesures concretes, transversals i dotades de pressupost. I ho fa des d'uns valors que compartim plenament: equitat, justícia, participació, sostenibilitat, igualtat de gènere i sobirania econòmica, que són també pilars de la socialdemocràcia moderna que representem des del nostre grup parlamentari, de la nostra tradició cooperativista i del contracte social que volem renovar.

Comencem el tràmit. Com tota llei, és perfectible, com tot projecte, és perfectible, i en el tràmit, com deia abans el diputat Albert, haurem d'esmerçar-nos en aquests àmbits: que els criteris de registre siguin clars, el foment no quedi en bones intencions sinó que es recullin mesures operatives, l'encaix de les economies comu-

nitàries es defineixi amb tota la claredat jurídica que sigui necessària i que el consell català garanteixi la pluralitat del sector amb una governança equilibrada i activa.

No votarem a favor d'aquesta llei només per raons d'eficàcia econòmica, sinó per raons de justícia social, perquè reconèixer i impulsar l'economia social és reconèixer aquelles formes de treball que no només produeixen béns, sinó que cuiden, eduquen i transformen. És apostar per una economia que no només mesura beneficis, sinó que cuida persones i territori.

Diputats i diputades, l'única esmena a la totalitat que avui debatrem ha estat presentada pel grup de l'extrema dreta. No ens sorprèn. L'economia social i solidària és tot allò que la ultradreta combat: plural, oberta, solidària, democràtica... Avui la rebutjarem amb convicció i iniciarem un tràmit parlamentari que ha de convertir aquesta llei en una eina útil, clara i transformadora.

Hem assistit abans a un intent, a un altre intent –el de sempre– d'embrutar tot debat polític; hem vist la representant de VOX fent una intervenció amb un discurs caracteritzat per aquest intent infatigable d'embrutar tot debat polític. M'ha vingut a la memòria un llibre de finals del segle XIX, de Schopenhauer, que es diu *L'art d'insultar*. És un llibre que va venir després d'un altre llibre que es deia *L'art de tenir raó* i que argumenta que l'insult és l'argument quan ja no hi ha altres arguments de raó per utilitzar. Hem vist com..., un altre dels seus *hits* o de les seves obsessions ideològiques, avui en contra de l'economia social. I se'ns ha presentat avui, VOX, la senyora, diguem-ne, representant de VOX, com un oracle de la gestió, del saber, de..., en fi. I només em venia al cap la gestió que va fer VOX a València en gestionar les emergències abans de la dana.

En definitiva, no volem, no correm per aquest camí de l'embrutar, d'embrutar tot debat polític, i, en tot cas, avui ens centrarem en aprovar, en rebutjar aquesta esmena a la totalitat i aprovar aquest projecte de llei i iniciar-ne el tràmit parlamentari.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat.

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Senyores i senyors diputats, acabat el debat i d'acord amb l'article 116.5 del Reglament, procedirem a la votació de l'esmena a la totalitat de retorn de la iniciativa que s'ha presentat.

Comença la votació.

El resultat de la votació ha estat el següent: 119 vots en contra, 11 vots a favor, 2 absències.

Atès que l'esmena a la totalitat de retorn ha estat rebutjada, aquesta iniciativa pot continuar la seva tramitació.

Proposta de resolució de creació d'una comissió d'estudi per a la garantia del dret a l'habitatge

252-00005/15

El cinquè punt de l'ordre del dia és el debat i votació de la proposta de resolució de creació d'una comissió d'estudi per a la garantia del dret a l'habitatge. Aquesta proposta ha estat presentada pel Grup Parlamentari Comuns i pel Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra. A continuació, intervindran en primer lloc els dos grups proposants per un temps màxim de cinc minuts cadascun. I, en primer terme, per presentar la iniciativa, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Comuns, la diputada senyora Susanna Segovia Sánchez.

Susanna Segovia Sánchez

Bé. Gràcies, president. Conselleres, consellers... Estem aquí per presentar una proposta de resolució per la creació d'una comissió d'estudi sobre la garantia del dret a l'habitatge. És evident que no és ni molt menys la primera vegada que parlem i debatem en aquest hemicicle sobre la situació d'emergència en l'accés a l'habitatge que estem vivint a Catalunya, però és veritat que gairebé sempre ho fem més des del punt de vista de les mocions i les interpellacions i els *toma y daca* entre els diferents grups parlamentaris, on ens acusem tots mútuament d'estar equivocats tant en el diagnòstic com en les propostes que es presenten, com en les diferents lleis o mesures que s'aproven.

La idea de presentar aquesta comissió d'estudi, que es va començar a gestar el mes de desembre, o sigui, ja fa uns quants mesos que l'hem tingut una mica a la nevera fins acabar de trobar tots els consensos i els suports necessaris perquè realment sigui una comissió d'estudi que pugui fer una aportació constructiva a les solucions a la situació d'emergència habitacional que vivim a Catalunya i que, evidentment, haurà d'escoltar moltes persones expertes, nacionals i internacionals. Ens interessa molt també la comparativa amb les experiències internacionals que hi ha hagut amb diferents mesures d'intervenció en el preu del mercat per frenar l'especulació i fer front a l'augment dels preus i a la desregulació que ha patit l'accés a l'habitatge i que ha provocat que en els darrers anys el lloguer hagi pujat un setanta-vuit per cent en els darrers deu anys.

Evidentment, el problema per a la gent, per a molta gent aquí present i per molts els mitjans que sentim i per moltes de les intervencions que sentim, a vegades la idea del problema de l'habitatge canvia molt, no? Per nosaltres, no els enganyarem, el problema de l'accés a l'habitatge és el cas de la Pepita, que aquest matí comentàvem. Algú que amb vuitanta anys el fan fora de la casa on ha viscut els darrers deu anys perquè no se li renova el contracte i no pot trobar un lloguer que pugui pagar en el seu barri, en el barri on ha fet la seva vida i on té la seva xarxa social i la seva xarxa d'acompanyament.

Per a nosaltres, el problema que va tenir el Hassan, a Salt, que malgrat tenir permís de residència i tenir una feina, li va ser absolutament impossible llogar un habitatge o llogar una habitació a Salt i que va morir quan intentava entrar en un pis buit per poder tenir un lloc on viure. És el problema del Josep, de la Casa Orsola, un mestre d'institut de Mataró que també després de dècades vivint en un habitatge, quan aquell edifici el va comprar un fons d'inversió, va decidir fer fora tots els llogaters per poder-los llogar per habitacions o per fer lloguer de temporada. O és el problema del Juanjo, que també vivint molts anys al seu barri, a Nou Barris, quan el seu habitatge...

La vicepresidenta primera

Diputada, perdoni. És que hi ha molt de soroll de fons. I demanaria, si us plau, una mica més de silenci, perquè es fa molt difícil des d'aquí i, per tant, els demanaria silenci. Perdoni, diputada.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, vicepresidenta. Intento parlar més alt per deixar de sentir els maleducats que no escolten, però li agraeixo el toc d'atenció.

Doncs, com dèiem, el fet de poder..., del problema del Juanjo quan no va poder seguir també vivint en el seu habitatge perquè Cerberus el va comprar i el va fer fora, malgrat que hi havia un compromís per la compra per part d'una cooperativa.

Aquests són els problemes que nosaltres creiem que també hem d'entomar amb aquesta comissió. Una comissió que ha de tractar per què el 26,6 per cent de les famílies pateixen exclusió residencial a l'àrea metropolitana. Algunes de les mesures que ja tenim en marxa i debatent-se en aquest Parlament i podrem parlar i podrem contrastar també amb tots aquests experts.

Però sobretot volem que sigui una comissió on puguem realment escoltar i puguem ser tots propositius i debatre d'una vocació constructiva com podem trobar aquestes lleis i aquests canvis que realment facin front a l'emergència habitacional que estem vivint. No podem ser aliens i no podem ser llunyans de les persones que estan patint cada dia i que destina més del quaranta i més del cinquanta d'ingressos de la seva unitat familiar a pagar l'habitatge. Sortiran coses que ja han anat parlant. Sortiran, que el que s'ha de fer és invertir més en l'ampliació del parc públic i del parc protegit. Hi estem d'acord, s'ha de fer més, però també s'ha de parlar i s'ha d'estudiar com fem perquè aquesta inversió no acabi en mans del mercat privat, com ha passat amb els centenars de milers d'habitatges de protecció oficial que s'han fet en aquest país. I la setmana passada vam poder anar a Sitges a veure com 260 habitatges de «la Caixa» estan a punt de fer fora a tots els llogaters que hi viuen i ser venuts al mercat privat.

També hem de veure com intervenim en els preus del mercat. Hem de poder veure la regulació dels lloguers. Quina ha estat la seva eficàcia? I quins han estat els forats que han impedit que doni els resultats que s'ha vist que dona a altres ciutats de la Unió Europea? I també hem de poder fer, i aquí agraïm també les esmenes presentades pel Grup d'Esquerra Republicana, fer aquesta anàlisi comparada de quines són les competències que tenim a nivell de l'Estat, quines són les competències que tenim a Catalunya per, d'una vegada per totes, posar negre sobre blanc i que les propostes que surtin d'aquesta comissió després es puguin traslladar a una proposta de legislació garantista del dret a l'habitatge a Catalunya amb seguretat jurídica per a tothom, no només pels propietaris, també pels llogaters i les llogateres.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. Ara també com a grup proponent, té la paraula el Grup Parlamentari de la CUP - Defensem la Terra. Té la paraula la diputada Maria Pilar Castillejo Medina.

Maria Pilar Castillejo Medina

Sí, gràcies. Bon dia. El «dret a l'habitatge» es defineix com aquell dret de tot ésser humà a la disposició d'un habitatge digne, adequat, assequible, accessible i segur, que sigui garant de la seva qualitat de vida i del dret al respecte a la vida privada i familiar. I això ho hauria de tenir tothom. Ahir llegíem a la premsa que llogar un pis a Catalunya és actualment un 11,4 per cent més car que fa un any. Un increment d'un 11,4 per cent al llogar un pis a Catalunya.

Aquest increment manté a Barcelona com la ciutat més cara de tot l'Estat i això a tots els districtes de Barcelona. Per demarcacions, Barcelona lidera aquest augment –amb aquest onze per cent– i va seguida de Tarragona i de Girona. Aquestes dades evidencien que, tot i la regulació de preus implementada des del març del 2024 en zones tensionades, els lloguers mantenen el seu augment cada dia. Més dades de Catalunya comparades amb Europa –alarmants–: un quaranta per cent de les llars que han de fer un sobreesforç econòmic per pagar el lloguer, una xifra que supera el quinze per cent de la mitjana europea. Una altra dada: només un 1,5 per cent de l'habitatge construït és habitatge social, lluny del quinze per cent de la mitjana a nivell europeu.

I això, per la manca de polítiques efectives en aquest sentit. És imprescindible garantir el dret a l'habitatge digne i assequible per a tota la població, especialment en aquest context que acabem d'explicar d'escalada de preus que dificulta l'accés a una necessitat bàsica com és l'habitatge. No pot ser que una persona treballadora, després de pagar el lloguer i les despeses de l'habitatge, quedi en situació de pobresa. No pot ser; perquè això no hi ha societat que ho aguantí.

I per això aquesta proposta de creació d'aquesta comissió d'estudi, de la que volem destacar tres elements. En primer lloc, hem de contraposar el dret de l'habitatge

a la vulneració d'aquest dret. Per això, els ponents proposants amb experiència amb reconeixement internacional provinents de l'estudi i la militància i l'activisme, que són els que articulen propostes per garantir el dret a l'habitatge i no aquells que es volen lucrar aprofitant que no hi ha una legislació..., que hi ha una legislació garantista d'aquest dret.

Quan en habitatges diu que parlem amb tots els actors, de quins actors parlem, del rendisme i dels voltors que atempten contra el dret humà fonamental? Perquè és evident que no podem posar en el mateix nivell les persones que cada mes veuen com la meitat de les seves hores de feina les han de lliurar que qui s'aprofita de que aquest dret no està garantit.

En segon lloc, el problema de l'habitatge és un dret que travessa tota la nostra vida. Com dèiem, és un dret bàsic, fonamental, que permet accedir a la resta de drets i que, a més a més, es veu travessat de múltiples interseccionalitats. Afecta la població jove impedit la seva emancipació i encarint l'estudi. Allunya els treballadors i les treballadores del seu lloc de treball, que han d'anar a viure a llocs on puguin pagar el preu del lloguer. Per les dones que pateixen violència masclista a fugir del maltractador i perdre el seu refugi, a vegades és implantejable. Veïnes amb feines estables, amb ingressos fixos a qui no se'ls vol llogar un pis quan es reconeix el seu color de la pell, l'accent o el cognom.

I en tercer lloc, és necessari posar en valor que Catalunya ha estat punta de llança en això, que tenim un moviment per l'habitatge fort que des del Sindicat de Llogateres a tota la confederació i que cal seguir avançant en aquest dret, amb baixada de preus de lloguer i compra, amb prohibició d'especulació i assentar l'habitatge com un dret i no com una mercaderia.

A nivell internacional són molts els tractats internacionals que reconeixen aquest dret a l'habitatge. Des de la Declaració universal de drets humans, el Pacte Internacional de Drets Econòmics, Socials i Culturals, la Carta Fonamental de Drets de la Unió Europea, també la Constitució espanyola reconeix aquest dret a l'habitatge, encara que a molts només els interessi per mantenir la monarquia i la unitat territorial.

La política sempre és de part, de la minoria perillosa o de la majoria del poble, i no és possible concertar els interessos de qui vulnera un dret fonamental i de qui demana que aquest no sigui només cap paper mullat.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. A continuació, intervindran els grups parlamentaris per defensar les esmenes presentades per un temps també de cinc minuts. I, en primer lloc, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, la diputada Ester Capella i Farré.

Ester Capella i Farré

Molt bon dia. Gràcies, vicepresidenta. Bé, tornem a tenir ocasió o tenim ocasió de nou per parlar de l'habitatge..., per la construcció..., i, per tant, per garantir un dret que hauria de ser un dret fonamental i, per tant, també per treballar per la construcció d'aquest dret fonamental.

Esquerra Republicana hi serà i, per tant, en aquesta voluntat i vocació obstinada d'Esquerra Republicana per situar com a prioritat la garantia i la construcció d'un dret que hauria de ser fonamental. Ho vam fer des del Govern i ho farem des de l'oposició, insistint i picant pedra i no desaproveitem cap de les oportunitats que se'ns ofereixen, doncs per donar..., per buscar les respostes, per buscar també les solucions i per tant, per garantir, doncs, donar cobertura a un dret que hauria de ser, com diem, fonamental.

Avui, per tant, debatem la necessitat de crear una comissió d'estudi per a la garantia del dret a l'habitatge. Segur que algú dirà que no hem deixat de parlar de l'habitatge, però tenim una oportunitat que no és menor: institucionalitzar el Parlament

de Catalunya unes conclusions que posin de manifest la necessitat de garantir de forma efectiva el dret a l'habitatge, que és tant com dir la construcció del dret fonamental. I, per tant, nosaltres hi serem, Esquerra Republicana hi serà, com sempre hi ha estat.

L'emergència habitacional és un fet innegable, ja no ho pot negar ningú. Allò que ens negaven, doncs, fa poc temps, tothom ho acaba reconeixent –més amb la boca petita o amb la boca gran, ho acaba reconeixent–, de tal manera que també es posa de manifest, doncs, el fracàs de les polítiques en matèria d'habitatge, com també es posa de manifest el fracàs de la fallàcia interessada que el mercat s'autoregula sempre. Doncs no, el mercat no s'autoregula. Per tant, doncs, avancem també en la consideració general i també en aquest consens general de que el mercat s'ha d'intervenir. Jo hi afegeixo més coses, però és veritat que hem avançat en la necessitat de la intervenció del mercat de l'habitatge; perquè el mercat immobiliari, el mercat de l'habitatge, doncs s'ha demostrat que és incapaç de donar les respostes habitacionals que la societat necessita i que tampoc atén ni entén la funció social inherent a l'habitatge. I en veiem sobrades mostres amb algunes manifestacions i associacions de nova creació que continuen negant l'evidència, que és compartida per la majoria de la ciutadania.

Per tant, aquest estudi parlamentari de les diferents legislacions existents i també dels models d'accés a l'habitatge, perquè hi ha països del món que ens porten avançat de fa molts anys, doncs ens permetrà reorientar, orientar millor les polítiques públiques que contribueixin a assegurar la construcció del dret fonamental a l'accés a l'habitatge. Unes polítiques públiques que de ben segur han d'anar orientades a augmentar el parc públic d'habitatge, el lloguer assequible per al conjunt de la ciutadania, també per cobrir l'emergència, també perquè no podem renunciar a utilitzar totes les fórmules que tinguem a l'abast per fer efectiu aquest habitatge. El dret a l'habitatge i, per tant, també l'accés a l'habitatge. Per tant, vol dir nova construcció, cessió gratuïta immediata dels immobles de la Sareb, vol dir dret de tanteig i retracte, adquisició directa, el dret de superfície, la cessió d'ús, entre altres moltes fórmules que són o fan possible el dret a l'habitatge.

Però també hem de seguir incidint en la regulació per abaixar els preus del lloguer, frenar la compra especulativa i limitar l'ús no residencial i permanent dels habitatges. Aquestes qüestions que no havien estat objecte de debat durant molt temps i que, evidentment, s'han posat en el centre de l'agenda política i de les decisions i de l'acció política dels governs.

Per tant, agraïm l'acceptació de les esmenes: una de transaccionada, l'altra anava amb unes consideracions més de caràcter pràctic en la composició de la pròpia comissió, però una, que no és menor: la necessitat també d'analitzar el dret comparat, però també la regulació pròpia de Catalunya, i també, com no pot ser d'altra manera, veure allà on ens han llescat la competència, allà on ens han mossegat la competència, que no és menor, i que, per tant, a nosaltres ens dona les eines –tornar a reivindicar aquelles competències que ens són pròpies– per a la construcció del dret fonamental.

Per tant, per acabar, que tothom acabi dient allò que crec que hauria de ser necessari que es repetís, llevat d'un sector que mai hi serà, que és que hem de treure l'habitatge de la lògica especulativa del mercat. És un dret fonamental, garanteix drets i és la porta d'accés a la resta de drets.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. És el torn ara del Grup Parlamentari de Junts, i té la paraula la diputada Glòria Freixa i Vilardell.

Glòria Freixa i Vilardell

Gràcies, vicepresidenta. Avui vinc sense veu, però no menys combativa, que quedi clar. A veure, comencem per dades, als diputats que ens presenten avui aquesta comissió. Necessitem 25.000 habitatges l'any a Catalunya, i se'n construeixen 1.500 i se n'acaben nou mil. Per tant, cal molt més esforç. Més dades: del 2013 al 2023, d'habitatge de protecció oficial, el trenta-sis per cent el van construir l'Incasòl i empreses públiques i el seixanta-sis per cent, la privada. Per tant, potser haurem també de començar a recapacitar una mica sobre aquest enfrontament constant amb que no volem l'ajut de la part privada per ajudar a fer tot aquest habitatge. I la darrera dada: més de cent mil persones apuntades a les meses d'emergència.

Per tant, jo avui els hi vinc a fer una pregunta als cupaires i als comuns: de veritat, en una situació d'emergència d'habitatge com la que estem vivint, avui venen a proposar als ciutadans de Catalunya que comencen avui una comissió d'estudi? Ho estan dient seriosament? (*Aplaudiments.*) Què faran? Quan acabin aquesta comissió, d'aquí a un any, amb l'emergència en la que ens trobem, què diran als ciutadans? Què diran als ciutadans? Diran lo que ja els hi podem dir avui tots nosaltres: falta inversió pública, no la que s'està fent ara, no, cinc vegades més inversió pública de la que s'està fent ara.

I, mirin, ja sé que no els hi agrada venir al Cercle d'Economia ni parlar amb determinats sectors, perquè vostès són aquells de tothom, però que només escolten sempre una part, però al Cercle d'Economia, el president del Consell d'Europa, António da Costa va dir que cal una inversió de proporcions com no s'ha vist mai, i aquesta és la real solució.

Però, mirin, avui el Govern acaba de crear també una comissió d'habitatge. Avui. També l'Ajuntament de Barcelona en té una altra; d'estudi també. En què quedem? Per què no es posen d'acord? Quantes vegades més han d'estudiar si en el fons tots vostès saben quina és la solució? I, després, una darrera cosa: de què volen parlar? Ara ho deia la consellera Capella, ja ha dit de què volen parlar. Sort que la diputada de la CUP –i l'hi agraeixo– ha dit que escoltarem tots aquells experts que vinguin. Però no sé de què hem de parlar si els Comuns, «apretant» el Govern com sempre, han aconseguit tota una sèrie de mesures sense consensuar amb ningú i en les quals el Govern del Partit Socialista s'hi ha doblegat. A qui volen escoltar? A qui volen escoltar si només imposen? I el mateix dic a Esquerra Republicana –em sembla increïble. Demà porten una moció per aprovar coses. És a dir, no diuen que hem d'escoltar tothom? Per què estan regulant vostès sense escoltar ningú? No ho entenem.

Mirin, des de Junts per Catalunya els hi vam proposar –registrat el 2 de desembre de l'any passat– una ponència conjunta de llei on tots nosaltres podríem debatre i parlar de què cal fer a Catalunya, però legislant, no d'aquí a un any acabar una comissió i començar a resoldre el problema per als catalans, no, avui, i ja hi estariem treballant. Resposta de tots vostès: no. Vam proposar un lloguer de temporada, la seva regulació. Resposta de tots vostès: no. Imagini's quina hipocresia, perquè a sobre tenen les majories necessàries per acabar fent el text que vostès volen. Ni ho van voler debatre al Parlament de Catalunya.

I la consellera Capella ens parla de recuperar competències. Consellera, si som la primera comunitat autònoma que va assumir la *ley de la vivienda*, que se'ns menjava totes les competències. Va ser vostè la primera que va posar la llei de la *vivienda* a Catalunya? Per tant, avui ja ens poden enviar tots els trols que vulguin, ja ens poden enviar tot el que vulguin: avui, des de Junts per Catalunya diem prou. S'ha acabat –s'ha acabat. Una comissió no és la solució. Vostès poden lluitar pel finançament que necessita el desplegament de les nostres competències, i no els sento cridar. I vostès, senyors dels Comuns, poden acabar dient no alguna vegada a Pedro Sánchez, especialment quan no ens tornen els pisos de la Sareb promesos l'any 2023.

I vaig acabant. Poden enganyar els ciutadans tant com vulguin, poden parlar de lloguer de temporada, de lloguer d'ús turístic. Donin les dades del que significa això

realment per resoldre la situació, i acabaran amb la mateixa conclusió: són engrunes comparat amb el finançament que necessita aquest país per tirar endavant les polítiques d'habitatge. Cupaires i comuns, una comissió no és la solució, més enllà de que el Partit Socialista avui els hi seguirà el joc.

Avui, des de Junts per Catalunya ens plantem i els hi diem: posin les llums llargues. Catalunya necessita lideratge, i és evident que el Partit Socialista avui, una vegada més, el cedeix a l'esquerra més extrema. Catalunya no necessita cap comissió d'estudi; necessita acció i resoldre els problemes dels ciutadans. Vinguin al món real, si us plau.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. Ha recuperat la veu. A continuació, per fixar el seu posicionament, té la paraula també per un temps màxim de cinc minuts, el Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Té la paraula el diputat Pau Ferran Navarro.

Pau Ferran Navarro

Gràcies, vicepresidenta. Consellera Paneque... Avui la CUP i Comuns ens presenten una proposta per crear una comissió d'estudi per a la garantia del dret a l'habitatge, una qüestió que sens dubte ens preocupa, i molt, tant a nosaltres com al conjunt de la ciutadania. Ho veiem cada dia als carrers, als mitjans i en el patiment real de moltes famílies que tenen dificultats per accedir a una «vivenda», i no és per a menys: el preu del lloguer a les grans ciutats catalanes i a l'àrea metropolitana s'ha convertit en un problema per a milers de persones, i avui molts ciutadans destinen gairebé la totalitat del seu sou per pagar un lloguer. Inclús persones amb feina estable no poden accedir a un pis per viure-hi, i això és extremadament greu.

Ara bé, el que em sembla profundament paradoxal és que precisament vostès, senyors de les extremes esquerres, de la CUP i dels Comuns, responsables directes de moltes de les polítiques que ens han portat a aquesta situació, avui vinguin a donar lliçons no sé exactament de què. Perquè, què és el que vostès proposen? Doncs el de sempre: més regulació, més intervencionisme, més traves per als promotors, més burocràcia i, sobretot, més dogmatisme ideològic. Però permetin-me que els hi reconegui un mèrit: han aconseguit vostès imposar la seva agenda, l'agenda política, econòmica i, especialment, en matèria d'habitatge de l'extrema esquerra. I ho han fet amb la col·laboració inestimable de Junts, que avui la diputada Freixa venia a parlar del Cercle d'Economia.

Però vostès, senyors de Junts, com deien abans, pel bé del país, es van empassar el programa econòmic i ideològic de la CUP (*aplaudiments*), i allò comportava coses tan greus com la limitació dels preus del lloguer, que vostès van aprovar, mesures que farien posar les mans al cap a qualsevol convergent assenyat o a qualsevol membre del Cercle d'Economia que ara esmentava. I quin en va ser el resultat? Doncs exactament el contrari del que prometien: es va enfonsar l'oferta d'habitatge, es van paraitzar les noves promocions, molts propietaris van retirar pisos del mercat i els preus, lluny de baixar, es van disparar. Perquè, senyors de Junts, vostès, en matèria d'habitatge, van decidir fer-se els «colauers», perquè això era molt «guai», fer-se el *hippy* progre, no? Però si apliques polítiques d'extrema esquerra obtens resultats d'extrema esquerra, i sembla que no n'aprenen. I és que hi ha una obsessió ideològica, especialment de l'esquerra radical, que impedeix veure el món tal com és. L'intervencionisme no funciona, el control de preus no funciona, el menyspreu constant al sector privat tampoc funciona. Però vostès hi insisteixen i hi insisteixen i acumulen fracàs rere fracàs. Un exemple claríssim: el famós decret del trenta per cent d'habitatge protegit en noves promocions a Barcelona, impulsat per la pitjor alcaldessa de la història de Barcelona, Ada Colau. Quin resultat va tenir? Es van aturar les promocions, ningú construïa pisos, es va ensorrar l'oferta i, evidentment, van pujar els preus i es va perjudicar milers i milers de ciutadans.

I les seves polítiques d'habitatge són les que també han causat greus problemes de seguretat i convivència als carrers, als barris i també a les comunitats de veïns, perquè parlem de l'ocupació. Som la comunitat autònoma amb més ocupes de tot Espanya, i això no és per casualitat: això és el resultat d'anys de permissivitat, d'un relat que victimitza sistemàticament l'ocupa i criminalitza el propietari.

Per tant, la pregunta és: cal una comissió d'estudi? Potser sí, però no per perpetuar el desastre, no per seguir insistint amb més intervenció, més burocràcia i més obstacles, sinó per fer exactament tot el contrari: per estudiar com podem liberalitzar el mercat, desburocratitzar, facilitar la col·laboració publicoprivada i garantir realment el dret a l'habitatge amb solucions que funcionin. I des del Partit Popular tenim claríssim quin és el camí: seguretat jurídica, estabilitat normativa, facilitats per construir, incentius a la inversió i protecció real de la propietat privada. Perquè només ampliant l'oferta, millorant la col·laboració entre Administració i sector privat, garantint la legalitat aconseguirem revertir aquesta situació.

Però ara la pilota està a la teulada del Govern del PSC, i vostès han de triar si estan amb l'extrema esquerra i amb comissions d'estudi per seguir ensorrant el mercat de l'habitatge o si opten per una política assenyada, de sentit comú, i que garanteixi l'habitatge per a tothom. Però veient les decisions que han pres aquest primer any de govern i quins són els seus socis, queda molt clar el futur que ens espera. I per això mateix no donarem suport a una comissió d'estudi que simplement pretén seguir perjudicant el dia a dia de tots els catalans.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. I per fixar la posició del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula la diputada senyora Júlia Calvet i Puig.

Júlia Calvet Puig

Gràcies, president. Bé, doncs avui ens trobem davant d'una d'aquestes propostes que no és més que una nova mostra del *modus operandi* de l'esquerra: molta pape-rassa i poca acció. Els Comuns i la CUP sempre ens plantegen el mateix: més burocràcia, més comissions, més estudis i més paraules buides. Mentrestant, els problemes reals dels catalans continuen agreujant-se i les solucions brillen per la seva absència.

I és que avui ens toca debatre sobre la creació d'una nova comissió, i toca, doncs, sobre habitatge; una nova comissió sobre habitatge. De veritat? De veritat a aquestes alçades cal crear una nova comissió d'habitatge? Per què? Per fer el paperot i que sembli que des del Parlament, doncs, treballem? Mirin, ja tenim suficients comissions i suficients estudis; no necessitem més diagnòstic. El que fa falta és acció i voluntat política per canviar un dels problemes més greus que tenim actualment, que és el problema de la falta d'habitatge. (*Alguns aplaudiments.*)

Però és que la paradoxa de tot plegat és que aquest problema –no em cansaré de repetir-ho– l'han creat i l'han agreujat vostès mateixos. Sí, sí, és que començant pels socialistes, que porten set anys governant al Govern de la nació, amb el suport dels comunistes, de l'esquerra, i especialment dels senyors de Junts. Sí, sí, que de cara a la galeria sembla que estiguin en una pugna constant, però és que vostès estan donant suport al Govern més corrupte de la història d'Espanya. (*Alguns aplaudiments.*) També tenim la CUP, que governa a Girona. O també tenim, per exemple, els comunistes, que han governat durant molts anys l'Ajuntament de Barcelona. I què han aconseguit? Empitjorar les coses.

Per exemple, l'Ajuntament de Barcelona, sota el lideratge d'Ada Colau, les promeses van quedar en fum, com no podia ser d'una altra manera. On estan els més de vuit mil pisos públics que va prometre el 2019? Només un terç es va materialitzar –un terç. I a Girona, què passa amb Girona? El preu del lloguer ha crescut un dotze per cent amb la CUP. Sí, sí, vostès continuïn fent excuses ideològiques; mentrestant,

doncs, perjudiquen els propietaris i espanten la inversió. Però és que, a més a més, Illa ara promet cinquanta mil habitatges. És que és mentida rere mentida.

Aquest és el panorama que vostès ens han deixat, i ara pretenen que ens creiem que l'habitatge els importa, doncs, el més mínim. (*Alguns aplaudiments.*)

Mirin, ja poden portar propostes, que a l'hora de la veritat ni promouen l'habitatge de protecció oficial ni, per exemple, l'habitatge per a joves. Això sí, vostès són els autèntics promotors de l'ocupació, de l'ocupació amb k. Ho dic perquè, bé, ho deixen entreveure a la seva proposta. Gràcies a vostès, Catalunya s'ha convertit en l'epicentre de l'ocupació il·legal. L'esquerra porta anys afavorint l'ocupació, també normalitzant l'empadronament massiu fraudulent, i tècniques com per exemple la «*pido pizza*», que ja saben al que em refereixo. El pitjor de tot és que venen aquí amb la proposta per crear una nova comissió inútil per resoldre el problema de l'habitatge i, en canvi, es neguen a actuar amb fermesa contra aquesta xacra social que és l'ocupació. Aquestes són les seves solucions i, per tant, un autèntic disbarat.

També parlen d'una responsabilitat ineludible a la seva proposta, com si mai haguessin governat. On estava, aquesta responsabilitat ineludible, quan estaven als governs? Per què no tenien aquesta responsabilitat ineludible? Per què exigeixen el que mai han fet quan han estat al Govern? És més, en un intent de mostrar-se conciliadors, a la proposta afirmen –ho cito textualment– que «és necessari treballar conjuntament per trobar solucions consensuades». Vostès, que amb la seva mordassa antidemocràtica exclouen gairebé 250.000 catalans. Això és el consens que vostès busquen? Si realment ho desitgen, jo els recomano que comencin per respectar tots els ciutadans i els seus representants legítims.

Continuem. Però és que, quan ja em pensava que això no em podia sorprendre més, em trobo que proposen abordar les prioritats més urgents i posen en una mateixa frase «urgència» i «burocràcia». Demanen més burocràcia, demanen crear una nova comissió. O sigui, és que, de veritat, jo..., si no fos tan tràgic, semblaria còmic.

Des de VOX ho diem ben clar: urgeixen solucions reals. En primer lloc, incentivar la construcció d'habitatge públic i privat mitjançant la simplificació de la burocràcia que tant els hi agrada; augmentar la seguretat jurídica per als propietaris i acabar amb la xacra de l'ocupació il·legal; promoure un mercat de lloguer estable, on siguin l'oferta i la demanda les que marquin els preus i no els seus deliris ideològics, i garantir que els recursos públics i l'habitatge social es destinin amb prioritat nacional i no als qui, doncs, s'aprofiten del sistema i acaben d'arribar.

Així que, no, senyors comunistes i de la CUP, no fan falta més comissions. El que fa falta són polítiques reals que impactin a la vida dels catalans. Per tant, Catalunya mereix un govern que prioritzï les solucions reals sobre les seves excuses ideològiques.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. I per posicionar el Grup Parlamentari Mixt té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Voler garantir el dret a l'habitatge en un país on no hi ha garantit ni el dret a la propietat privada potser és un xic pretensions i agosarat, no? Però, bé, tota excusa és bona, eh?, per crear noves comissions d'estudi i poder col·locar-nos tots una mica més.

De debò que no hem debatut prou sobre habitatge en aquesta cambra? De debò que no s'entén que la Catalunya dels 8 milions que vostès aplaudeixen i reivindiquen no hi cap a la Catalunya dels 6 milions que teníem suara? Cal una comissió d'estudi per veure que la immigració massiva invasiva que vostès fomenten tensiona el mercat d'habitatge? De debò no és prou evident?

Vostès no volen aquesta comissió per abordar realitats i corregir-les, sinó per atrinxerar-se amb el Sindicat de Llogateres i fer reivindicacions estèrils i absurdes

de la talaia de la superioritat moral estant. Potser fins i tot somien amb pressionar l'Ajuntament de Barcelona perquè continuï especulant amb la compra d'edificis històrics. M'equivoco? No gaire, eh?

Segur que cal analitzar indefinidament aquesta problemàtica? No hem parat de parlar-ne a cada Ple. No hauríem de començar a implementar solucions? O ho deixarem per a la propera legislatura, no fos cas que ens canséssim massa?

La llei d'estrangeria espanyola cada cop és més ensucrada, i aquí Junts i Esquerra s'han apuntat al carro de les regularitzacions massives d'immigrants il·legals, sense fer referèndums ni consultes ciutadanes. Igualment, les que fan tampoc són vinculants, o sigui que suposo que no cal encaparrar-s'hi.

Catalunya es pot estalviar tranquil·lament aquesta comissió i totes les guinguetes que vostès proposin forjar a redós de l'habitatge. Del que no podem prescindir, però, és d'unes bones fronteres; fronteres que garanteixin la independència del país i que impedeixin la incontinença immigratòria actual i la càrrega social i econòmica que aquest desgavell comporta. Menys comissions d'estudi i més traçar i tancar fronteres.

El president

Per fixar finalment la posició del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Eva Candela López.

Eva Candela López

Gràcies, president. Consellera, diputats, diputades, conselleres, em prometia una intervenció una mica més plàcida, la veritat; ja ho veureu quan comenci. El que passa, que les coses s'han anat complicant conforme han passat les intervencions.

Bé, tots som conscients i constatem que l'habitatge, l'accés a l'habitatge és el principal problema dels nostres ciutadans i ciutadanes, ho hem dit moltes vegades. De fet, ens ha ocupat en aquesta cambra moltes hores de debat, no només en aquesta quinzena legislatura, sinó que portem moltes legislatures parlant del tema. Ha ocupat i ocupa hores, no només en aquesta cambra, a més, sinó també en l'activitat del Govern de la Generalitat, en l'activitat d'altres administracions, com per exemple els ajuntaments que estan al peu del canó. També en associacions, en entitats, en col·lectius, en col·legis professionals, en el món de la universitat... Omple dia rere dia columnes i columnes dels mitjans de comunicació, on opinadors i experts s'expliquen i relaten i aporten dades, inclús alguns aporten solucions. Tot això no és més que el reflex de la preocupació per una problemàtica, com deia moltes vegades, d'una magnitud desbordant, i que és l'accés a l'habitatge.

Avui aquí els grups parlamentaris de Comuns i la Candidatura d'Unitat Popular ens proposen la creació d'una comissió d'estudi per a la garantia del dret a l'habitatge. I he de dir-li, diputada de VOX, que el primer moment que ho vaig veure, el primer moment vaig pensar el que diu vostè: «Ara una altra comissió?», la veritat és que va ser la impressió que vaig tenir. Dic: «Home, si..., un altre espai, una altra comissió... Tots sabem les dificultats d'encabir a les nostres agendes més reunions, i també, a més, ara començarem a estar immersos en la tramitació d'un projecte de llei.» La veritat és que primer vaig dir: «Buf, ara com ho fem, això?».

Però, a diferència de vostè, la reflexió m'ha portat a pensar que estem davant d'una oportunitat en aquesta comissió: l'oportunitat d'anàlisi, de recollida de dades, de profunditzar-hi, i l'oportunitat d'escollar. I crec que ens anirà bé escoltar, perquè després d'escollar alguns dels diputats, doncs, m'entren dubtes de moltes coses. Perquè, de veritat, diputada de Junts, després de vint-i-tres anys governant Catalunya, ara ens diuen que si ha d'haver-hi més inversió o menys inversió en habitatge? De veritat ens diuen que és que qui està posant els diners és la privada, més que la pública, quan vostès han estat vint-i-tres anys al Govern? De veritat ara ens diuen als socialistes, eh?, que ens hem agenollat davant dels comuns i davant

de la CUP, quan, l'hi recordo..., les propostes que havien portat vostès amb tots ells en matèria d'habitatge? De veritat ara hem d'escoltar això? Doncs sembla que no.

I als senyors del PP, diputats del PP, a veure, allà on governen vostès, l'habitatge no està solucionat de cap de les maneres. I li dic, diputat: recolliran, els governs autonòmics del PP, el guant que el president del Govern d'Espanya ha llançat a les comunitats autònomes en dir-los que tripliquin la inversió en temes d'habitatge? Ho recolliran? (*Aplaudiments.*)

I a la diputada d'Aliança Catalana: col·locar-nos una miqueta més?, una miqueta més a més llocs? Li recordo que vostès, les dues diputades d'Aliança Catalana, no estan venint a gairebé cap de les comissions que té en funcionament aquest Parlament. Vol dir que ara ens diuen als altres si ens anem a col·locar en unes altres comissions? Bé, home, una miqueta de *por favor*, eh?

Jo el que crec és que..., des de la meua més humil opinió, eh?, demano a tots els diputats i diputades de tots els grups parlamentaris que vinguin en aquesta comissió; que vinguin, perquè tots tenim moltes coses per aprendre. Tots podem escoltar coses que opinem cada dia. Jo la primera, que porto molts anys amb el tema de l'habitatge, que no conec amb profunditat; segurament m'anirà molt bé aprendre d'experts, que sense la pressió que fa aquest plenari o poden fer les comissions, sense aquesta pressió política, podem relaxar-nos d'una altra manera per parlar de temes que jo crec que tenim tots molt a aprendre. I, de veritat, els convido i els esperono a que vinguin en aquesta comissió.

Perquè, en definitiva, diputats i diputades, fora d'aquest hemicicle, la ciutadania, com dieu tots, eh?, espera que donem solucions, d'acord? Doncs reflexionem-hi, jo crec que ens anirà bé a tots els diputats i diputades, i aquesta és senzillament la raó per què estem aquí, eh?: per buscar solucions als temes, i el tema de l'habitatge és un problema molt gros. Hem de ser útils a la ciutadania. De fet, el Govern de Catalunya ja hi ha posat fil a l'agulla, i d'una manera molt decidida. Vull dir que ajudem entre tots els altres a que puguem trobar solucions per coses que encara ens queden pendents.

Gràcies.

El president

A continuació, per indicar quin text es posa a votació i les esmenes que s'accepten, intervindrà una representant dels dos grups proposants, per un temps de dos minuts. Té la paraula, doncs, en nom del Grup Parlamentari Comuns, la diputada senyora Susanna Segovia Sánchez.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, president. Crec que va ser divendres que se'ls hi va fer arribar el text definitiu d'aquesta comissió d'estudi, després d'haver acceptat i haver transaccionat les esmenes presentades pel Grup d'Esquerra Republicana. Una comissió d'estudi que tornem a convidar tothom a participar-hi i que, diputada Freixa –ara aquí darrere–, no és la solució, no pretén ser una solució, com suposo que la comissió d'estudi sobre l'economia catalana que presenta aquesta tarda el senyor Canadell tampoc pretén ser la solució als problemes de l'economia catalana. Diria jo que l'objectiu no és la solució, sinó plantejar, justament, els problemes i les possibles solucions que s'haurien d'aplicar. És ben contradictori que se'ns digui que només ens dediquem a estudiar, però després ens diguin que estem condicionant la política d'habitatge d'aquest Govern i que vam condicionar la política d'habitatge de Junts per Catalunya també. És a dir, o no fem re o fem alguna cosa, i crec que ningú posa en dubte que si una cosa estem fent els Comuns en habitatge és..., coses; els catalans fan coses i els Comuns fan coses. Els agradarà més o menys però sí, utilitzem els sis diputats que tenim per incidir en la política d'habitatge d'aquest Govern i també per incidir en la política d'habitatge del president Sánchez.

Jo crec que aquí hem d'escoltar a tothom. Jo m'imagino que quan nosaltres demanem la compareixença del Sindicat de Llogateres ens diran que estem demanant els que són «els nostres»; no són els nostres, el Sindicat de Llogateres són (*remor de veus*) centenars de..., gent organitzada. No sé si quan presentin el de la presidenta de Som Habitatge podrem dir que és la representant de Junts per Catalunya, el Partit Popular, VOX i Aliança Catalana, algú que es permet dir que les persones que viuen escanyades pels lloguers que els cobren els especuladors el que tenen és enveja dels que viuen de les rendes de l'especulació.

Intentarem escoltar tothom. Intentarem que les aportacions es facin rigoroses, intentarem que tothom se senti representat, i, senyora Orriols, ni que sigui per provar, intenti venir a una comissió per saber de què van i per a què serveixen les comissions en aquest Parlament.

Gràcies.

El president

Cridem a votació.

(*Pausa llarga.*)

Senyores i senyors diputats, procedim a la votació per a la creació de la Comissió d'Estudi per a la Garantia del Dret a l'Habitatge.

Comença la votació.

La proposta de resolució de creació d'una comissió d'estudi per a la garantia del dret a l'habitatge ha estat aprovada per 71 vots a favor, 61 vots en contra i cap abstenció.

Se suspèn la sessió, que reprendrem a les tres de la tarda.

La sessió se suspèn a dos quarts de dues del migdia i tres minuts i es reprèn a les tres de la tarda. Presideix el president del Parlament, acompanyat de la vicepresidenta primera, la secretària primera, el secretari segon, la secretària tercera i la secretària quarta. Assisteixen la Mesa el secretari general, el lletrat major i el lletrat Jan Sarsanedas Coll.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller de la Presidència, la consellera d'Economia i Finances, la consellera d'Interior i Seguretat Pública, el conseller de Justícia i Qualitat Democràtica, la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica, la consellera d'Educació i Formació Professional, la consellera de Drets Socials i Inclusió, el conseller d'Empresa i Treball, la consellera d'Igualtat i Feminisme, la consellera de Recerca i Universitats i el conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació.

El president

Bona tarda. Es reprèn la sessió.

Proposta de resolució de creació d'una comissió d'estudi sobre l'evolució econòmica de Catalunya i les perspectives de futur

252-00009/15

El sisè punt de l'ordre del dia és el debat i votació de la proposta de resolució de creació d'una comissió d'estudi sobre l'evolució econòmica de Catalunya i les perspectives de futur. Aquesta proposta ha estat presentada pel Grup Parlamentari de Junts, que intervindrà en primer lloc com a grup proponent, per un temps màxim de cinc minuts. Té, doncs, la paraula, per presentar, per exposar aquesta iniciativa, el diputat senyor Joan Canadell i Bruguera.

Joan Canadell i Bruguera

Bé; gràcies, president. Bona tarda, diputats. Bona digestió a tots, que és molt d'hora. Mireu, aquí al Parlament normalment portem, venim a parlar de problemes que afecten la ciutadania, però poques vegades aixequem el cap per anar més enllà

de l'arbre i veure el bosc. La pregunta que potser ens hem de fer és quin volem que sigui el model econòmic per a Catalunya, per al futur de Catalunya.

La comissió que avui proposem té per objectiu justament això: fer una anàlisi profunda de la situació econòmica de Catalunya. Primer ens agradaria avaluar, doncs, escoltar experts en història econòmica que ens expliquessin quin paper ha jugat Catalunya al llarg de la història a la península Ibèrica, al Mediterrani, a Europa. Recordem que, de fet, aquí es va crear el Consolat de Mar, que és la font del dret mercantil internacional; es va fer la primera revolució social de la humanitat, amb la revolta dels remences; vàrem fer la revolució industrial sense carbó; vam ser els impulsors de les quaranta hores setmanals a primers de segle passat, i també vam ser un dels quatre motors industrials europeus.

Avui continuem sent un dels quatre motors industrials europeus, però Catalunya és la que lidera el creixement a tot Europa; de fet, un 3,6 per cent, no hi ha cap país d'Europa que creixi aquest ritme el 2024, fins i tot més que l'Estat espanyol, que creix un 3,2 per cent. Per tant, som nosaltres qui estirem, qui fem de motor d'Espanya, i també d'Europa.

Però crec que tots convindríem que aquest model econòmic que tenim avui no és l'adequat. I no parlo, òbviamment, del període del president Illa; això ve de molt enrere. Tenim un atur alt, tenim uns salaris més baixos que la mitjana europea, tenim aquest talent juvenil que se'n va perquè no veuen un futur adequat a Catalunya... Per tant, ens sembla que necessitem escoltar experts economistes que ens mostrin per què es produeixen aquestes desigualtats. I, per altra banda, també tenim un entorn cada cop més canviant; òbviamment, ara, amb la victòria del president Trump i el que suposa, amb totes les incògnites que tenim en aquest moment, però les oportunitats i amenaces, tot el tema dels aranzels.

Per tant, necessitem també portar a la comissió experts, analistes econòmics que ens mostrin quines oportunitats i quins reptes tenim com a país, cap a on van les economies que se'n surten i quin potencial econòmic tenim per retenir el talent dels joves i assegurar les pensions dels nostres grans.

Mirin, Femcat fa poc va publicar un estudi sobre la Catalunya d'aquí a vint anys, i ens sembla que estaria bé que els que vinguessin a explicar-nos-ho. El Consell General de Cambres no fa gaire també va fer un informe sobre la Catalunya 2030-2040; doncs em sembla que també estaria bé saber què proposen. Alguns partits d'aquesta cambra han parlat molt sovint de la Mariana Mazzucato; ens sembla que fins i tot la podríem convidar a la comissió, o telemàticament o físicament. L'economista Sala Martín ha publicat dos llibres recentment on parla de la revolució tecnològica i de l'impacte de la intel·ligència artificial; segurament també seria bo que l'escoltéssim. I si citem altres economistes del país, que n'hi han de molt bons, estic segur que podríem tenir un debat molt ric i unes conclusions d'alt nivell en les quals ens podríem posar d'acord.

I, quan vam preparar la documentació per registrar aquesta comissió, ho vam parlar amb els tres grups principals d'aquesta cambra, amb el Partit dels Socialistes, amb Esquerra Republicana i amb el PP, i els tres ens van dir que els semblava bé. Però sembla que hi ha hagut canvis d'última hora i que els Comuns faran rectificar alguns vots; en tot cas, ara ho veurem a les votacions. I jo, senyor Cid, el que li voldria dir és que això és una democràcia parlamentària i no voler afrontar els debats democràtics profunds, en tot cas, em sembla que és perillós. Vostè, que fins ara era el conseller d'Economia en funcions, ara també passa a ser, sembla, qui decideix quins debats es fan i quins no es fan. I això s'assembla més a una dictadura comunista que no pas a una democràcia parlamentària.

En tot cas, nosaltres no retirarem la proposta. Ens sembla que és sensata, que és necessària i, com he dit, quan la vam proposar hi havia un suport de dos terços de la cambra. Per tant, si ara no hi és, doncs escolti'm, ho acceptarem i ja està.

I creiem que s'ha de fer en forma de comissió d'estudi, per qui tingui dubtes, perquè, com preveu el Reglament, això permet, doncs, tenir especialistes dins de la comissió, que ens sembla important quan estem parlant d'un debat que és molt tècnic, i també una redacció d'informe i unes conclusions que es poden debatre en seu parlamentària. Però, com dic, els Comuns prefereixen amagar els debats profunds; potser és més fàcil fer política populista en base a titulars, no els interessa mirar més enllà dels arbres, simplement vostès sembla que ja saben tot el que cal fer, com en el mercat de l'habitatge, que han sabut com fer-ho per destruir, durant els darrers vuit anys de la senyora Colau, doncs, el mercat de l'habitatge, i ara justament demanen una comissió d'estudi per solucionar allò que vostès han espatllat. En tot cas, quin cinisme, senyor Cid, quin «cidnisme». (*Remor de veus.*)

I fins ara les polítiques del Govern Illa les marcaven els Comuns. Ara, els debats parlamentaris sembla que també. La qualitat democràtica dels Comuns cada cop és més pobra: forcen decrets llei sense parlar amb els sectors implicats i en contra de l'Estatut, i ara, a més a més, veten comissions d'estudi perquè les presentem des de Junts.

I, senyors del PSC –acabo ja–, qui amb mainada s'acotxa, culcagat es lleva. Vostès mateixos, eh? Pensin bé el seu vot perquè el futur de Catalunya està en mans de sis diputats que, a més a més, només tenen representació a Barcelona. I Esquerra Republicana, també pensin-s'ho bé.

Gràcies.

El president

A continuació intervindran els grups parlamentaris per tal d'expressar, per un temps màxim de cinc minuts, la seva posició. I, en primer terme, per fer-ho té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, la diputada senyora Lluïsa Llop i Fernàndez.

Lluïsa Llop Fernàndez

Gràcies, president. Diputats, diputades, bona tarda a tots en aquesta hora..., bé, déu-n'hi-do, els que som, per ser l'hora que és. Parlem, en aquesta proposta de resolució presentada per Junts, d'un àmbit tan necessari com és el model econòmic de Catalunya; un debat que no només és oportú, sinó que, hi coincidim, és imprescindible. Perquè per Esquerra parlar d'economia no és només parlar de xifres, sinó de com aquestes xifres impacten en la vida de la gent. I perquè, si volem construir un país millor, hem de començar per entendre com creixem, per què creixem i, sobre tot, com ho fem perquè aquest creixement arribi a tota la ciutadania.

Els darrers anys, Catalunya ha viscut una evolució econòmica significativa: el PIB català ha crescut un 5,4 per cent, a nivells d'abans de la pre pandèmia; l'atur s'ha reduït fins a mínims de fa setze anys, i hem assolit rècords històrics d'ocupació i d'afiliació. I recordem que aquestes dades es produeixen malgrat una pandèmia, malgrat una inflació galopant que va provocar la invasió i la guerra de Rússia contra Ucraïna, i que, per tant, aquest avenç no ha estat tan sols espontani. És evident que Catalunya ha fet coses bé, i n'hi ha una bona part fruit de les polítiques públiques valentes que s'han fet, com les que va impulsar l'anterior Govern.

El conseller Torrent va iniciar la legislatura amb un pla de xoc contra l'atur juvenil, una inversió rècord que va marcar un canvi de rumb i que va acabar amb xifres, com deia, històriques de creació de llocs de treball, amb un augment del pes de sectors d'alt valor afegit i una reducció de la temporalitat. Va apostar per la reindustrialització sostenible, per impulsar mesures de diversificar l'economia, per reforçar la formació professional, per la captació d'inversions estratègiques i per una economia oberta al món però arrelada al territori, fent una eina clau per modernitzar el nostre teixit productiu, de la mà també del pla nacional per a la indústria. I un exemple clar de tot això és la implantació de projectes industrials com el de Lotte a Mont-Roig, una de les inversions més importants de la darrera època. Una aposta clara per un model de futur que

contrasta amb altres propostes que continuen ancorades en un model rendista i especulatiu.

Ara bé, com ens recorden diversos professors economistes, en aquest cas el professor Jordi Galí, aquest creixement d'aquest PIB del país no s'ha traduït en una millora proporcional del PIB *per capita*; és a dir, hem crescut, però la riquesa no ha arribat a les llars, sinó que la riquesa i els beneficis s'han concentrat, mentre que els costos, com l'augment del preu de l'habitatge o la pressió sobre els serveis públics, han recaigut en la ciutadania. Altres professors també ens recorden..., com en Jordi Gual, que ens alerta sobre un fenomen preocupant, com és l'empobriment de les classes mitjanes; en som tots plenament conscients, i no és tant per la renda del treball, sinó per una desigualtat evident en patrimoni, que alguns a la cambra semblen no contemplar.

I, a més a més, a banda de que aquest PIB no ha arribat a les famílies, també parlant de créixer a qualsevol preu, cal parlar de sostenibilitat. No podem obviar els costos creixents del canvi climàtic; una sequera que ens ha afectat durant els darrers tres anys, les riuades del Francolí i el temporal Gloria són clars senyals que no podem ignorar. Segons la Comissió Europea –i no és una veu especialment d'esquerreres–, invertir en transició verda pot reduir en un terç els costos econòmics del canvi climàtic.

I també creiem, en aquest model econòmic, que cal parlar de justícia fiscal. Com ens recorda Oxfam, l'u per cent més ric acumula el quaranta-tres per cent dels actius financers globals. I, com alertava Piketty, mentre el retorn del capital creixi més que l'economia i les rendes del capital es concentrin en poques mans, la desigualtat continuarà augmentant. Per això és imprescindible una fiscalitat justa.

Per això parlar d'economia vol dir, per Esquerra Republicana, parlar de com podem garantir que el creixement econòmic es tradueixi en benestar compartit, de creixement compatible amb la lluita contra l'emergència climàtica i la justícia fiscal.

I aquí, evidentment, el Parlament hi té un paper clau. Però no cal crear noves comissions; ja tenim una comissió, senyor Canadell. Tenim una comissió d'economia que a més, respecte a altres comissions del Parlament, doncs no és de les que va especialment saturada de feina. Per tant, tenim una comissió on debatre, on fiscalitzar, on proposar, on fer aquesta feina que vostè proposa. El que cal és aquesta voluntat política i el compromís amb un model que no només faci créixer el PIB, sinó que el reverteixi en el benestar de la ciutadania; no una comissió que, malgrat el que diu, que farà un informe final, resulta que la proposa per a tota la legislatura, i l'informe final, vostè sap que, quan decau la legislatura, no existirà. Per tant, ja no està proposat així.

Per acabar (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) –i acabo, senyor president–, voldria fer una crida a la responsabilitat compartida, a reconèixer la feina feta, però també a assumir els reptes pendents, a construir un model econòmic que sigui just, sostenible i inclusiu. Perquè créixer no és suficient; el que importa és com creixem i per a qui. I en això la gent d'Esquerra hi serem. I perdoni, senyor Canadell, però Esquerra vota en funció del que considera..., no en funció del que creguin altres.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. I per fixar la posició del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya té la paraula la diputada senyora Àngels Esteller i Ruedas.

Àngels Esteller Ruedas

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... Senyor Canadell, el Grup Popular li donarà suport a la creació d'aquesta comissió, com l'hi vam traslladar; complim la paraula que donem. Això és una de les nostres característiques principals, i ens sembla que és una qüestió de coherència i d'honestetat política i personal.

Però, miri, jo li diré una cosa: en aquest tema, creiem que és un moment oportú per crear una comissió d'aquest nivell. Perquè avui en dia Catalunya té molts reptes, i un repte és definir quin és el model econòmic que volem, quina és la productivitat que volem, com hem de millorar la productivitat que tenim, que està per sota de la mitjana europea, i també de la resta d'Espanya. Tenim la mateixa renda *per capita* de l'any 2000, cada vegada ens estem distanciant més d'Europa.

Per tant, quin és el model econòmic que necessitem a l'hora de poder créixer, d'afavorir l'economia, d'introduir tots els elements de competitivitat que es necessiten en l'economia? Com podem canviar aquest model productiu? El patró del model productiu per avançar cap a un model que generi molta més capacitat econòmica, que faci que les empreses creixin i que, naturalment, aquest creixement reverteixi en tots. Perquè al final, si millora la productivitat, milloren els salaris, millora el temps de treball i millora tot el que és el benestar en general. I no es pot desvincular el que és la riquesa i l'economia del benestar.

Els grups d'esquerra es limiten només a repartir, però no es pot repartir la misèria, s'ha de repartir la riquesa. I per poder repartir riquesa s'ha de créixer, i les empreses són les que han de créixer. I, naturalment, els treballadors han de participar en aquest creixement, i ha de revertir en tothom. Però, si no hi ha aquest creixement i no introduïm les millores que requereix el sistema, no ho farem.

I el sistema té molts problemes. Hem perdut el PIB, un punt del PIB, en els últims deu anys; ja l'hem perdut. Teníem el PIB major de tot Espanya i ara l'hem perdut, senyor Canadell. Això és una qüestió que hem de recuperar. Hem de ser motor? Sí, hem de ser locomotora, perquè també hem d'arrossegat tot el sector, i també transformar la indústria, que és una indústria que s'ha de modernitzar. És cert que tenim una indústria potent, prestigiada, però cal abordar dos transicions molt importants: tota la transició ecològica –al ritme de la indústria, no a costa de la indústria– i després, també, tota la transició digital.

I nosaltres creiem que per fer-ho és molt convenient comptar amb els millors, amb experts, amb professionals, amb universitats..., perquè han de ser part d'aquesta transformació, i hi ha moltes persones que hem d'escoltar. I aquí el Govern últimament no escolta ningú, perquè pren decisions unilaterals. No només el Govern de Catalunya, sinó també el Govern d'Espanya, prenen decisions sense comptar amb el diàleg social, només d'una part, enfronten uns contra els altres. Així no podem avançar mai.

Per tant, pensàvem que aquesta comissió era un bon punt de trobada a l'hora de poder abordar tots aquests temes amb profunditat, escoltant tothom, els que tenen una visió, els que en tenen una altra per tal de valorar totes les opcions i, naturalment, després elaborar les conclusions que considerem molt necessàries.

Perquè els greus problemes de dificultat en el mercat de treball, n'hem parlat en moltes ocasions. Avui en dia tenim atur, però també tenim persones, empreses, sectors que no tenen mà d'obra. Com es pot conciliar això? Perquè és veritat que hi han perfils que es demanden, que no estan formats, però després també hi han uns altres que es demanden i que no treballen i que no volen treballar o que no poden treballar. Per tant, des d'aquesta visió són qüestions molt necessàries.

Per què la gent jove no cobreix les seves expectatives, es forma a Catalunya, però se'n va a treballar a fora, a la resta d'Espanya o a Europa, a uns altres països o a Amèrica? Per tant, des d'aquesta visió, creiem nosaltres que hem d'abordar totes aquestes qüestions.

I un tema que jo després tinc una interpellació i m'hi referiré, quina és la pressió fiscal que tenim capacitat de suportar? Perquè aquí tothom es queixa molt dels salaris baixos, però tothom parla i culpa l'empresari, però no culpen l'Estat de tot el dinar que s'emporta amb tot el que són els impostos, l'IRPF i les cotitzacions socials que asfixien i ofeguen les empreses. Sense empreses no hi ha treballadors i sense empreses i treballadors no es genera l'economia ni es genera riquesa.

Després també, com treballem amb les universitats per aconseguir la veritable transferència de coneixement? Com ho podem fer? Bé, doncs, tot això són temes que nosaltres semblava que podíem abordar amb aquesta comissió. Lamentem que no s'aprovi. És veritat que es pot treballar en unes altres comissions, però és cert que la naturalesa és diferent i, per tant, els objectius que perseguia aquesta comissió seran més difícils d'aconseguir en una altra. Dit això, mantenim el nostre suport i lamentem que no s'aprovi.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Durant les sessions d'aquest Ple tenim molts convidats i hi ha molta gent que assisteix a la tribuna. I vull fer referència, potser al convidat més jovenet que hem tingut i que s'ha estat més estona aquí a la tribuna seguint aquest debat. És Ferran Fabrés i Asensio. I que aquesta presència avui al Parlament et serveixi, Ferran, per estimar-te la llibertat, la democràcia i el teu país. Benvingut a aquesta sessió.

I hi faig referència perquè s'hi ha estat molta estona, s'hi ha estat molta estona al dematí amb el seu pare, molta estona a la tarda i que en quedi constància en el diari de sessions. *(Aplaudiments.)*

En nom del Grup Parlamentari de VOX té la paraula el diputat senyor Joan Garriga Doménech.

Joan Garriga Doménech

Gracias, presidente. Buenas tardes a todos. Bien, la propuesta de crear una nueva comisión parlamentaria es otro episodio más del espectáculo del Parlament de Catalunya protagonizado por los partidos separatistas y socialistas en Cataluña. Y es otro espectáculo inútil, caro y que perjudica la vida de los catalanes.

Una comisión más, una comisión que no serviría de nada y una comisión que nos haría o nos va a hacer perder tiempo y dinero. Y aquí es cuando salen algunos como hienas, dicen aquello de: «Falso, falso, falso. Esto no nos va a costar más dinero; que venga Verificat.» Como si Verificat tuviese alguna legitimidad de algo.

Pues sí, cuesta más dinero. Pero también entiendo que aquí hay muchos que no han trabajado fuera de este arco parlamentario, entonces no lo saben. Pues, mire, hay costes de personal, de apoyo; costes de infraestructuras, de uso de salas, equipos, amortizaciones, de recursos materiales, agua, papeles, luz; sueldos extras para aquellos miembros de la comisión que no cobren de otra. Y, evidentemente, costes de oportunidad de tiempo, porque el tiempo tiene un valor en relación con la producción.

Pero no es una novedad. Desgraciadamente, esto es lo que han hecho ustedes durante años: crear estructuras vacías, duplicidades, chiringuitos varios, subvencionar a destajo y crear comisiones ideológicas y totalmente decorativas mientras los catalanes de a pie se fuerzan, pues, para llegar a fin de mes, con sueldos insuficientes, con hipotecas o alquileres que asfixian la economía de las familias y precios por las nubes.

¿De verdad creen que hace falta otra comisión sobre la evolución económica y las perspectivas de futuro? Yo, con modestia, pero si quiere le paso un informe; se lo explico ahora, pero se lo puedo pasar esta tarde y le explico cuál es la evolución.

Mire, la evolución de la economía catalana es mala —es mala. ¿Por qué? Por la inseguridad jurídica, falta de infraestructuras, no controlar la deuda —que alcanza los 90.000 millones de euros—, huida de empresas y hundimiento de nuestro campo y nuestra industria por culpa de la competencia desleal, paro estructural en torno al ocho, nueve, diez, once, ocho por ciento, empleos precarios y más de 1 millón de personas que están en el umbral de la pobreza.

¿Perspectivas de futuro? Con ustedes, malas, porque los que han generado el problema no pueden aportar las soluciones. Llevan años destinando recursos de los ca-

talanes para construir una falsa nación. El proceso separatista ha sido el peor negocio en siglos para los catalanes.

Su infierno fiscal reduce nuestra competencia, sus políticas progres han hundido la histórica industria catalana, la metalúrgica, la textil, la automoción. Ustedes se han cargado Montesa, Bultaco, Sanglas, Derbi. Todo eso lo han hecho ustedes con sus políticas. Y ahora se están cargando nuestro campo, la producción de nuestras fresas, nuestras peras, nuestras rosas del Maresme.

Cataluña no necesita comisiones, Cataluña necesita decisiones, más sentido común, reducción de impuestos que castigan a empresas, trabajadores y familias, proteger a nuestros emprendedores, a nuestra industria y a nuestro campo, eliminación de gastos políticos y subvenciones ideológicas, y seguridad jurídica, seguridad jurídica con estabilidad e igualdad normativa nacional.

En definitiva, lo que necesita Cataluña, este Parlamento es centrarse en lo esencial, defender la propiedad, el ahorro, el trabajo, la familia, el orden, o sea, menos comisiones y más decisiones, porque el tiempo arrecia y apremia.

Gracias.

El president

Gràcies, senyor diputat. I per fixar la posició del Grup Parlamentari Comuns té la paraula el diputat senyor David Cid i Colomer.

David Cid Colomer

Gràcies, president. Miri, si parlem d'economia catalana, jo crec que també hem de parlar de les recents dades d'atur que tenim. Jo crec que ens queda moltíssima feina per fer, però crec que és important destacar els 3,8 milions..., les 3.880.000 persones que avui estan afiliades a la Seguretat Social a Catalunya, que és un rècord històric. A més a més, també, dels 37.000 llocs de treball que s'han creat recentment o, en tot cas, com ha disminuït l'atur un dos per cent.

Per cert, gràcies a la reforma laboral, en aquest cas, que va posar en marxa el Govern de l'Estat, que va comptar amb l'inestimable vot en contra de Junts per Catalunya. Ho dic perquè moltes vegades vostès s'omplen la boca parlant d'economia –s'omplen la boca parlant d'economia–, també moltes vegades de salari mínim, que sempre vostès s'hi han posicionat en contra, quan s'ha demostrat que es podia seguir millorant el salari dels treballadors i treballadores –i ara m'hi referiré–, però es podia seguir creant ocupació i ocupació de major qualitat, perquè en aquest sentit també han augmentat de manera substancial els contractes indefinits.

I vostès ho deien i és veritat, es deia: «El problema principal no és de generació de riquesa.» I miri, senyora Estellés, el problema real és que la riquesa no es reparteix en aquest país. Jo li donaré una dada, que suposo que a vostès els hi és igual –els hi és igual–, però el deu per cent de la població concentra el cinquanta per cent de la riquesa i només –només–, en aquest sentit, el cinquanta per cent de la població concentra el 7,8 del total de la riquesa.

I aquest és el drama que tenim al país. És a dir, l'economia creix, però, evidentment, els preus de l'habitatge i, evidentment, la desigualtat, és el que en aquest cas fa que l'economia no acabi de funcionar o no acabi de funcionar igual per a tothom. I aquest és el drama que tenim. El drama que tenim és que l'economia catalana creix més que l'espanyola i més que els països europeus del nostre entorn, però tenim un de cada tres nens –un de cada tres nens– en risc de pobresa. Aquest és el repte fonamental que tenim com a país.

I, evidentment, això va de model. I, senyor Canadell, és evident, tenim models diferents, els podem debatre, els podem discutir. Vostès són els del turisme i les nuclears, nosaltres apostem per les renovables i, en aquest cas, la indústria, perquè més renovables vol dir energia més barata i vol dir, evidentment, atraure molta major indústria.

Però, miri, anant també al que vostè plantejava. Miri, estem en un sistema parlamentari i estem en una democràcia parlamentària i cada grup, legítimament, fixa les seves posicions. Ho dic perquè a mi no se m'acudiria mai de la vida –mai de la vida– dir que set diputats de Junts per Catalunya al Congrés que condicionen, evidentment, la política i, evidentment, les votacions al Congrés dels Diputats són una espècie de dictadura bolivariana.

És a dir, el mateix respecte que jo li tinc pel president Puigdemont i pel seu grup al Congrés, el demano per nosaltres aquí. I, evidentment, l'aritmètica parlamentària permet que nosaltres tinguem i siguem una força determinant. I, evidentment, plantejem les propostes que nosaltres creiem, que no són les seves, òbviament, ja els hi deia, no són les seves.

I jo els hi recomano que se centrin –que se centrin–, que deixin d'obsessionar-se, ja els hi deia aquest matí, ho torno a repetir, no és amor, és una obsessió la que tenen amb..., i es dediquin als problemes reals de la ciutadania.

Miri, la setmana passada nosaltres, per exemple, en una comissió, vam demanar un grup de treball, en aquest cas, sobre la situació penitenciària. Van votar en contra, no es va aprovar. És la democràcia parlamentària. Escolti, si vostè vol crear una comissió d'economia bis –perquè ara m'hi referiré–, doncs, evidentment, la pot plantejar.

Tot el que vostè planteja –tot el que vostè planteja– i el que estem discutint avui ho podem discutir a la Comissió d'Economia. Vostè, precisament, ha registrat, per exemple, un interessant debat, em sembla que són més de vint compareixences sobre el concert econòmic, hem fet el debat, interessantíssimes totes. I les hem tingut en el debat.

I, per tant, jo, em sap greu dir-l'hi, però també li dic..., no l'hi volia dir, però al final, miri, com que vostè també..., a acudits no el guanyaré, ja sé que..., no?, i, en tot cas, també crec que ha traspassat algunes línies de la cortesia parlamentària, l'hi diré: miri, els Comuns tenim la culpa de moltes coses, però no tenim la culpa de que vostè no sigui el portaveu d'Economia, en aquest cas, de Junts per Catalunya. No en tenim cap culpa.

I, en tot cas, si vostè vol ser el portaveu d'Economia, discuteixi-ho amb el seu grup, però no ens faci crear una comissió d'economia bis, perquè pugui ser vostè el portaveu en una comissió, que d'això va la comissió, ho sabem tots i totes els que estem en aquest Parlament.

El president

En nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula el diputat senyor Dani Cornellà i Detrell.

Dani Cornellà Detrell

Gràcies, consellers, conselleres, públic assistent i persistent. I, senyor Canadell, aviam... Diputat Canadell, primer ha començat dient que ja només els hi va dir als grups grans, és a dir, PP, PSOE i Esquerra Republicana. Home, sap que no compartim massa el tema economia i ho veiem constantment en els debats que hi han i no passa res, vostès tenen una posició, nosaltres en tenim una altra.

Però perquè siguem petits no vol dir que no compti amb nosaltres, perquè sap perfectament que per a construir futur en aquest país també ha de comptar amb nosaltres i, amb algun dels que ha comptat, per grans que siguin, no hi ha de comptar o el nostre país no avançarà ni en termes econòmics ni en termes nacionals.

I jo sí que tinc veu, no com la diputada aquí present. Bé, ens quedem sorpresos, no?, que agafin el to que agafen aquest matí quan nosaltres, conjuntament amb els Comuns, proposem una comissió, perquè pensem que és un tema molt important, i ho és, per a la ciutadania i agafin un to totalment fora de lloc i després al primer punt de la tarda vostès proposin una comissió. És a dir, no ho sé, trobo que està una

mica fora de lloc que ens tractin així quan tant bé està que vostès proposin una comissió com la que proposem nosaltres.

Però bé, seguint el seu fil, perquè m'ha molestat i m'ha indignat, els hi tornaré una mica amb les seves formes, no? I és així. Avui ens proposen la creació d'una comissió d'estudi sobre l'evolució econòmica de Catalunya i les perspectives de futur. En l'exposició de motius deixen clar que Catalunya ha estat el motor de l'economia espanyola durant la transició i, segurament, des de fa segles fins a dia d'avui. I fins i tot volen analitzar el paper que ha tingut Catalunya en l'evolució de l'economia espanyola.

Mirin, jo també els hi faré una pregunta a vostès, als juntaires, de veritat que la situació d'emergència nacional que vivim, on vostès són els primers que han desescalat el conflicte, han fet president espanyol un membre del Partit Socialista Obrer Espanyol i, sobretot, perquè van dir que cobràvem per avançar amb exemples com el català a Europa, o pidolen un millor finançament, ens venen a proposar aquesta comissió? Avui venen aquí a proposar a la ciutadania de Catalunya que comencem una comissió d'estudi? Aquesta deu ser una seva nova jugada mestra. Ho estan dient seriosament? Què faran d'aquí a un any quan s'acabi? Què diran a la ciutadania, el que tothom ja sap? Perquè recordo que hi va haver una comissió d'estudi la legislatura passada que una part important ja la va deixar clara.

Però, miri, ja els hi direm nosaltres: Catalunya porta molts anys com a motor econòmic de l'Estat i és evident que l'evolució econòmica de l'Estat ha anat a costa de l'espoli fiscal que patim anualment i d'un deute històric de l'Estat espanyol amb Catalunya superior als 456.000 milions, dades que vam obtenir en una comissió passada. Per tant, la solució és molt clara: la solució no és fer cap comissió; la solució és tornar al camí de la lluita per la independència del nostre país.

I nosaltres també pensem que ja tenim la Comissió d'Economia i Finances, on podrem escoltar a tots els experts que convidin vostès i els que convidem nosaltres, si així ho creiem oportú. Perquè vostès també són els d'escoltar a tothom, però només conviden els que els aplaudeixen i després ens diuen a nosaltres que fem exactament el mateix. Sí, sol passar; els grups polítics solem convidar els experts que defensen una posició més similar a la nostra, no la contrària. No sé per què els hi estranya tant.

Escoltin, no; aquest tema està molt treballat i les dades ja les tenim d'altres legislatures, i el futur per a nosaltres és molt clar: o aconseguim ser lliures o anirem a pitjor en tots els àmbits, com s'està demostrant, no només amb l'economia, sinó amb la llengua i amb molts altres temes.

I ja entrant en altres temes, a veure si m'equivoco –suposo que no–, però les diputades d'Aliança Catalana, de fet, els hi és ben igual aquesta comissió o qualsevol altra comissió. Perquè, de fet, el fet que hi hagin comissions els hi provoca un problema, perquè després es veu que vostès no venen, clar, sigui una o siguin deu. I evidentment, vostès no venen. I una comissió més encara evidenciaria més que vostès no fan la feina per la qual cobren.

Perquè vostès són capaces de fer-nos «rapapolvos» a tots plegats perquè cobrem, tenim assessors, quan vostès fan exactament el mateix, i els seus assessors cobren exactament igual que la resta d'assessors, però amb la diferència que aquí una majoria, almenys parlant pel nostre partit, fem la feina per la que cobrem, i vostès no fan la feina i sí que cobren cada mes.

Per tant, vostès no volen cap comissió perquè l'extrema dreta només saben parlar de dos temes i exhibir una suposada superioritat moral que s'autodonen vostès mateixos, i, sobretot, el que saben i fan molt bé és enganyar a tothom.

El president

A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Mixt, la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

El Parlament de Catalunya acumula vint-i-set comissions, cinc intergrups, dues comissions d'estudi, una de seguiment i una d'investigació, la que li han regalat a la CUP perquè investigui com és que els seus militants abracen policies nacionals a les hores lliures. En total, trenta-sis òrgans que no serveixen absolutament per a res, perquè el Govern socialista prefereix governar a cop de decret i de suplementos de crèdit.

Cal continuar invertint en diagnòstics, en anàlisis intranscendents que es desen i amunteguen els calaixos? No cal analitzar la rellevància del nostre paper dins l'economia espanyola, el que cal és corregir la situació de colonització i saqueig que pateix el nostre poble i atacar l'infern fiscal que ens crema i consumeix de fa centúries.

Mentre l'Estat espanyol ens nega infraestructures, ens ofega amb allaus immigratòries tercermundistes i assetja la petita i mitjana empresa catalanes amb impostos i normatives asfixiants, el deute de la Generalitat no para d'enfilar-se.

Aquesta és la prosperitat compartida que reivindiquen? Compartim els beneficis i la riquesa amb Espanya, i ella, a canvi, comparteix amb nosaltres la seva misèria i les seves polítiques immigratòries suïcides? Potser és hora d'etzibar la dita: cadascú a casa seu i Déu a la de tots.

El futur de Catalunya no depèn de la nostra capacitat per adaptar-nos al nou ordre global, com proposa Junts, ni d'encaixar dins un Estat hostil que obté plaer dominant-nos. El futur de Catalunya depèn de la valentia del seu poble i dels seus representants polítics per restituir l'Estat català i, sobretot, per defensar-lo.

I això no es fa creant guinguetes ni comissions, tot i que sembla que aquest és l'únic full de ruta del processisme. No anirem, doncs, a redós seu. Són vostès els que tard o d'hora ens seguiran la petja.

El president

Finalment, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el diputat senyor Guillem Sánchez Prat.

Guillem Sánchez Prat

Bé, gràcies, president. Conselleres, conseller, diputats, diputades... Després de les intervencions que hem escoltat, m'agradaria parlar una mica de l'exposició de motius de la proposta. La primera frase afirma: «L'economia catalana creix en els darrers anys molt per sobre de la mitjana europea, sent la més dinàmica d'Europa en el 2024.»

Sí, la gran majoria de dades macroeconòmiques demostren que l'economia catalana i espanyola van en el bon camí. De fet, ahir vam conèixer les dades d'afiliació i atur de Catalunya al maig, i ho segueixen corroborant. Les afiliacions s'incrementen gairebé un dos per cent, 75.000 persones afiliades més, arribant fins als aproximadament 3,9 milions d'afiliats. És la xifra més alta d'afiliació de tota la sèrie històrica.

L'atur descendeix un 3,4 per cent, onze mil persones menys a l'atur, descendant fins a les 319.000 persones aturades. És la xifra més baixa en un mes de maig des del 2008.

I això, en part, és per la resposta socialdemòcrata a la crisi de la covid: més Estat del benestar, més intervenció en l'economia, més redistribució de la riquesa i més polítiques públiques. Perquè societats menys desiguals, més creixement econòmic i també més cohesió social, que això vol dir més prosperitat compartida. I això passa quan governa el president Sánchez i el president Illa.

Torno a l'exposició de motius. La tercera frase afirma: «Tanmateix, el futur és incert pels nous reptes globals i les amenaces i oportunitats que es presenten.» Sabeu quina és la resposta a la incertesa? Un govern de la Generalitat que dona estabilitat, afronta els reptes amb ambició, assumeix responsabilitats, tira endavant les seves prioritats i ho fa generant consensos.

I els hi explico: per exemple, el pla de barris i viles, perquè cada barri és on ens juguem el nostre model de vida. Destinem 1.600 milions als ajuntaments, que són la primera línia de defensa de la democràcia. Segon, el pacte nacional per la llengua, assolit amb un ampli consens, que és la inversió més gran feta en el català fins ara. Tercer, el pla Responem, davant dels aranzels de la internacional reaccionària. Volem protegir el valor i l'ocupació als sectors afectats, volem reforçar la internacionalització de les nostres empreses, generant consensos amb els actors econòmics. I acabo amb els suplementes de crèdit. Incorporarem recursos per fer polítiques públiques amb les tres grans forces de l'esquerra i amb l'acord de les organitzacions sindicals i empresarials de Catalunya.

I jo em pregunto: on és Junts en aquests quatre grans consensos? Quatre grans acords de país que reforcen la idea i el futur socialdemòcrata de Catalunya. Millorem la vida dels catalans i catalanes contribuint a l'economia i als béns comuns. Senyor Canadell, ni estem segrestats per l'esquerra radical, ni estem segrestats pels cops d'efecte o girs de guió; i no, no és una pena per al país.

Sap què li proposo? Empoderem, com deien els meus companys, la pròpia Comissió d'Economia. Despleguem tot el seu potencial; perquè tenim els instruments, podem fer-ho. I si voleu, també podem abordar la situació que condiciona l'actuació de Junts. En lloc d'impulsar-vos, us manteniu al marge dels grans consensos de país. Catalunya espera molt més de vosaltres, però sembla que esteu més centrats en el tacticisme que en la responsabilitat col·lectiva. És una absència que, en el fons, decideu vosaltres mateixos, us autoexcloueu voluntàriament.

I acabo. L'altre dia, el *New York Times* publicava la reobertura, després de quatre anys d'obres, de la col·lecció d'objectes del món del Metropolitan. «Obres de gran plaer visual», deia la notícia, «objectes que expliquen moltes històries». Són 1.726 meravellosos objectes. Doncs, bé, ara poden també afegir aquesta proposta com a obra de gran plaer visual però poc pràctic. Ara tindran 1.727 objectes a la col·lecció.

Moltes gràcies.

El president

Cridem a votació.

Senyors i senyores diputats, la proposta de resolució de creació d'una comissió d'estudi sobre l'evolució econòmica de Catalunya i les perspectives de futur es votarà tot seguit.

Comencem la votació.

La proposta de resolució ha estat rebutjada per 82 vots en contra, 47 vots a favor i cap abstenció.

Procediment per a elegir un membre del Consell Social de la Universitat de Girona

284-00015/15

El setè punt de l'ordre del dia és el procediment per elegir un membre del Consell Social de la Universitat de Girona. En compliment de l'article 82.1, lletra a, de la Llei 1/2003, de 19 de febrer, d'universitats de Catalunya, passem tot seguit a l'esmentada designació. (*Remor de veus.*) Si us plau, silenci.

El candidat proposat com a membre del Consell Social de la Universitat de Girona és el senyor Carles Agustí Oliveras.

Si no hi ha cap inconvenient, es pot fer aquesta votació per assentiment? (*Pausa.*)

No havent-hi cap objecció, queda designat com a representant del Parlament al Consell Social de la Universitat de Girona el senyor Carles Agustí i Oliveras, al qual felicitem per la seva designació.

Procediment per a elegir un membre del Consell Social de la Universitat de Barcelona

284-00016/15

El vuitè punt de l'ordre del dia és el procediment per elegir un membre del Consell Social de la Universitat de Barcelona. En compliment també de l'article 82.1, lletra *a*, de la Llei 1/2003, de 19 de febrer, d'universitats de Catalunya, passem tot seguit a l'esmentada designació.

El candidat proposat com a membre del Consell Social de la Universitat de Barcelona és el senyor Carles Mur i Bel.

Si no hi ha cap inconvenient, es pot fer aquesta votació per assentiment? (*Pausa.*)

No havent-hi cap objecció, queda designat com a representant del Parlament al Consell Social de la Universitat de Barcelona el senyor Carles Mur i Bel, al qual felicitem.

Homenatge en memòria de l'exdiputat Lluís Virgili i Farrà

401-00026/15

El novè punt de l'ordre del dia és l'homenatge en memòria de l'exdiputat Lluís Virgili i Farrà. Iniciem aquest punt de l'ordre del dia en memòria del senyor Lluís Virgili i Farrà, que fou diputat d'aquesta cambra del 1980 al 1984. Aquesta presidència i tota la Mesa volem adreçar una salutació als familiars que avui ens acompanyen. Els prego que acceptin el nostre més sincer sentiment d'amistat, de condol i d'admiració que els manifesta el Parlament de Catalunya.

Té la paraula, per fer-ne la glossa, el diputat senyor Jordi Fàbrega i Sabaté, del Grup Parlamentari de Junts.

Jordi Fàbrega i Sabaté

Gràcies, president. Honorable president de la Generalitat, membres del Govern, diputats i diputades. Benvinguda, família, especialment els fills, la Teresa, en Lluís i la Montserrat, sigueu benvinguts al Parlament de Catalunya. Sigueu benvinguts també els representants del grup motor de l'Any Lluís Virgili i Farrà, que celebrem aquest 2025, en el centenari del seu naixement. Un grup motor que, compost per la pròpia família i la Fundació Orfeó Lleidatà, juntament amb entitats culturals i institucions públiques locals i nacionals com la Coral Maristes Montserrat, la Coral Shalom, el Cor de Cambra de l'Auditori Enric Granados, la Fundació Privada Horitzons 2050, Òmnium Cultural, Amics de la Seu Vella, la Federació Catalana d'Entitats Corals, l'Ajuntament de Lleida, la Diputació de Lleida i l'Institut d'Estudis Ilerdencs i la Generalitat de Catalunya, reflecteix la importància del seu llegat en la cultura musical catalana. Una salutació especial a l'amic Xavier Quinquillà, actual director de la Fundació Orfeó Lleidatà, *alma mater*, doncs, de l'Any Lluís Virgili i exdiputat d'aquesta cambra.

Lluís Virgili i Farrà és un dels grans referents de la cultura i del cant coral al nostre país, que va conservar la flama de la catalanitat a Lleida en temps ben difícils, des de la cultura i des de la música. Un referent civil, cívic i polític, diputat al Parlament de Catalunya –ja ho ha dit el molt honorable president Rull– per Convergència i Unió entre 1980 i 1984. Manllevant paraules del propi Lluís Virgili, «que els nostres cants siguin testimoniats d'amor a Catalunya i els seus homes, els nostres germans, i siguin també una crida al nostre jovent, continuïtat de la nostra història.» El seu i el nostre «canta i estima.»

Lluís Virgili i Farrà ha estat una figura fonamental en la música i la cultura del país, especialment a les terres de Lleida. Va heretar una tradició familiar que va transformar i expandir amb una profunda vocació cívica, musical i pedagògica, amb un ferm compromís amb la societat. Neix a Manresa el 16 de juliol del 1925 en una

família eminentment musical. El seu pare, Antoni Virgili i Piñol, linotipista de professió i gran amant del cant gregorià, va fundar l'associació Els Amics del Cant Gregorià a Manresa, i en traslladar-se a Lleida, quan en Lluís tenia sis anys va ser director de l'Orfeó Lleidatà entre 1931 i 1938, fins que la Guerra Civil acabà amb la seva vida. A hores d'ara encara es desconeixen on estan les seves restes. La seva mare, Lluïsa Farrà, filla de cantaire, tenia també una gran facilitat pel cant, com tota la família i entorn.

Lluís Virgili inicia la seva formació musical a l'Orfeó Lleidatà i amb mossèn Leonart Franch, que dirigia una petita capella formada per infants a l'església Sant Joan de Lleida. L'any 1934 ingressà com a membre de l'Escolania de Montserrat amb el pare David Pujol, on va rebre una formació musical sòlida que va marcar el seu futur professional. La seva passió pel cant coral i la direcció va començar a gestar-se a Montserrat. L'esclat de la Guerra Civil el fa retornar a Lleida, on sobreviu al bombardeig del Liceu Escolar. Un cop finalitzada la guerra, reprèn l'ofici del pare i treballa al diari *La Mañana*, i també reprèn la vida musical a l'Escola Cantorum de la parròquia de Sant Joan, i amb antics cantaires de l'Orfeó Lleidatà i el grup de noies de la mateixa parròquia, dirigeix un llarg i difícil camí que culmina amb el renaixement de l'Orfeó Lleidatà.

En aquest procés coneix la que seria la seva dona i fidel companya, Teresa Trilla, membre del cor de noies de la parròquia, amb qui es va casar l'any 1952 i amb qui va tenir tres fills, la Teresa, en Lluís i la Montserrat, tots tres continuadors de la tasca musical del pare. La Teresina, com era coneguda per tothom, va ser el gran suport del Lluís, familiarment i professional. L'any 1954 es trasllada a França i posteriorment a Suïssa per motius laborals, però sempre amb el cant coral com a motor de vida. En retornar a Lleida s'installa com a tècnic d'aplicacions de films plàstics per a agricultura i esdevé director tècnic de l'empresa Còndor. Més tard, l'any 1963, reprèn l'ofici del seu pare i crea una impremta familiar a Lleida.

El 1953, Virgili assumeix la direcció de l'Orfeó Lleidatà, entitat que ja havia dirigit el seu pare, Antoni Virgili, fins a la seva mort a la Guerra Civil. En aquell moment, l'Orfeó Lleidatà tornava a estar inactiu, però Virgili, com va fer el seu pare l'any 31 després del parèntesi de la dictadura de Primo de Rivera, va tornar a refer l'entitat al costat de figures com Àngel Agelet o del seu propi germà, Antoni Virgili i Farrà, que seguiria els seus passos dins l'orfeó tot creant i dirigint la coral infantil, una de les primeres del país. Lluís Virgili va dirigir l'orfeó fins a l'any 1991, trenta-vuit anys, anys on va ser un dels grans referents de la renovació del cant coral català, introduint repertoris diversos, des de la polifonia clàssica fins als espirituals negres, però sempre amb una especial dedicació a la música tradicional catalana i d'autor català.

La filosofia del Lluís, que va saber imprimir a l'orfeó i als seus cantaires, era que l'objectiu principal havia de ser incidir i promocionar la sensibilització de les persones per mitjà de la música mitjançant el cant, sempre amb l'esforç i la mirada posada en les classes més humils.

Conscient de la necessitat de formar nous directors i cantaires, Virgili, juntament amb personalitats com Oriol Martorell i César Geoffray, va impulsar els cursos internacionals de direcció coral. També va ser membre del Secretariat d'Orfeons de Catalunya i de la Federació Europea de Joves Corals, i va actuar com a instructor de cant gregorià per l'Acadèmia Sainte Cécile d'Estrasburg.

De la mà d'en Lluís Virgili el cant coral ha estat a Lleida i a Catalunya més que una activitat musical, ha estat una activitat educadora i una manera de difondre el catalanisme entre els infants en temps difícils de fer-ho. Durant la postguerra va dedicar moltes energies a anar pels pobles de Lleida i al Pirineu a organitzar i a crear cors. Si la vitalitat del cant coral a Lleida té un nom, aquest és el de Lluís Virgili i Farrà.

A banda de la seva tasca musical, Virgili va tenir un compromís actiu, cívic i polític amb la societat. Restablert la Generalitat de Catalunya i aprovat l'Estatut d'autonomia el 1979, Lluís Virgili Ferrà va ser candidat a les primeres eleccions al Parlament de Catalunya després de la dictadura franquista, per Convergència i Unió, per la circumscripció de Lleida. Va resultar elegit i, per tant, li va correspondre l'honor d'integrar-se en la institució representativa del poble de Catalunya en aquesta primera legislatura postfranquista. I va dedicar la seva feina com a diputat a la catalanització i integració dels nouvinguts a través de la cultura popular i a la defensa del món rural, formant part de la Comissió de Política Cultural i de la d'Alta Muntanya.

La seva visió del que calia fer des de la Generalitat envers la cultura es basava en la demanda d'una política que potenciés l'acció de les entitats culturals sense afany de lucre. Una societat civil organitzada al voltant de la música i el cant eren llavors les estructures de país, d'un estat que no existia i que calia crear. Mancava legislació per afavorir educació i cultura, i calia començar introduint la música i la dansa a les escoles. Aquesta implantació, Lluís Virgili la va fer i liderar a partir de la cançó i de la dansa tradicional. Gràcies a la seva tasca al Parlament, les terres de Lleida es van omplir de pianos perquè a tots els racons del país les corals poguessin assajar. Una política cultural dirigida sobretot al món obrer i al món rural, potenciant associacions culturals i alhora articulant-la amb l'ensenyament general a les escoles i, en la versió acadèmica, a conservatoris i escoles de música.

Lluís Virgili, com a membre de la comissió consultiva del Servei de Música de la Generalitat, va defensar els interessos de la música i de la cultura en un context polític on tot estava per fer i tot era possible, com deia Miquel Martí i Pol. Va posar la música, el cant coral al servei de Catalunya, al servei del poble de Catalunya. Finalitzada la seva etapa a primera línia política, va continuar amb la seva tasca incansable d'amarar de catalanitat el país. El 1998 funda l'associació Canta i Estima per promoure el desenvolupament de l'art polifònic i activitats civoculturals musicals amb la idea de que el cant coral a Catalunya representa una manera de fer i de sentir el país més enllà de l'estrictament musical.

Amb tota aquesta activitat musical, Lluís Virgili creava país. Va forjar una catalanitat ferma arreu de Catalunya, especialment a les terres lleidatanes. Ell mateix ho resumia així: «El moviment orfeònic pren sentit de reivindicació amb la Renaixença. Si no hagués estat pels cors, els esbarts, els sardanistes, els excursionistes, la Renaixença s'hagués convertit cap a una societat d'elit. Qui va projectar la Renaixença cap al poble, qui va fer descobrir la dignitat de la nostra llengua i de la nostra història som nosaltres, que vam agafar aquestes idees i les vam transmetre als cantors. I quan anàvem a cantar, nosaltres fèiem pàtria.»

La tasca de Virgili va ser reconeguda amb diversos premis i distincions –Creu de Sant Jordi, el Premi d'Actuació Cívica de la Fundació Lluís Carulla, acadèmic per Lleida de la Reial Acadèmia de les Belles Arts, la Medalla al mèrit cívic de l'Ajuntament de Lleida, entre moltes altres–, i finalment va finir, va morir el 28 de desembre del 2017, amb noranta-tres anys. Lleida va recordar la seva figura i llegat amb diversos actes, incloent una exposició titulada «Lluís Virgili, canta i estima» a l'Orfeó Lleidatà.

Lluís Virgili és una empremta que perdura en el temps, una figura clau en la història del cant coral a Catalunya. La seva tasca com a director, pedagog i activista cultural ha deixat petjada a la societat lleidatana i catalana. La seva passió per la música, el seu compromís amb la cultura i la seva dedicació a la formació de noves generacions de músics i cantaires continuen sent un llegat viu que ja és etern. I el Parlament li devia un sentit reconeixement. Per això la celebració del centenari és una oportunitat per recordar i compartir la seva figura com un dels grans mestres del cant coral a Catalunya, apropar la seva obra a les noves generacions i reforçar el valor comunitari de la música i la cultura. I també és el millor moment perquè aquesta cambra, en representació de tot el poble de Catalunya, de la seva Catalunya

que tant va estimar, que tant va cantar i que tant va ensenyar a cantar, reconegui la seva tasca essencial i afirmi ben orgullós que el seu llegat continua ben viu, inspirant i unint persones a través del cant coral, de la música, de la cultura i del compromís cívic. En moments on Catalunya necessita més que mai referents, emergeix la figura de Lluís Virgili i Farrà com un far de catalanitat.

I acabo desitjant que aquestes paraules del mestre Lluís Virgili ressonin al nostre esperit i guiïn el nostre camí: «Jo crec que la catalanitat és un fet de cultura i és amb aquesta que hem de faltar tot el procés d'enriquiment del nostre poble perquè trobi l'orgull de ser català.»

Moltes gràcies.

(Aplaudiments forts i perllongats.)

El president

Acabada la intervenció, els convido a guardar un minut de silenci en memòria de l'exdiputat Lluís Virgili i Farrà.

(La cambra fa un minut de silenci.)

Interpелlació al Govern sobre les polítiques de l'àmbit del treball

300-00145/15

El desè punt de l'ordre del dia és la interpелlació al Govern sobre les polítiques de l'àmbit del treball. És presentada pel Grup Parlamentari de Junts i per fer-ne l'exposició té la paraula la diputada senyora Noemí Nieto i Fumanal.

Noemí Nieto i Fumanal

Gràcies. (Pausa.) Ja està? Pensava que si... –disculpin, eh? La meua primera interpелlació... *(L'oradorariu.)* Bona tarda, president. Conseller, diputats, diputades... Fa mesos que des de la Comissió d'Empresa estem fent una feina constant d'escoltar els diferents agents del teixit productiu català: patronals, sindicats i també membres del Govern, perquè si realment volem construir un futur laboral sòlid, hem d'escoltar abans de legislar.

Les noves generacions volen treballar per viure i no viure per treballar, les noves generacions tenen preferències pels llocs de treball de qualitat, horaris flexibles i somien en una economia de mercat més justa, més ecològica i més social. I com a polítics hem de treballar per legislar mesures transformadores que ajudin a arribar-hi, mesures equilibrades i proporcionades. Posem en valor totes les polítiques de drets laborals que s'han aconseguit en els darrers anys, mesures de més protecció social com els drets de la cura de menors, reduccions de jornada i els permisos retribuïts. Com a dona els defenso i els he practicat perquè fer carrera professional no ha de ser incompatible amb una vida personal activa, amb la maternitat, la família, la cura dels familiars.

Junts per Catalunya defensa el model de mercat laboral fort i amb drets laborals que treballin per una economia de mercat social i sostenible, amb la col·laboració publicoprivada i seguint per les polítiques de conciliació. Ara bé, i aquí ve el punt clau d'aquesta interpелlació, no podem legislar si no avaluem l'impacte econòmic que pot tenir qualsevol mesura laboral abans d'aplicar-la i tenir molt en compte qui ho finançarà, l'Administració o el teixit productiu. Aquest és el quid de la qüestió. Ho pagarem entre tots, via impostos, perquè tots ho volem pagar? Som conscients del preu d'aquestes polítiques? O bé com a polítics volem anunciar i presumir d'una nova mesura de cost zero per l'Administració, com ens té acostumats la ministra de Treball de Sumar? Em pregunto si la senyora Yolanda Díaz es pregunta si el teixit productiu ho pot pagar.

La població no és conscient que el cost d'aquestes polítiques tard o d'hora impactarà en els sous dels treballadors. Les millores de conciliació han d'avançar amb

el mateix ritme que la productivitat. Les mesures laborals, com els sous, jornades, permisos retribuïts, estan totes connectades. En els darrers anys hem viscut com han crescut les quotes de la seguretat social per sobre de la inflació. En concret, en quatre anys han crescut un trenta-tres per cent.

També s'han seguit millorant els permisos. Totes aquestes mesures, jornades, sous, són legislats des del Ministeri de Treball, però hi ha una variable que no hi és i que s'ha generat molta preocupació. Com deia, l'última mesura que es va aprovar és pel president propi d'Espanya a l'agost del 2023, va ser anunciar cinc dies de permís per intervencions quirúrgiques d'un familiar fins a segon grau, però fins quants membres poden agafar el permís? Cinc, deu, vint? No hi ha límit? Quantes vegades a l'any? No hi ha límit. I és un permís cent per cent finançat per les empreses.

Durant el 24 i el 25 s'ha parlat molt de reduir la jornada de trenta-set hores i mitja sense tenir en compte les especificitats de cada sector. Encara que la societat les desitja i les espera, no s'ha avaluat el seu impacte a les empreses, sense tenir en compte la singularitat de Catalunya, amb un model productiu format en més del noranta per cent de petites i mitjanes empreses. Després ens sorprenem de la quantitat d'empreses petites i mitjanes familiars que no hi ha relleu generacional i moltes persianes són abaixades. I quan les multinacionals se deslocalitzen de les empreses de Catalunya i convidem els comitès d'empreses a venir al Parlament és massa tard, conseller.

Totes aquestes mesures, com deia, de jornades, sous i permisos són legislades pel Ministeri de Treball, però hi ha una variable que no ho és, i en els darrers anys està generant molta preocupació i és l'absentisme laboral, millor dit, la taxa de baixa laboral per incapacitat temporal, la que està afectant moltíssim a tots els sectors i a totes les edats. Aquesta taxa s'ha duplicat després de la pandèmia de la covid, situant-nos al set per cent d'absentisme. Fa quinze dies, el Banc d'Espanya publicava un informe sobre l'increment d'aquestes baixes i a Catalunya es situa per sobre d'Espanya, que té un quatre per cent, per sobre de França, amb un 3,6, per sobre d'Alemanya del 3,1 i per sobre d'Itàlia, amb un 1,3.

El Banc d'Espanya afirma que les causes són complexes i multidimensionals i que encara es troben subjectes a debat, però recull quatre comuns denominadors que afecten a tots els treballadors de forma relativament similar. El primer, deteriorament de salut després de la pandèmia i l'envelliment de la població activa; a destacar, les malalties cròniques que s'associen a l'edat i l'impacte generalitzat de la salut mental a totes les edats. El propi cicle econòmic positiu d'expansió comporta més baixes. Sempre ha existit una correlació entre bonança econòmica i el creixement de les baixes. No és una causa nova. Tres, la congestió dels serveis sanitaris, que endarrereix la cura i la reincorporació laboral –és evident que s'ha d'abordar. Quatre, els potencials canvis en les preferències dels treballadors entre el consum i oci o sobre les condicions laborals demandades. És un factor nou. El seu impacte econòmic és molt elevat. Suposa per l'Estat 15.000 milions d'euros el 2024 i per Catalunya 2.000 milions, dels quals el trenta per cent els assumeix l'empresa.

A part d'aquest impacte econòmic directe, també hi ha el cost indirecte: la dificultat d'ajustar la plantilla, com buscar professionals per la cobertura d'aquestes baixes, que moltes vegades és una odissea.

Aquest informe enumera les mesures anunciades pel Ministeri de Treball també i anuncia dues mesures. Una ens informa que s'estan renovant els convenis laborals de totes les comunitats autònomes amb l'INSS pel control de la IT durant el període 25 i 28. I dos, permetre les mütues de treball fer proves diagnòstiques i agilitzar la reincorporació dels treballadors.

Conseller, primera pregunta. És cert que Catalunya ha renovat dit conveni? Quins són els seus objectius per al 2028? Dos, és cert que podran demanar a les mütues laborals les proves diagnòstiques i avançar les seves altes?

En resum, el mercat laboral s'ha tensat a tot Catalunya i per molts motius, i contractar persones s'ha tornat molt més car: quotes altes de la seguretat social, permisos retribuïts i absentisme i la voluntat d'alguns en la reducció de jornada. Per això demano una cosa clara: que el Govern tingui una visió global i compartida del mercat laboral i no fragmentada, no parcial; l'absentisme ha de ser tractat com l'atur, s'ha de desplegar polítiques per ajudar a la seva reducció.

Tercera pregunta, conseller. Voldrà fer polítiques per reduir l'absentisme?

I que si parlem de drets també parlem de com es financen. I si parlem de conciliació, també abordem la manca de professionals. I si parlem de reducció de jornada, també parlem d'inversió de productivitat. No pot ser que PSOE, PSC i Sumar siguin els únics a marcar el rumb en matèria laboral.

Conseller, vostè és conseller d'Empresa i Treball; té la responsabilitat de vetllar per l'equilibri entre drets laborals i sostenibilitat empresarial, i sap que si no actua amb visió completa i visió de 360 graus, les tensions només aniran a més. No podem construir drets socials a costa d'un teixit empresarial que s'ofega.

Quarta pregunta. Conseller, ha creat una nova direcció general, la setena, la del diàleg social, que vam rebre a la Comissió d'Empresa i vam poder veure en la seva presentació que tenien una comissió per l'absentisme. No coneixem els seus primers resultats, d'aquesta comissió, i ens agradaria que ens ho poguéssim compartir.

Conseller, ha de ser conscient que l'economia ha de créixer en equilibri; els sous i el PIB han de créixer en consonància. Ens trobem amb una alta pressió fiscal, les despeses laborals no vinculades a les retribucions dels treballadors augmenten any rere any per sobre..., molt per sobre de la inflació; en canvi, el salari net dels treballadors creix per sota de la inflació.

Cinquena pregunta. Sap que el vint-i-cinc per cent de la població cobra entre quinze mil i vint mil euros? El sou mitjà és de 28.000 euros a Catalunya. Li estranya que tinguem el vint-i-quatre per cent de la població en risc de pobresa? Aquest és el resultat d'unes males polítiques laborals, de responsabilitat d'una ministra de Sumar dins d'un govern del PSOE i del PSC.

Resumint, la ministra de Treball de l'Estat espanyol té el costum d'anunciar i voler aprovar mesures sense haver analitzat el seu impacte. Cada mesura pot tenir efectes contraproductius, però sembla que no li preocupa. Fa col·lecció de fotos i de titulars.

Espero amb ganes, conseller, la seva resposta. I gràcies per endavant.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. És el torn de resposta del conseller. I té la paraula l'honorable Miquel Sàmper Rodríguez.

El conseller d'Empresa i Treball (Miquel Sàmper Rodríguez)

Gràcies, vicepresidenta. Diputades, diputats... Diputada, gràcies per la seva interpellació. L'hi dic ben sincerament, que em penso que és oportuna. Però fixi's vostè si és complicat donar-hi una resposta. Un servidor és, com vostè ha dit, el conseller d'Empresa, de Treball, i s'ha oblidat polítiques digitals, eh?, tot i que avui no és matèria de discussió. I això implica una paraula o un adjectiu que vostè també ha mencionat, que és equilibri.

I fixi's vostè si és complicat trobar l'equilibri que vostè ha fet una relació inicialment parlant de que hi ha molts impostos, parlant de que la reducció de la jornada laboral no procedeix i ha acabat dient-me que els salaris estan entre quinze i vint mil euros. Per tant, l'equilibri, com veu vostè mateixa, me'l defineix com a complicat. És complex. Perquè segurament si algú digués que els convenis laborals han de preveure que el sou més baix sigui, per exemple, com el que hi ha al conveni metallúrgic, 1.700 euros aproximadament, algú d'aquesta cambra, amb tota seguretat vindria i diria que estem fent una política només escorada cap al món laboral i que oblidem les empreses. Per tant, complexitat.

Segona cosa, estem en una època en la que l'economia catalana ha crescut –això s'ha repetit molt en aquesta cambra– un 3,6 per cent; a la resta de l'Estat, un 3,2 per cent. Faig també públic que el primer trimestre del 25 a Catalunya un 3,2 per cent –per tant, la baixada que tots esperem que es produirà, òbviament, de moment és lenta, 3,2 per cent–, i, per exemple, França 1,1 per cent, Alemanya 0,9 per cent. Per tant, Catalunya ha crescut molt.

Què li vull dir respecte de la primera part que ha parlat vostè fent una defensa fonamentalment del món de l'empresa? Doncs que afortunadament per Catalunya els empresaris han guanyat molts diners aquest any passat, molts. I tant de bo que això continuï sent així, perquè és la base perquè realment puguem acabar fent unes polítiques com Déu mana, d'Empresa i de Treball.

Miri, en aquests nou mesos que porto com a conseller, he arribat a la conclusió de que no és positiu parlar ni de l'empresa ni del treball, sinó que hauríem de començar a parlar de la relació laboral. Perquè la relació laboral té a dintre tant les necessitats del món empresarial com les necessitats del món del treballador. I tinc claríssim, i vostè ho ha dit, que en trobar un equilibri està la garantia d'èxit.

Miri, permeti'm que li posi un exemple. Fa quatre o cinc mesos –és possible que ho hagi explicat en aquesta cambra–, vaig visitar una empresa al Berguedà que li vaig preguntar: «Quin absentisme tens?» I em va dir: «Per sota del quatre per cent.» Tots ho firmarien, eh? Per sota del quatre per cent. I li vaig dir: «Explica'm com ho fas.» I em va dir que un cop a l'any tancaven l'empresa vint-i-quatre hores... –és una empresa que treballa 365 dies a l'any, per tant, que no tanca, 364–, tancaven l'empresa un dia a l'any i que cada mes feien un dissabte de jornades de prevenció de riscos laborals. I jo li vaig preguntar: «Però consideres que aquesta és la causa per la qual aquest absentisme és tan baix?» La resposta va ser que sí.

Què li vull dir? Que hi ha una relació directa..., segons aquesta i d'altres empreses que hem visitat, que aquell que li dedica..., aquella empresa que li dedica una especial atenció a la prevenció de riscos laborals –i ara parlarem, si m'ho permet, de la sinistralitat– té com a resultat, per les raons que sigui, una disminució de l'absentisme.

Torno al tema de l'equilibri –torno al tema de l'equilibri. També recordo que, en algun moment, parlant amb els sindicats, quan jo parlava de l'absentisme, se'm parlava de sinistralitat. I probablement costi trobar la relació, però el cert és que existeix.

Per tant, parlem de relació laboral, parlem d'empresa, parlem de treballadors, però és la relació laboral que uneix l'empresa i els treballadors la que ha de ser el nostre «sustento» realment, doncs, per millorar tot el que hi ha en aquest departament.

Miri, li parlava abans de que hi ha hagut un creixement del 3,6 per cent. Tant de bo que aquest any seguim en aquesta línia d'aquest primer trimestre d'un 3,2 per cent, però això també ha tingut un resultat important en el que és el món del treball, senyora diputada, i no ha sigut gens menor.

El primer trimestre d'aquest any hem superat els 3,84 milions de persones treballadores afiliades, un increment de més de vuitanta mil persones respecte de l'any passat. L'atur ha baixat a tots els sectors –absolutament a tots–, tots els sexes, totes les edats i a totes les demarcacions. El descens de l'atur interanual s'ha situat en 11.313 persones; el descens més baix dels darrers quatre anys. Catalunya ha registrat 3,88 milions de treballadors afiliats a la seguretat social i l'atur s'ha reduït en un 1,9 per cent el mes de maig, baixant a xifres que no vèiem des de l'any 2008, que, com vostè recordarà, va ser l'any de l'eclosió de la crisi financera i immobiliària provocada per l'esclat financer de Lehman Brothers als Estats Units, eh?

I és a dir que estem davant de la situació més favorable d'aquesta variable que li parlo, que és el tema de l'atur, des de l'època més llarga que hem tingut de la crisi, que va ser la que va haver-hi des de l'any 2009 al 2012. Per tant, dades de rècord.

Miri, Catalunya és la primera comunitat de l'Estat espanyol amb més treballadors, seguida de la Comunitat de Madrid, amb 3,79 milions de treballadors, i Andalusia, amb 3,5 milions. Per sectors, l'ocupació ha crescut en tots. Destaquem els serveis, amb 233.000 treballadors més, que inclouen, evidentment, el turisme també, seguits de la indústria, cosa que ens interessa de forma molt especial, o la construcció. En aquests dos darrers sectors –i si en podem parlar, en parlarem una mica– és on hi ha més sinistralitat i és on hauríem de ficar més esforços, perquè realment això és una cosa que ens interpella a tots, el poder-la millorar.

Què li vull dir, diputada? I l'hi dic amb tot el respecte: hem de millorar moltíssimes coses. Tenim molts reptes; ni quan les coses van molt bé –com és el cas actual, perquè hi van i ho hem de reconèixer– hem d'aturar-nos i pensar que ja està tot fet, perquè encara poden millorar més, eh?, però tampoc seria saludable ni bo que no fóssim capaços de reconèixer que realment la situació econòmica que hi ha actualment a Catalunya és francament bona. Ha sigut la regió de la zona euro que més ha crescut, de llarg a més –no poca cosa, de llarg– i la situació laboral, doncs, també és la millor des de l'any 2008. Per tant, aquests dos paràmetres són una realitat incontestable. Si m'ho permet, és un axioma –si m'ho permet, és un axioma. Hem de millorar coses? Per descomptat. Per descomptat que sí.

Vostè m'ha parlat de la reducció de la jornada laboral, aspecte que, com vostè sap, encara requereix la seva aprovació al Congrés dels Diputats i que, com vostè sap, a més, s'està esperant quin serà el sentit del vot del partit que vostè representa. Perquè, vulguin o no vulguin, segurament aquesta iniciativa, com vostè bé ha dit, de la senyora Yolanda Díaz, de la vicepresidenta de l'Estat espanyol, doncs, a dia d'avui recau fonamentalment en vostès –recau fonamentalment en vostès.

Miri, jo no sé com acabarà. El que sí que li puc dir és que estic d'acord amb el que ha dit vostè, pràcticament amb tot el que ha dit, però de forma especial amb lo primer que ha dit al principi: el reconeixement que els avenços per a les condicions laborals són positius. Vostè ho ha dit. I estic totalment d'acord amb això. Perquè ara podríem encetar un altre discurs que seria el de la productivitat, trenta-set hores i mitja. Productivitat. Que no ho faré. Però el que sí que li puc dir que és evident és que a millors condicions laborals, la productivitat puja. De la mateixa manera que abans li he dit que quan les empreses dediquen hores i hores i hores a la prevenció de riscos laborals, l'absentisme baixa. I amb això torno a dir-li que no és empresa, que no és treball, que és relació laboral, i que penso que el que ha dit vostè està bastant a prop del que he dit jo i que, per tant, aquesta interpellació és de moment bastant pacífica. Veurem què passa al seu torn de rèplica.

Fins ara.

La vicepresidenta primera

Gràcies, conseller. Ara, per fer la rèplica, té la paraula la diputada Noemí Nieto i Fumanal.

Noemí Nieto i Fumanal

President, vicepresidenta, gràcies. Vostè, conseller, no m'ha contestat cap de les cinc preguntes que jo li he fet, però jo sí que li respondré a tots els seus comentaris.

Primer, el tema de la inflació: el PIB creix un 3,2 per cent; el PIB ajustat, sense tenir en compte la inflació o tenint en compte la inflació? Quant ha pujat la cistella de la compra? Els treballadors tenen aquests increments en els sous? Jo diria que no; perquè, si no, no hi hauria tants problemes per poder comprar un habitatge.

L'atur baixa, és cert. A quin preu? Quins són els nous treballadors? I amb quins sous?

Després, diu que va bé l'economia. Vostè, caminant pel carrer no veu que hi ha moltes botigues, negocis que tanquen? Són constants els canvis als carrers. Per tant, no pot dir que l'economia va bé. El noranta per cent de l'empresariat a Catalunya són petites i mitjanes empreses.

L'absentisme, també recordar –que no ho he volgut recordar, però que amb la moció sortirà–..., també l'absentisme de l'Administració pública, per sobre del sector privat. També l'abordarem.

Després, no fem confondre la gent amb el tema de l'absentisme i de les baixes laborals, que són diferents de les baixes per incapacitat temporal. Hi ha una diferència. En l'anterior Ple vam tindre una moció de la CUP que parlava de les baixes laborals. I aquí està molt vinculat a les polítiques de prevenció, el percentatge d'aquest absentisme està controlat i està entre l'1 i el 2 per cent. El que he parlat avui de l'absentisme general per incapacitat temporal. Per tant, les polítiques de prevenció funcionen, i està clar, perquè si separem absentisme per permisos, baixes laborals i baixes per incapacitat temporal, la que ha pujat moltíssim és la d'incapacitat temporal, que té les causes que el Banc Espanya enumera. Per tant, no vulgui confondre que anem bé, perquè és una altra variable que avui no n'hem parlat; es va parlar fa quinze dies.

La reducció de jornada, jo crec que també..., no explicaré de més, ja s'ha explicat el perquè. I ho he dit també en el discurs: no s'ha fet l'anàlisi per sectors i no es té en compte la mida de l'empresa. I per això encara està en debat. El que es demana és poder negociar aquesta mesura i crec que ha quedat molt clar el que es necessita.

Però bé, jo li voldré recordar les meves cinc preguntes que no m'ha contestat. Hi ha dues mesures que anuncia el Banc d'Espanya i que nosaltres no en som coneixedors: ha renovat un conveni Catalunya amb l'INSS? I quins són els seus objectius per al 2028?

Hi ha un interès per part de les empreses de que les mútues laborals assumeixin part de la gestió d'aquest absentisme. És cert que avançaran les proves diagnòstiques les mútues laborals? A l'informe del Banc d'Espanya –després l'hi passaré– així ho diu.

Tres. Voldrà fer polítiques per reduir l'absentisme? Tampoc m'ho ha contestat. Crec que s'hauria de tractar igual que l'atur i mereix molta sensibilitat en l'apartat de salut mental, que s'hauria de treballar amb la conselleria de Salut. Perquè entenc que em pugui respondre que moltes d'aquestes dimensions o variables són de competència de la conselleria de Salut, com la gestió de l'ICAM, que només en aquests moments aborda les baixes de llarga durada, però no abordem –que també és de les seves competències–..., no aborda les baixes de curta durada, que també han incrementat i s'han duplicat. Com diu Pimec, un dia al mes es perd –laboral– pel tema de les baixes per incapacitat temporal.

I cinc, la pregunta: el vint-i-cinc per cent de la població cobra entre quinze mil i vint mil. Li estranya que la població, el vint-i-quatre per cent de la població estigui en risc de pobresa?

En la moció, i molt ràpidament, li avanço que parlarem de mesures que van sortir l'altre dia, com incentivar les empreses a nivell de quotes socials per si fan més polítiques de prevenció, competències laborals a Catalunya. Tema de salari, tornarem a insistir en el salari mínim català, necessari per fer front al cost de vida de Catalunya, que és més alt al de la resta de l'Estat.

També parlarem –ja l'hi he dit– del sistema sanitari, i intentarem fer mesures constructives i que tindrem, doncs, quinze dies per poder negociar.

Moltes gràcies. I aquesta vegada sí que espero que em respongui.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. Torna a ser el torn de rèplica ara del conseller. Té la paraula l'honorable Miquel Sàmper Rodríguez.

El conseller d'Empresa i Treball (Miquel Sàmper Rodríguez)

Gràcies, vicepresidenta. Diputada, té raó en que no li he contestat i, per tant, intentaré contestar-li algunes de les coses que m'ha dit.

Respecte de la renovació del conveni, depèn de salut, per tant, aquesta sí que no li he contestat de forma expressa, no és una competència del departament que jo dirigeixo.

Respecte de les polítiques per reduir l'absentisme, rotundament sí, eh?, igual que també li dic que farem polítiques per reduir la sinistralitat. Farem polítiques de prevenció de riscos laborals, tant des de la perspectiva de la Inspecció de Treball com la que ja es va anunciar aquí a collació d'una interpellació crec que fa quinze dies de la CUP, en la que vam anunciar que posaríem a disposició d'intentar millorar això, doncs, aquests delegats territorials, formats per membres de la patronal i per membres dels sindicats.

Ha preguntat també –i amb això enllaço ja per parlar una miqueta més en *plan*, si m'ho permet, discurs que no pas contesta de pregunta– el tema dels quinze, vint mil euros de sou. Això és negociació col·lectiva. És a dir, jo li torno a dir ara que ja ha fet la seva rèplica que segueixo pensant que pensem moltes coses de forma similar. Però això és negociació col·lectiva, com la negociació... (*Remor de veus.*) Sí, senyora diputada, vostè no pot imposar un sou. Vostè no el pot imposar a Catalunya; sí que el podríem imposar si no estiguéssim a Catalunya, si estiguéssim a Espanya, però no és una competència nostra. Això és una competència que és de l'Estat espanyol. I vostè sap, per bé que el diputat Canadell m'ha interpellat de l'ordre de quatre, cinc, sis, deu vegades, i diu que seguirà, que no és competència nostra.

Escolti, tant de bo que tinguéssim la possibilitat, l'oportunitat de nosaltres regular un salari mínim no de referència; un salari mínim interprofessional, però a dia d'avui això no és possible. Com que no és possible, jo li demano que no ens fem trampes al solitari. Quan arribi el moment, si és que arriba, doncs, tant de bo puguem influir en que aquest sou sigui més elevat.

Li ben asseguro que quan jo me'n vagi d'aquesta conselleria, si hem sigut capaços de millorar les condicions laborals dels treballadors, me n'aniré content. Així de clar l'hi dic: més treball i de més qualitat; no més treball i de menys qualitat. Per tant, amb això ja li avanço que penso exactament igual que el que vostè ha dit.

Però torno al tema de l'equilibri, perquè vostè, que m'ha preguntat això, ha sigut la seva última pregunta, quan ha fet la reflexió prèvia, que era la del món de l'empresa, ha dit literalment «el teixit empresarial s'ofega». Jo aquí li dic, nosaltres estarem al costat de les empreses i al costat dels treballadors, que de vegades no és fàcil i intentarem que no s'ofeguïn els empresaris –ja ho sé, que és un cercle, ja–, intentarem que no s'ofeguïn els empresaris i que els treballadors cada dia tinguin millors condicions laborals. Perquè no entendríem que generessin riquesa si no fossin capaços de compartir-la, eh?, i això no és només un eslògan; és una realitat. Que pot ser un eslògan com a govern, però que li ben asseguro que des del Departament d'Empresa i de Treball és pràcticament una obligació, una obligatorietat.

Miri, nosaltres estem duent a terme moltes polítiques que jo vaig detectar i vaig veure, quan vaig tenir la darrera compareixença, que va ser en ocasió dels aranzels del senyor Trump, a la Comissió d'Empresa i de Treball, que probablement hauríem de parlar més entre nosaltres, eh? Algú em va dir, i amb raó –i li vaig dir a la compareixença que tenia raó–, que de vegades les coses seria millor que les expliquéssim, perquè de vegades vostès interpellarien d'altres coses, i no d'algunes coses que s'estan fent. Però absentisme, segur; condicions laborals millors, segur; sinistralitat, seguríssim –seguríssim–; prevenció de riscos laborals, seguríssim. I, per tant, ser capaços de fer arribar, com li deia abans, a tothom –al món de l'empresa, al món dels sindicats– que això és una línia que ens uneix i que hauríem de no partir-la, i que hauríem de ser capaços de trobar l'equilibri. Millors condicions laborals implica també millor productivitat, millor eficàcia; millors sous, també ho implica, eh?

I, ho reitero, em fa aquesta interpellació en un any en el qual jo no li he fet demagògia dels números. Aquest 3,6 és un creixement del PIB. És directament proporcional al guany i als beneficis dels empresaris que, ho torno a dir, jo celebro, perquè es-

tic convençut que només hi ha una manera de millorar les condicions de treball, que és que les empreses vagin bé. I per això treballarem: perquè vagin bé les empreses i perquè vagin bé els treballadors.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, conseller.

Interpellació al Govern sobre la competitivitat dels sectors productius

300-00144/15

Passem tot seguit a l'onzè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre la competitivitat dels sectors productius, en aquest cas presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, i per exposar-la té, per temps de deu minuts, la paraula la diputada Àngels Esteller i Ruedas.

Àngels Esteller Ruedas

Gràcies, senyora vicepresidenta. Senyor conseller, senyores i senyors diputats, el Grup Popular presenta aquesta interpellació sobre la competitivitat de l'economia perquè estem més preocupats per la regressió i l'estancament de l'economia que hi ha hagut en aquests deu anys a Catalunya, on s'ha paralitzat molta capacitat d'inversió, i també molta activitat econòmica. De fet, estem perdent cada vegada més productivitat i més renda *per capita* respecte a Europa.

Per tant, tota aquesta situació fa que des del Govern de la Generalitat s'hagin de prendre mesures a l'hora de millorar la productivitat i introduir elements de competitivitat per a les empreses que reverteixin en tothom, en els treballadors i en la societat en general, no?

És cert que estem en uns moments convulsos, a Europa hi han una sèrie de disruptions geopolítiques que estan alterant el que és el mercat. I això fa que la Generalitat –el Govern d'Espanya, però sobretot la Generalitat– ens hagi presentat un paquet de mesures de caràcter conjuntural però que no aborden els problemes estructurals. Cada vegada que hem parlat li hem comentat la necessitat de fer-ho, no? Tenim un model altament intervencionista, un entramat burocràtic asfixiant, barres reguladores que dificulten l'activitat econòmica, una pressió fiscal asfixiant, uns costos empresarials, degut a les cotitzacions socials, molt elevats. Per tant, tot això fa que cada dia l'economia, el sector productiu, hagi de patir uns costos molt superiors al que necessita a l'hora de tenir la viabilitat de les seves empreses.

Per tant, el balanç d'aquest any no és positiu, senyor conseller. Tot continua igual. No veu, el sector productiu, uns canvis que veritablement els facin veure que hi ha una tendència a afavorir l'economia, sinó que mantenen un intervencionisme molt asfixiant. I això és degut també a l'aliança que tenen amb els Comuns i amb Esquerra Republicana. Els seus socis d'investidura els marquen l'agenda econòmica i els dificulten que vostès prenguin mesures que beneficiïn el que és el sector. I, per tant, aquesta dificultat, aquesta dependència del seu acord d'investidura amb Esquerra i amb Comuns, dificulten que vostès pugui fer la política.

I, de fet, ho podem veure cada dia. Fins i tot hi han empresaris que ja han recollit i nosaltres recollim la preocupació de molts sectors productius per la deriva de la política econòmica i fiscal del Govern de la Generalitat, diuen ells, amb una agenda dictada pels seus socis d'investidura, amb un fort component intervencionista i falta de diàleg. Vostès estan prenent mesures en contra del sector que han d'afectar aquestes mesures. Podem recordar la taxa a l'impost turístic, a l'increment de l'impost turístic, a esquena del sector; l'impost de transmissions patrimonials, també a esquena del sector, sense parlar-ho amb ells. I aquesta preocupació és constant.

Per altra banda, també li diem que la indústria demana reducció de costos, energia assequible, un full de ruta clar. El comerç exigeix moltes menys traves, molt menys cost. El turisme, estabilitat i col·laboració, en comptes de nous impostos i estigmatització. I el món empresarial, com deia, ha de tenir capacitat de poder impulsar el seu creixement. I els factors que afavoreixin aquest creixement són els que ha d'introduir el Govern de la Generalitat generant un marc favorable, sense intervenció, amb més liberalització, que flexibilitzi l'economia, que redueixi costos –especialment els impostos, les càrregues burocràtiques–, i també afronti temes tan importants com és l'absentisme laboral, i també un suport explícit als empresaris.

Conseller, Catalunya ha de tornar a ser el motor econòmic d'Espanya, i no només motor, sinó locomotora, i ha de tenir la capacitat també de fer créixer la seva economia. Vostès parlen molt de prosperitat compartida, però perquè hi hagi prosperitat hi ha d'haver creixement. Vostè s'empara en el PIB, que és cert que ha crescut, però a costa del turisme, i també a costa de la inflació, i també de l'increment de la població. Però vostè parli amb els sectors i vegin si tenen més dificultat o menys que fa un temps a l'hora de poder subsistir amb les seves empreses i a l'hora de poder abordar les transicions, tant la digital com l'ambiental. I totes aquestes dificultats les tenen cada dia.

Es necessita un canvi de rumb, una estratègia realista, una estratègia feta amb el sector privat, col·laboració publicoprivada, i després, sobretot, una qüestió que és fonamental: Catalunya és la comunitat d'Espanya menys competitiva fiscalment, té la pressió fiscal més alta. Els comerciants, els empresaris de Catalunya, no poden competir en igualtat de condicions amb la resta d'Espanya ni amb Europa, per la forta càrrega fiscal que tenen. Un dels impostos més distorsionadors que hi ha per a l'economia, a part del de successions, és el de patrimoni; vostè sap molt bé que frena l'activitat, frena la inversió, molts directius no poden venir a Catalunya perquè és un impost que està absolutament obsolet, que es recapta poc però, en canvi, distorsiona i frena que vingui inversió i que vinguin directius a treballar a Catalunya, i això és talent, talent que necessiten les nostres empreses. Aquest alt nivell fiscal els penalitza a tots. Nosaltres li demanem que també rebaixi l'IRPF, que elimini successions, que elimini patrimoni i que abaixi l'ITP. La rebaixa d'aquests impostos és fonamental.

I després la burocràcia s'ha convertit en un dels principals problemes de la competitivitat i la productivitat empresarial, l'excessiva càrrega normativa... No és només agilitzar tràmits, que també: és eliminar càrregues, eliminar obligacions als sectors que ja no tenen capacitat de poder assimilar dia a dia lo que s'aprova en tots els butlletins, i no poden estar més temps... Hi han pimes que diuen que estan més temps fent tràmits que generant activitat i ocupació. Donar suport real a les pimes: això és fonamental. Vostè sap molt bé que moltes pimes han de créixer; que una de les dificultats i les dificultats que tenim per millorar la productivitat és la poca dimensió de les pimes. Però perquè creixin se'ls ha de generar confiança, i també se'ls han de donar elements que puguin garantir les seves fusions. I això requereix incentius que no troben en aquest Govern, i, per tant, aquestes polítiques s'han d'alleugerir.

Les pimes acusen el Govern d'intervencionisme. Diuen exactament: «Necessitem més flexibilitat i autonomia i un major diàleg» a l'hora d'aprovar les qüestions que els afecten, els costos també socials, que s'aproven per unilateralitat, tant sigui del Govern de la Generalitat, que governa a cop de decret, com del Govern de l'Estat, amb el Pedro Sánchez, que aprova qüestions tan importants com les trenta-set hores i mitja, elevar les cotitzacions socials que els empresaris han de suportar a costa de la seva viabilitat. I això és una qüestió molt necessària.

Cal impulsar un nou model productiu. És cert que l'economia està molt centrada en el sector terciari, i cal aportar valor i cal fer que el coneixement arribi a l'empresa, perquè es transformi en producte. I la innovació és una cosa fonamental i s'ha

d'incentivar, s'ha d'afavorir fiscalment i s'ha de trobar el canal perquè això veritablement sigui un impuls.

Les disfuncions del mercat laboral. Falta molta adequació de l'oferta i de la demanda de feines; falta gent qualificada, però també gent d'oficis. I aquesta falta de connexió dificulta molt que les empreses puguin trobar treballadors. I tot això és una cosa que també s'ha de corregir i afavorir. Requereixen mesures de caràcter estructural.

L'absentisme laboral. L'absentisme laboral és altíssim. Un milió de treballadors no van al dia, es perden a Espanya, i això té un cost enorme. S'han d'adoptar mesures, que nosaltres també els proposarem, però cal voluntat política per part de la Generalitat per estudiar el tema, abordar-lo estructuralment i afavorir el que és tota la part de la reducció de tantes baixes laborals.

I un sector molt important, que és l'energètic. Els costos energètics són brutals, i cal garantir-los. Hi ha una falta de confiança, especialment des de l'apagada del mes passat, entre el sector, que veuen com les energies renovables són insuficients a Catalunya, que no compliran amb els objectius d'Europa i que el cinquanta-vuit per cent de l'economia depèn de les nuclears que vostès volen tancar. Nosaltres els demanem que aquestes nuclears es mantinguin, que es prorroguin com a mínim deu anys, perquè vostè el que no pot permetre és, en ares d'una línia ideològica, fer que hi hagi una apagada a Catalunya en la indústria, que vostè sap el que suposa per a tot el sector. Per tant, nosaltres li demanem que faci també aquesta qüestió.

I un tema importantíssim: les infraestructures. S'ha de compatibilitzar el creixement amb infraestructures. És necessari que tant les persones com les mercaderies es puguin transportar ràpidament. Hem d'estar hipercomunicats. A l'aeroport de Barcelona, amb comunicacions internacionals, intercontinentals, amb la presa de decisió al món, amb l'oest d'Estat Units, amb Àsia. És fonamental. La B-20, senyor conseller, ha de desbloquejar tota la línia metropolitana, ha de fer que hi hagi també una bona gestió de l'aigua i que també hi hagi un transport ferroviari eficaç.

Totes aquestes qüestions són qüestions imprescindibles; tots ells, factors de competitivitat que cal corregir, cal abordar amb mesures estructurals, que des del Grup Popular li demanem que iniciï amb un pla estratègic fonamentat en tots els àmbits de sectors productius. Però amb ells; no a costa dels sectors, que és el que fan últimament. Amb ells, afavorint l'economia, sense intervenir, generant marcs que facilitin el creixement i que facin que el millor..., també sigui ocupació de qualitat, d'alt valor afegit i amb millors sous, naturalment. Tot això és una cadena que millora la productivitat, la competitivitat, l'economia i el benestar en general de totes les famílies.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. Ara és el torn de resposta del conseller, i té la paraula l'honorable conseller d'Empresa i Treball, el senyor Miquel Sàmper Rodríguez.

El conseller d'Empresa i Treball (Miquel Sàmper Rodríguez)

Gràcies, vicepresidenta. Membres de la Mesa, diputades, diputats... Diputada Esteller, miri, permeti'm que comenci per un element que haig de dir que no és veritat i que és la segona vegada que me'l diuen. La primera vegada va ser el diputat Pere Lluís Huguet i Tous, que va dir que un servidor havia pactat, mig pactat, permès el tema de l'impost o la taxa turística a esquenes del sector. I vostè avui ha parlat a esquenes dels sectors, de tots els sectors. Miri, jo no sé –l'hi ben dic– si estic fent la meva tasca bé o malament; no soc jo, a més, la persona que ho ha de dir. Ara, el que sí que li asseguro és que no hi ha ni un sector a Catalunya amb el qual no m'hagi reunit, ni un sector, ni una patronal, ni una associació comarcal o fins i tot li diria de ciutats, d'empreses de tota Catalunya; això l'hi ben asseguro. Per tant, li demano, per favor, que aquest mantra que estén –és bastant habitual que això ho faci el Partit Popular, d'altra banda, eh?–, aquest mantra que estenen vostès de coses no contras-

tades, respecte d'aquest tema, s'ho rumii una altra vegada a l'hora de dir-ho. No hi ha ni un sector amb el qual no m'hagi reunit. I, senyor Huguet, el que va dir vostè aquell dia respecte a la taxa turística no és veritat. Igual vostè em parlava d'algun hotelier de Reus, que és d'on és vostè. Però li ben asseguro que amb els sectors hotelers m'hi havia reunit.

Escolti, en qualsevol cas, senyora Esteller, és bo que parlem de competitivitat; és bo. I, en termes generals, el nucli, el centre del que vostè planteja jo crec que és positiu. Abans l'hi he comentat a la diputada que m'ha interpellat de Junts en tema de polítiques laborals, la capacitat, la voluntat, la intenció de millorar mai les podem perdre, ni tan sols quan les coses van bé. Però l'hi torno a dir: tampoc diguin que no van bé quan van bé. Vostès estan dient que perdem competitivitat. Ha dit que perdem productivitat, que tot és igual, que no hi han canvis. Escolti'm una cosa, si ho diuen això ara, amb un 3,6 de creixement, què no diran quan..., ja no li dic quan hi hagi un u, quan hi hagi un dos i mig? Què ens diran? Escolti'm, no generem alarmisme, que és molt fàcil això. Vostè em pot dir exactament igual que ens dediquem a millorar la competitivitat –té raó–, que millorem molts escenaris de relació entre el món de l'empresa i el món dels treballadors –té raó–, que intentem impulsar molta més innovació –té raó–, molta més recerca, desenvolupament –tindria raó–, però no em digui que va malament Catalunya, perquè no és veritat –no és veritat. I això és llençar un missatge a l'exterior que crec que un polític, o una política, no ho hauria de fer. No hauríem de llençar coses que no són certes. Com a mínim que siguin una miqueta certes. Però això no és veritat: 3,6, li agradi o no li agradi, i 3,2 a Espanya, li agradi o no li agradi, aquesta és la realitat. (*Aplaudiments.*)

Mirin, que hagi crescut Catalunya un 3,6 no és fruit de l'atzar; és fruit de que hi han milers d'empreses que ho han fet possible: centres de recerca, administracions compromeses, el Barcelona Supercomputing Center, l'Icfo, l'Eurecat, el LEITAT, un entorn universitari boníssim, un esperit emprenedor, un teixit d'*start-ups* increïble, amb quasi bé 2.500 *start-ups*. Som líders en exportacions –no ho ha dit–, un vint-i-sis per cent del total de l'Estat i més de 7.000 milions d'euros exportats anualment, xifres que hem consolidat per segon any. Aquesta és la realitat. El PIB català va créixer, com l'hi deia, un 3,6 per cent. Hem assolit la xifra més alta d'ocupació de la nostra història. Però com poden dir que anem malament si és la vegada que tenim més gent treballant, més persones treballadores a Espanya de tota la nostra història? Com es pot venir aquí i dir: «Vostès no van bé, estem igual que estàvem feia deu, quinze, vint anys, pitjor, estem de capa caiguda.» Però que no ho veuen, que estan llançant un missatge que no és veritat? Això és una irresponsabilitat.

En matèria de recerca i desenvolupament i innovació, Catalunya és reconeguda com un territori altament innovador. La inversió estrangera, senyora Esteller, directa queia un quaranta-cinc per cent a Europa; a Catalunya només ha caigut un 1,4 per cent, una diferència de la mitjana de la zona euro d'un 43,6 per cent. I seguim dient que a Catalunya anem malament. O sigui, França, Alemanya cauen un quaranta-quatre per cent; nosaltres, un u per cent, i és Catalunya la que va malament. Alemanya va de conya, França va de perles i nosaltres anem malament. Bé.

Mil milions d'euros captats pel Govern de la Generalitat d'inversió estrangera, per primera vegada que ho hem superat: també això és anar malament. Líders en turisme, que també és una indústria que hem de millorar –després en parlarem amb el diputat Mijoler–, però també hem millorat. Escolti'm, això és Catalunya. Jo li demano que fem interpellacions reals, i, a partir d'aquí, és que jo li ben asseguro que li faré cas, perquè estic convençut que la seva intenció, la seva voluntat, és que millori Catalunya, però no ho faci sobre la base de dades que no són certes. Catalunya creix, difícilment es pot créixer més. Es pot créixer millor, i en això li dono la raó, com l'hi he donat abans a la diputada, i en això li dono la raó. I tenim l'obligació d'assolir com a repte el ser capaços de créixer millor.

Miri, li parlo d'uns reptes conjunturals i uns altres d'estructurals. Els estructurals, que ens posem com a deures: reforçar la posició innovadora –camp de millora–; incrementar i, sobretot, *diversificar* la base exportadora, molt més després del que ha passat a Estats Units; consolidar Catalunya com a destinació d'inversions productives d'alt valor afegit. També, com un gran repte transversal, tenim el d'avançar en la transformació digital i verda. Un altre repte que cal afrontar amb decisió és –i vostè ho ha dit i li dono tota la raó– la desburocratització de l'Administració, i amb les dues coses que ha dit –té raó, té tota la raó del món. I això és molt important –i aquí ens hem de posar les piles–: tota l'Administració, tot el Govern de forma transversal.

També és veritat que hem de crear les condicions perquè millori la productivitat –també té raó en això– del nostre teixit econòmic, però també les condicions laborals, les dues coses, com l'hi deia abans a la diputada. No només mirar-ho des de la perspectiva de l'empresa, també des de la perspectiva del treball, la relació laboral que l'hi deia abans. I sens dubte que hem de connectar millor la formació professional amb les necessitats del mercat laboral. També té raó quan diu que als empresaris els hi costa trobar mà d'obra. És veritat, és un dels problemes que hem percebut i que jo personalment li dic que és, per mi, dels més greus. Com pot ser que amb una taxa d'atur que tenim, que és la més baixa des de l'any 2008, els empresaris ens diguin «no trobem treballadors»? Doncs això és un lloc on vostè té raó, que s'ha de millorar, i molt.

I, després, reptes conjunturals, que no són menors tampoc. Miri, sobretot de forma especial des de que ha succeït el que ha succeït amb la política aranzelària dels Estats Units, realment ens hem de posar les piles per estar al costat de les empreses. Miri, des d'Acció, 58 milions d'euros. Disposem d'un servei de suport al creixement empresarial per garantir, entre d'altres, més productivitat –lo que vostè demana– i una millor gestió del talent. I, com ja vam anunciar, es dotarà de 4 milions i mig d'euros. També acabem de publicar fa pocs dies diverses línies d'ajuts de suport en recerca i desenvolupament empresarial per un import superior als 16 milions i mig d'euros. I per poder donar resposta a l'actual context internacional Acció destinarà 37 milions d'euros aquest any a ajuts a la internacionalització de les empreses catalanes per combatre la crisi aranzelària. I, des de la Direcció General d'Indústria, doncs poca feina tampoc, la que vostè ara escoltarà.

Miri, des de que va fer l'informe el senyor Draghi, que és com una mena de rumb actualment de la Unió Europea, i ens parlava bàsicament de reindustrialitzar, tres coses impulsades per la Comissió Europea. Una primera, més productivitat –també li dono la raó– a través de la innovació, més resiliència davant dels riscos globals i més coordinació en les polítiques industrials. Això està siguent la base del nou pacte nacional per a la indústria 2026-2030, que vostès coneixeran en breu, perquè ho han de conèixer abans de que arribi aquí, i que, evidentment, podran afegir-hi allò que considerin oportú.

I també, per exemple –perquè vostè ha parlat del comerç–, des de la Direcció General de Comerç i el Consorci del Comerç, Artesania i Moda hem impulsat un pla, precisament, que duu al mateix títol la paraula «competitivitat». Faig referència al pla de la competitivitat, creixement i innovació del comerç. I una reflexió important: el comerç és molt important –també li dono la raó–, i vostè ho ha comentat. És molt important. Perquè sovint pensem en indústria només, en turisme només, i el comerç dona molts llocs de treball, que nosaltres hem de preservar.

Per últim, feia vostè menció al tema de la desburocratització. Recordar-li l'estratègia de transformació profunda dels serveis públics que engega aquest Govern, que es va iniciar amb un acord de govern que crea la Comissió d'Experts per a la Transformació de l'Administració de la Generalitat, el CETRA, que ja comença amb un pla de xoc amb mesures immediates. Aquí sí que vull dir-li que s'hi està treballant, i molt... Acabo, vicepresidenta...

La vicepresidenta primera

Conseller, hauria d'acabar, perquè després té el torn de rèplica.

El conseller d'Empresa i Treball (Miquel Sàmpel Rodríguez)

...en dos segons. Però no serà fàcil donar-li la volta, perquè la Generalitat és molt gran. Però li ben asseguro que ho intentarem fer el més aviat possible.

Moltíssimes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, conseller. Ara és el torn de rèplica de la diputada Àngels Esteller Ruedas.

Àngels Esteller Ruedas

No s'enfadi, senyor conseller. Vostè es reuneix molt, però no escolta ningú. Sí que es reuneix, i tant que sí. Miri, li llegiré un comunicat de Foment de l'altre dia, Foment del Treball. Els reconeix, no? Jo penso que és una patronal important. «La preocupació dels sectors productius per la deriva de la política econòmica i fiscal del Govern de la Generalitat, amb una agenda dictada pels seus socis d'investidura amb un fort component intervencionista i falta de diàleg amb el sector on aplica les seves polítiques.» (*Alguns aplaudiments.*) Escolti'm, senyor conseller, no em digui això.

Pimec. També coneix Pimec, no? Miri: «Els empresaris de les pimes demanen el cessament de les polítiques intervencionistes que limiten la seva flexibilitat i autonomia i una major valoració i respecte al diàleg social entre treballadors i empresaris.»

Escolti'm una cosa: el Grup Popular és un grup que parla amb els sectors, que està a peu de carrer, que treballa directament amb la gent, perquè veritablement el que volem és millorar les condicions de vida de tothom: dels empresaris, dels treballadors i dels sectors productius. Anem porta a porta de molts comerços, perquè és molt fàcil parlar de macroxifres. Però la macroeconomia és una cosa, però quan vostè parla directament amb el sector productiu, li explica els seus problemes del dia a dia. I saben que tenen uns costos que no poden aguantar i que cada vegada van a més i que cada vegada s'aproven més normatives i que aquestes normatives moltes vegades no poden tenir ni capacitat de saber-les, perquè s'aproven amb molta dispersió, però sí que, en canvi, els hi afecten. I això no és només un tema d'agilitzar tràmits –que també, agilitzar al màxim–, sinó també de desregularitzar, d'eliminar obligacions, perquè ja no poden més. I vostè això ho ha de saber si parla amb tanta gent. Perquè, clar, al final és lo que diuen, i ens ho diuen cada dia, però parli amb qui parli.

Sector turístic: és un sector absolutament castigat i també molt estigmatitzat per tota la política d'esquerra, que els està acusant de tots els mals, i això està generant una turismofòbia que els afecta cada dia. I vostès, a sobre, li aproven la taxa turística, li aproven un recàrrec turístic i a sobre els treuen del terreny de joc. I això considera que és acordar-ho amb el sector? Probablement es va reunir amb ells –jo no ho discuteixo, jo confio en la seva paraula–, el que passa és que una cosa és que s'hi reuneixi i l'altra cosa és que hi acordi i que els hi faci cas, que és lo que vostè no fa. I aquesta és la queixa dels sectors. Per això presento aquesta proposta. I li demanem que actui, que no vagi tan pendent dels Comuns i dels d'Esquerra, que l'enfonsaran, i amb ells tota l'economia. Perquè no ha canviat res, aquest és el problema.

L'energia. Escolti'm una cosa: vostè sap que la gent està preocupada per l'abastament i subministrament energètic, però continuen aprovant, ahir, tancar les centrals nuclears, quan és l'única garantia d'estabilitat. Vostè sap que si no es genera confiança en aquest sector no hi hauran inversors, perquè el cost que suposa el tancament només unes hores d'una fàbrica, d'una màquina..., costa molt després de poder-la posar en funcionament, i tot això són dificultats. I vostès aquí s'hi abstenen. El sector li demana continuar amb les centrals i vostès aproven una norma que diuen: «No, les eliminarem ràpidament.» Escolti'm, però, quina garantia vol que tinguin? És lo que nosaltres li diem: no volem que les coses vagin malament.

Per descomptat que el potencial econòmic –ja ho hem dit– de Catalunya és molt potent, a pesar de vostès, i això és una situació que és la que és. Ara bé, què s'ha de fer? Generar factors de competitivitat, abaixar impostos. No m'ha dit res dels impostos. Miri, escolti'm, jo no m'ho invento, però és que aquí els impostos... Tots els estudis diuen que Catalunya és la comunitat menys competitiva, l'última d'Espanya, amb una pressió fiscal que asfixia tots els empresaris –i tots els ciutadans, per descomptat. Però això és una qüestió que afecta dia a dia l'economia. I nosaltres li demanem que rebaixi impostos, que estudiï la desaparició del..., no que estudiï, que *elimini* patrimoni. Però com a mínim estudiï'n l'impacte. Sap que recapta poc, però, en canvi, li frena molta inversió i li frena atracció de talent. Molts directius no poden venir perquè no coneixen... És obsolet a tot Europa. No sé per què l'han de mantenir. Llavors, això és integrisme ideològic, que és el que vostès tenen.

En l'àmbit mediambiental, igual. Escolti'm una cosa: les infraestructures. Tampoc me n'ha dit res, però s'han de fer, i no es pot incompatibilitzar la infraestructura per un tema ideològic. La tecnologia avui en dia et permet construir mantenint i preservant el medi ambient. És el que s'ha de fer. I créixer. No pot ser que tingui la gent col·lapsada tot el dia per anar a treballar dos hores, tres hores. Sap lo que costa mantenir hores de treball, persones parades a les carreteres i les mercaderies? Les mercaderies han d'entrar i sortir ràpidament. Tot això són costos i més costos. Llavors, arriba un moment en què l'empresa, el sector productiu, es queixa dels costos que tenen i les moltes dificultats.

I ara, a sobre, amb tot l'impacte (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) de les trenta-set hores i mitja, que li demano que intervingui davant del Govern de l'Estat perquè això no s'aprovi. Perquè, vostè sap lo que suposa en el sector del comerç? Ha parlat amb ells? Molts hauran de tancar. I després es queixaran de que els locals estan buits. L'esquerra es queixa: «Els locals estan buits, hem de fer alguna cosa.» Però, escolti'm, si estan matant l'economia. Qui vol que hi vagi, amb les seves propostes? Aquesta és la situació, senyor conseller.

Des del Grup Popular li demanem que reconsideri les seves polítiques, que faci cas al sector, que abaixi costos, que afavoreixi l'activitat econòmica, que faciliti a les pimes el seu creixement, la seva..., perquè el Grup Popular l'únic que vol és que això vagi bé, perquè és en benefici de tots.

El president

Ha d'acabar, senyora diputada.

Àngels Esteller Ruedas

I els treballadors, per descomptat, els treballadors. Nosaltres defensem els treballadors, però si no hi han empreses no hi han treballadors, i si no hi han treballadors no hi ha economia, no hi ha consum, i això és una cadena. El Grup Popular, escolti'm, som uns bons experts en economia, hem recuperat Espanya...

El president

Ha d'acabar, senyora diputada...

Àngels Esteller Ruedas

...de tot l'enfonsament de l'esquerra i tenim criteri a l'hora de valorar i tractar aquestes qüestions.

El president

Per fer la rèplica, té la paraula el conseller d'Empresa i Treball.

El conseller d'Empresa i Treball (Miquel Sàmper Rodríguez)

Gràcies, president. Diputades, diputats... Senyora Esteller, jo no m'enfado, eh? L'únic que de vegades, bé, se m'infla una mica més la vena.

Però escolti'm una cosa. Aviam, vostè crec que ara ha comès un error, que és que ha parlat d'integrisme ideològic. Si hagués parlat d'ideologia, un servidor no hagués

badat boca al respecte; però, home, parlar d'integrisme ideològic qui entén la concertació social i només em menciona Foment i Pimec i s'oblida que hi han dos sindicats que representen més de la meitat dels treballadors, de les persones que viuen a Catalunya, jo ho veig una mica integrista això, eh? (*Alguns aplaudiments.*) Com a mínim, ho veig sectari. És a dir, vostè ve aquí i fa una defensa de qui vol fer una defensa, és a dir, és incapaç..., al final ara ha dit que també parla dels treballadors, quan ja estava fora de temps; però vostè aquí ha parlat dels interessos d'una banda del món empresarial, que són els empresaris, oblida per complet els treballadors.

I nosaltres intentem trobar l'equilibri –ho he dit abans i ho torno a dir ara–, i no és fàcil –també ho he dit–, gens fàcil trobar l'equilibri. Miri, li posaré un exemple: vostè se'n recorda de la reforma laboral, que el Partit Popular, evidentment, hi estava en contra, molt en contra, no? Jo diria que ha sigut una de les, diguem-ne, exposicions mediàtiques que han fet vostès –i n'han fet moltes– doncs de les bel·ligerants.

Miri, la reducció de la temporalitat gràcies a la reforma laboral ha fet que es passi d'una temporalitat del vint per cent abans a un del dotze ara –un vuit per cent menys, per exemple. Afecta de forma especial joves, dones i majors de cinquanta-cinc anys; més ocupació a temps complet, 3.340.000 persones treballant a temps complet, 86,8 per cent del total. Això era una política que vostès no van criticar, no, la van trepitjar, eh?; 88,7 per cent més dels assalariats tenen contracte indefinit, 2.918.000 treballadors –gairebé 3 milions– més 37.500 contractes indefinits en un any; baixen els temporals 2.500, un total només de 392.900. La tendència, és evident que és d'una millora estructural, això no és puntual; la reforma laboral ja té una certa edat.

I escolti'm, això és empresa, això és treball, això és ocupació de qualitat. I això és el resultat d'una política que ha tingut un efecte directe i immediat en les persones. Bé, és el que nosaltres defensem, amb encert o no, que és generar riquesa, com vostè vol, però després nosaltres el que volem és compartir-la. I aquí segurament tenim punts de vista diferents; segurament tenim punts de vista jo diria que molt diferents: fem baixar la precarietat, fem que l'estabilitat pugui.

Malgrat això, vostè diu coses, li ho torno a dir, amb les que estic d'acord, però el que li demanaria és que no fessin demagògia. Jo li reitero el que li he dit abans, i si li ha semblat que estava enfadat, li demano disculpes, no és el meu estil; però li ben asseguro que crec que és una irresponsabilitat plantejar escenaris en aquest atri que no són veritat. I vostè, per molt que vingui aquí amb tot lo que sap, que és molt –i l'hi reconec–, que és moltíssim, no pot dir que no va bé Catalunya. Pot venir a dir que podem fer que vagi més bé, però no pot venir aquí i intentar captar un titular per sortir demà a la premsa dient que Catalunya no va bé.

I vostè aquí ho ha dit, això. No em diguin ara que no, home, que ho ha dit; ha dit «perdem productivitat, tot és igual, no hi han canvis» –això ho han dit–, «intervencionisme». No parlen de les coses bones; no m'ha dit absolutament res de les dades que es van fer públiques ahir del mercat laboral, no ha dit re; però com no diu re, si són les dades més positives de l'última dècada, però com ho passa per alt, això? Però que no ho veu que el món del treball i el món de l'empresa és una moneda amb dues cares, que no podem partir la moneda? Però si és fàcil d'entendre, si és fàcil.

I té raó. Si va bé l'empresa aniran bé es treballadors, i, «ojo», si van bé els treballadors, amb bones condicions, també anirà bé l'empresa. Per tant, jo li demano que segurament siguem capaços d'entendre'ns en el si de la nostra comissió, que jo li explicaré les coses que estem fent –i que, a més, vostè ja les coneix i que no són poques– i veurà com coincidim en moltes més coses fora de l'atri de les que, segurament, coincidim aquí dalt.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

El dotzè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre l'estratègia de turisme. És presentada pel Grup Parlamentari Comuns i, per fer-ne l'exposició, té la paraula el diputat senyor Lluís Mijoler Martínez.

Lluís Mijoler Martínez

Gràcies, president. Conseller, bona tarda de nou. Intentaré anar de cara a barriaca, situar una mica l'anàlisi de la situació, donar alguna dada i alguna proposta i alguna pregunta més enllà de construir relat, no?

Tot i així, d'entrada, no parlem..., o no vull interpel·lar-lo només sobre turisme com a merament un sector econòmic, sinó, en el fons, el que representa com a model de país. Parlem de com s'organitza el territori, quins valors prioritzen les nostres polítiques públiques, de qui es beneficia del desenvolupament i qui en pateix, sobretot, les externalitats negatives, sobre si el turisme ha de continuar sent una força desregulada o si serem capaços de governar-lo amb criteris de sostenibilitat, de justícia i de sobirania.

Ens trobem en un moment decisiu per a Catalunya –i ara ho diré amb dades–, un moment en què les decisions polítiques que prenem o que deixem de prendre tindran un impacte directe sobre la sostenibilitat del nostre país, sobre la justícia social i sobre el futur de les properes generacions. Parlem de turisme, però en realitat, com li deia, parlem de model econòmic, de model de societat i, sobretot, de la nostra responsabilitat davant la crisi climàtica.

La setmana passada *La Vanguardia* informava que el sector turístic preveu que la seva aportació al PIB espanyol arribi enguany al setze per cent, amb més de 260.000 milions d'euros generats i 3,2 milions de llocs de treball.

Catalunya, com sabem, és un dels motors d'aquest sector. A Barcelona, a la Costa Brava, a les Terres de l'Ebre o als Pirineus el turisme ha tingut un creixement exponencial en les darreres dècades. Ara bé, em pregunto, aquest creixement és compatible amb la situació d'emergència climàtica, és sostenible a nivell social, ecològic i territorial?

Nosaltres diem que no. I diem que el turisme, tal com el coneixem avui a Catalunya, és massa dependent d'un model extractiu, massificat i altament contaminant que genera alhora desigualtats, desplaça la població local, encareix l'habitatge, tensiona els serveis públics i devora recursos naturals com l'aigua o l'energia. Tot plegat en un context en què el país pateix sequeres històriques, on la biodiversitat està en declivi i on ens falten eines eficients per limitar les emissions de gasos amb efecte hivernacle.

Catalunya es troba atrapada en un model turístic que prioritza els grans números, el màrqueting i la rendibilitat a curt termini per damunt de la qualitat de la vida de la gent que hi treballa i hi viu. Parlem d'un model que promou megainfraestructures com l'ampliació de l'aeroport del Prat, que comportaria 20 milions de visitants addicionals a l'any, ara està en 55.

Parlem de l'arribada massiva de creuers, fins a tres cada dia només al port de Barcelona, que multipliquen emissions i congestionen els espais urbans. Parlem de pisos turístics que expulsen veïnat dels barris i de llocs de treball precaris en un sector amb poca regulació i amb massa externalitzacions.

Catalunya ha estat pionera en moltes coses, i també en turisme, però avui el model ha tocat sostre. El president Illa ens deia avui mateix, aquest matí, que quan el mercat falla s'ha de regular, i que el model turístic falla, ens ho diuen les dades i ens ho diuen els carrers.

Espanya ha passat a ser el primer destí turístic del món i Catalunya, el territori de l'Estat que més turistes rep: Barcelona, segons un estudi de Nomad eSIM, és la ciutat més massificada del món amb –atenció– 201.772 turistes per quilòmetre quadrat.

Aquest informe, que analitza dades d'afluència, densitat de visitants i percepció local, situa Barcelona per davant de Nova York, Bangkok, París o Dubai.

I aquesta xifra no és només un indicador de l'èxit d'atracció; és un símptoma d'esgotament d'un model que concentra impactes i dispersa beneficis. Aquesta pressió no afecta només la capital; municipis com Salou, Palafrugell, Lloret o Cambrils tenen més de deu pisos turístics per cada cent habitants –més de deu pisos per cada cent. A les Terres de l'Ebre, a l'Empordà, a la Vall d'Aran o a l'Alt Pirineu el turisme ha arribat a límits que posen en risc la sostenibilitat ecològica i l'equilibri demogràfic. De fet, el proper 14 i 15 de juny, ciutats com Barcelona, Lisboa, Venècia o les Illes Canàries –és a dir, això no passa només a Catalunya–, unides sota la xarxa SET de ciutats del sud d'Europa, es mobilitzaran contra la massificació turística i el lema és clar «Prou! Posem límits». Aquest crit global ens interpella i crida a la reflexió.

La saturació turística es tradueix en desplaçament de famílies per l'encariment dels lloguers i la competència deslleial dels habitatges d'ús turístic, la transformació dels serveis públics adaptats al ritme del visitant en lloc de garantir els drets dels residents, feines temporals i precàries sense estabilitat ni valor afegit que sovint atrapen les generacions joves –n'hem parlat també en aquest Parlament, per exemple, el cas de Port Aventura–, impactes ambientals greus, especialment en la gestió de recursos com l'aigua, on es prioritzen hotels i piscines en detriment de les necessitats locals. A això se suma, com ja he dit, l'aposta per infraestructures com l'ampliació de l'aeroport del Prat, que no només és un atemptat ecològic contra la Ricarda i el delta del Llobregat, sinó que reforça la dependència estructural d'aquest monocultiu turístic.

Aquest model, conseller, no només és insostenible, és injust. I, sobretot, és una renúncia a imaginar alternatives. I aquesta realitat no és nova. Però el que sí que és nou també és la magnitud de la crisi climàtica que ja tenim a sobre i que demana accions immediates i valentes.

En aquest sentit, voldria recordar que la llei catalana del canvi climàtic, aprovada el 2017, estableix l'obligació d'aprovar pressupostos de carboni sectorials. Aquests pressupostos haurien de fixar per períodes de cinc anys els límits màxims d'emissions que pot generar cada sector: mobilitat, energia, indústria i també el turisme.

Però avui, vuit anys després de l'aprovació de la llei, aquests pressupostos encara no s'han aprovat i és una anomalia greu. És com si volguéssim cuinar sense recepta, sense ingredients i sense fogons. Per això diem que l'aprovació dels pressupostos de carboni és una condició imprescindible, ineludible per començar a parlar seriósament de polítiques turístiques sostenibles.

I en aquest context que he situat, vull traslladar-li quatre preguntes concretes: la primera, com garantirà el Govern que la modificació de la llei sobre la taxa turística no es dilueixi sota pressions sectorials i que es compleixin els acords perquè una part significativa de la recaptació serveixi per a polítiques d'habitatge i rehabilitació sostenible?

Celebrem que s'hagi acordat, gràcies a la nostra pressió, dels Comuns, i el consens amb forces progressistes, que un mínim del vint-i-cinc per cent de la recaptació es destini a habitatge assequible i a rehabilitació energètica. És un pas endavant, però també sabem que aquest tipus de mesures sovint són diluïdes en el tràmit parlamentari o escapçades per les pressions del lobby turístic.

Per això és imprescindible que aquests compromisos quedin blindats per llei, que no es deixin en mans de la voluntat del govern de torn, sinó que esdevingui una obligació legal i dret municipal. A més, reclamem plena autonomia dels ajuntaments per decidir com i on invertir la seva part de la recaptació. Cada territori té les seves urgències, en habitatge, en comerç local, patrimoni, medi ambient, mobilitat, serveis públics.

Segona pregunta. Quan estarà finalitzat l'estudi de la capacitat turística i quin serà el calendari d'aplicació efectiva dels seus resultats amb límits reals i vinculants? Aquest estudi, acordat amb el nostre grup parlamentari en l'acord d'investidura, ha de ser un instrument molt important, però no pot quedar en una diagnosi sense conseqüències, ha de traduir-se en polítiques públiques, en noves regulacions i en criteris clars per a la planificació urbanística, ambiental i econòmica.

Volem saber quin és el seu abast, la seva metodologia, com s'integraran els indicadors socials i ambientals i, sobretot, si el Govern està disposat a acceptar que en determinats territoris cal posar límits al creixement turístic i apostar per la diversificació.

Tercera pregunta. Preveu el seu departament incorporar el turisme com a sector estratègic també dins l'economia social i solidària i donar suport a projectes que treballin en aquesta direcció?

El Centre de Recerca Alba Sud ha apuntat encertadament que el turisme vinculat a l'economia social i solidària pot presentar una tercera via davant del fals dilema entre dues posicions que aquí hem escoltat sovint, d'una banda, la reacció de rebuig frontal i absoluta al turisme, la turismofòbia, i, d'altra, l'adhesió acrítica i entusiasta a qualsevol forma de creixement turístic.

És en aquest context que l'economia social ofereix una sortida constructiva, no rebutja el turisme, però el sotmet a condicions, el posa al servei de les persones, del territori i del benestar col·lectiu. Per aquest motiu, aquesta pregunta connecta directament amb el debat que hem tingut aquest mateix matí sobre la futura llei d'economia social i solidària. Des del nostre grup defensem que aquesta economia pot jugar un paper fonamental en la transformació del turisme a Catalunya. Això vol dir activitats orientades al bé comú i no al lucre, condicions laborals dignes, estabilitat, salaris justos, no explotació, arrelament territorial i respecte ambiental, iniciatives que cooperen amb el seu entorn i redistribueixen els beneficis, participació comunitària, cultura local, circuits curts, sostenibilitat sistèmica. Una aposta, doncs, per un turisme regeneratiu que no només no danyi, sinó que millori el territori on es desenvolupa.

I, per últim, quarta pregunta. Quan complirà el Govern la llei de canvi climàtic presentant a aquest Parlament els pressupostos de carboni que ja han estat lliurats per la comissió d'experts? Aquests condicionen tota planificació de creixement turístic.

Conseller, li demano que s'hi comprometi. No podem deixar aquest model alternatiu en mans de la marginalitat institucional. Necessita suport actiu, recursos, visibilitat i integració en les polítiques de turisme del Govern.

Gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula l'honorable conseller d'Empresa i Treball, el senyor Miquel Sàmper Rodríguez.

El conseller d'Empresa i Treball (Miquel Sàmper Rodríguez)

Gràcies, president. Diputades, diputats... Diputat Mijoler, li vull agrair posar damunt de la taula el tema de que qüestionem, intentem millorar –no precisament des d'una actitud acrítica, sinó tot el contrari– el que és el model del turisme. Un debat que és necessari, perquè només des de la confrontació de mirades diverses podem trobar solucions reals als reptes que planteja l'evolució constant del sector turístic. Per tant, torno a parlar de que és necessari trobar un equilibri.

Mirin, referents acadèmics, com el professor Josep Francesc Valls, d'ESADE i de la UPF, van assenyalar divendres passat, en un acte al Col·legi d'Economistes de Tarragona, que cal impulsar una nova generació de polítiques que canviïn el paradigma. Per tant, els que més en saben diuen que hem d'anar per aquí.

Nosaltres, des del Govern, tenim molt clar que Catalunya, com a regió líder europea del turisme, ha de ser també un exemple d'execució de polítiques de turisme; no només líder de turisme, sinó líder en polítiques de turisme, que sembla el mateix i, en canvi, no ho és.

Des del Govern de la Generalitat pensem, i també ho volem dir aquí, que el turisme és una gran sort que té Catalunya, senyor Mijoler, perquè és un destí d'èxit reconegut arreu del món per la seva riquesa cultural, paisatgística i gastronòmica.

Però justament per això, justament per aquest motiu, cal que siguem capaços d'actuar amb responsabilitat perquè aquest èxit no esdevingui insostenible, i hem de regular-lo, ordenar-lo i planificar-lo amb una mirada llarga, no pas curta, per garantir un model turístic de qualitat, respectuós amb el territori, compatible amb el dret a l'habitatge i que generi una prosperitat compartida.

El nostre punt de partida és clar. Volem un model turístic que sigui sostenible, responsable i que estigui al servei de les persones. I ho estem fent amb una estratègia fonamentada en els tres grans pilars de la sostenibilitat, que els hi passo a explicar.

Un primer pilar: l'ambiental. El turisme ha de ser compatible amb el nostre planeta. El turisme genera pressió sobre el territori. Això és una evidència que crec que ningú és capaç de discutir, i negar-ho seria ingenu. Però no fer-hi res seria irresponsable. Aquesta també és una altra realitat.

Per això, aquest Govern no s'ha quedat en el diagnòstic, sinó que actua de forma decidida. Hem destinat més de 40 milions d'euros, bona part provinents de l'impost turístic, senyor Mijoler, a subvencions per reduir la petjada hídrica i energètica de les activitats turístiques. I no parlem de bones intencions: els estudis que tenim damunt la taula demostren que el turisme català és avui un sector amb una despesa hídrica molt controlada i en millora constant, en evolució constant.

Ho fem perquè estem convençuts que la sostenibilitat no és un luxe futur, sinó una condició present per a la nostra competitivitat en la indústria turística, i perquè volem un turisme que respecti el paisatge, el clima, els recursos naturals, que són el nostre patrimoni col·lectiu.

Vostè em parlava de l'estudi públic, i jo ja li avanço que hi haurà un estudi que en poques setmanes es farà públic, i que, per tant, podrem conèixer ja aquestes dades, doncs, hi insisteixo, tretes dels caps que més en saben, les persones que més en saben de turisme.

Un segon lloc, que ocupa el pilar social. El turisme està al servei dels ciutadans. I aquí es refereix el turisme com una amenaça, i nosaltres, en canvi, pensem que el que veiem és una conquesta social. El turisme s'ha democratitzat com poques altres indústries. Avui, moltes persones, i tots ho sabem, poden –podem– viatjar, descobrir, aprendre i créixer. Això és un actiu de llibertat individual i de formació col·lectiva que hem de defensar, i una oportunitat per al jovent.

Però perquè aquesta conquesta sigui real, cal regular-la, i no només en l'àmbit dels establiments, sinó sobretot en l'equilibri amb el dret a l'habitatge i amb la vida comunitària.

Ho fem amb una mirada clara, amb un objectiu clar, que és que els visitants se sentin, siguin residents temporals –un concepte que té *miga*: residents temporals. Com qualsevol resident, tenen, per tant, drets i deures; i ells han de tenir també, els residents fixos que mereixen tranquil·litat, accés als serveis i habitatges assequibles.

Aquesta és una societat en moviment constant, i el repte és garantir la convivència fluida entre realitats diverses. Això no es fa amb retòrica; es fa amb polítiques públiques decidides, control de la legalitat dels habitatges d'ús turístic, estudis de fluxos, estudis de càrrega, inversió pública i diàleg permanent amb els agents i el territori.

Un tercer pilar: el pilar econòmic –que també hi és, senyor Mijoler. El turisme ha de repartir millor el valor que genera. El turisme ha generat molta riquesa. Perquè es facin una idea, l'any passat, el turisme va moure de l'ordre d'uns 21.000 milions

d'euros, 21.000 milions d'euros, que és, més o menys, la meitat de la despesa de la Generalitat de Catalunya. Això és indiscutible, però no es tracta només de quantitat, sinó també de qualitat en la distribució. Sempre parlem de generar riquesa, sempre parlem de distribuir-la.

Per fer-ho, hem de ser capaços de desconcentrar en el territori, que no només anem a fer turisme a la capital, a la platja, a la muntanya, sinó que siguem capaços d'arribar a tot el territori i ser capaços també de desestacionalitzar el que és la temporada. Per tant, que el que es coneix com a «temporades baixes»..., cada vegada siguin més curtes.

Els estudis, senyor Mijoler, ens indiquen que la feina que estem fent ja dona fruits, i que, per tant, com li deia, aquestes temporades baixes són cada vegada més curtes i que moltes comarques que abans no estaven en el radar turístic, ara, en canvi, sí que hi estan. És aquí on el turisme pot tenir una funció cohesionadora i redistributiva, atraient visitants que poden esdevenir inversors o residents. Com diu aquell lema que altres destinacions tenen molt clar: visitar, invertir i viure –visitar, invertir i viure.

Aquesta redistribució també implica dignificar la feina: millors convenis col·lectius en el món del turisme. Per això defensem aquests convenis sectorials dignes, formació de qualitat per a tots els nivells i subsectors i una professió turística atractiva i amb futur.

Com s'articula això, senyor Mijoler? Amb eines concretes de governança i planificació i coneixement; mecanismes claus per coordinar i per participar. Li'n dic tres. Una primera, un grup d'experts en turisme format per sis professionals de perfil tècnic i independent que ja es reunirà en els pròxims dies. La seva missió és clara: posar les bases per a la redacció de la nova llei del turisme de Catalunya, objectiu que recordarà vostè que vam dir que era prioritari a la nostra compareixença.

Un segon, la Taula de Turisme, que ja ha estat reactivada, feia deu anys que no estava en funcionament, i que ja vam fer el dia 19 de maig, per tant, fa ben poc, la primera sessió, amb una valoració molt positiva. La vaig presidir jo mateix, juntament amb el secretari sectorial, en Jaume Baró, i es van acordar qüestions tan rellevants..., es van abordar qüestions tan rellevants com la nova fiscalitat, el decret de càmpings i la desestacionalització territorial com a repte estructural.

I un tercer –no menys important–, el pla territorial sectorial del turisme. Sempre els dic, no és el mateix Palafrugell, que Terres de l'Ebre, que la Garrotxa, que Barcelona. Això és molt important que tiri endavant juntament amb la llei. I, en això, hi treballarem. El primer pas –i sé que vostè m'ho acaba de mencionar ara en les seves preguntes– serà l'estudi de la càrrega turística o, com nosaltres li diem, l'estudi del límit raonable, que ja li avanço que hi haurà una primera entrega al mes de juny d'unes quantes dades, a l'octubre, més dades, i a final d'any ja podrem tenir tota la informació d'aquest estudi, que, com vostè ha dit, era un compromís del pacte d'investidura.

Tot plegat, diputat, ho fem perquè volem que la futura llei de turisme, ho reitero, obsessió d'aquest conseller, sigui una eina útil, ambiciosa i sobretot consensuada, no només aquí al Parlament, sinó, senyora Esteller, amb el sector, amb el sector del turisme. Aquesta és, com li deia, una obsessió que penso que és necessària, tenim una llei de vint-i-tres, vint-i-quatre anys de vida i evidentment, el turisme ha canviat una barbaritat.

Aquestes, diputats, són les eines que tenim. No són teories, són accions concretes que reflecteixen una manera de governar amb visió a llarg termini, escoltant el sector, com deia, donant protagonisme als municipis i alineant totes les polítiques públiques necessàries.

Però ens queden..., o no ens quedarem només en la planificació. Des del Govern, a més, estem implementant mesures específiques per fer front als efectes de la massificació turística, de la gentrificació i per afavorir les comunitats locals, com el con-

trol d'habitatge d'ús turístic; o impulsarem, per exemple, la diversificació de l'oferta a través de polítiques com l'estratègia de turisme enogastronòmic de Catalunya 22-27, entre d'altres accions.

Diputat, diputades, diputats, volem una Catalunya en la qual el turisme sigui obert, sigui acollidor, sigui sostenible i sigui just.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Per fer la rèplica, té la paraula el diputat senyor Lluís Mijoler Martínez.

Lluís Mijoler Martínez

Gràcies, president. I gràcies, conseller, perquè porta una tarda de... Al final, li sortiran –quants?– seixanta minuts de discursos, entre les respostes i les rèpliques i les contrarèpliques.

Bé, primer de tot agraeixo, evidentment, la seva resposta, però deixi'm ser clar. Ja ens ha dit algunes dades, algunes accions, però el que comencem a voler ja són resultats. L'estudi de capacitat turística o de límit raonable, com l'ha volgut anomenar, ha de ser un instrument de canvi estructural; no pot ser només un exercici tecnocràtic. No ens podem limitar a constatar coses que ja sabem, que hi ha territoris col·lapsats i veïns expulsats, el que cal és actuar. I aquesta eina ha de servir per redefinir la política turística des d'aquests criteris que abans li marcava: ecològics, socials i democràtics; en definitiva, aquest canvi de paradigma al que s'ha referit.

Sobre la modificació de la taxa turística. Bé, portem tres decrets en poc més d'un mes. Ha creat inseguretat en el sector, incertesa entre els ajuntaments... No volem que aquest projecte de llei acabi sent una simple actualització tributària, volem que sigui una llei de justícia territorial que redistribueixi recursos i poder cap als municipis i cap a les persones que viuen al territori, en el sentit de la redistribució que vostè parlava. Sense blindatges, sense compromís, sense recursos, tot plegat pot quedar en paper mullat.

I, hi insisteixo, sense planificació no hi ha estratègia. Parlem de sostenibilitat..., o vostè parlava de sostenibilitat, Jo afegeixo: turisme verd, transició ecològica. El país no disposa de cap referència legal que limiti o orienti les emissions en el sector turístic, cap eina. Necessitem eines de planificació en el context d'emergència climàtica, com són els límits d'emissions que es marquen a cada sector. És a dir, com he dit abans, els pressupostos de carboni.

I això, evidentment, aquesta sostenibilitat que vostè deia no és compatible amb l'ampliació de l'aeroport, ni per increment d'emissions, ni tampoc per la destrucció de recursos naturals, que vostè també ha anomenat els recursos naturals com un element estratègic també en aquest propi sector del turisme.

I pel que fa a la integració d'una mirada social en el turisme o la redistribució de la riquesa que s'hi referia, és l'oportunitat més transformadora que tenim. És una oportunitat per construir un model turístic vinculat a la vida i no al lucre, que posi al centre el benestar de les comunitats i el respecte pel territori. El dret a les vacances és un component fonamental del benestar i la igualtat d'oportunitats. Les vacances no només representen una pausa necessària per la salut física i emocional, sinó també un espai per l'enfortiment de vincles familiars, desenvolupament personal i participació en activitats culturals i de lleure.

Abans li deia que és un dels primers o el primer destí mundial de vacances, i, malgrat això, segons dades de l'enquesta de condicions de vida de 2024, un trenta per cent de la població resident a Catalunya, gairebé un de cada tres, un trenta per cent, no es pot permetre fer ni una sola setmana de vacances a l'any. Aquesta realitat afecta, evidentment, especialment a famílies amb menys recursos, però sobretot també a les monoparentals, les que tenen infants a càrrec i aquelles que viuen en situacions de precarietat residencial o laboral. Rebem més turistes que ningú i la nostra gent no es pot permetre, un trenta per cent, una setmana de vacances.

Per això, el programa Vacances en Família, que impulsa el Govern a través de la Xarxa Nacional d'Albergs Socials de Catalunya, la Xanascot, ha demostrat ser una eina útil per afavorir l'accés a les vacances a moltes famílies. Per això entenem que cal un reforç estructural i un canvi d'escala en aquest programa, que ja existeix, però incorporant també criteris de justícia social, d'equitat territorial i de sostenibilitat per garantir que cap família es quedi sense l'oportunitat de gaudir d'unes vacances dignes. Som un destí turístic internacional, el màxim del món i, en canvi, la nostra gent no pot accedir a aquest producte, el de les vacances.

En definitiva, li agraeixo la intervenció. Parlem d'un turisme que no precaritza, sinó que dignifica –també s'hi ha referit–; però també un que no massifica, sinó que cuida; que no desarrela, sinó que enforteix aquesta identitat col·lectiva de país. Un turisme que ha d'estar pensat per a tothom, per als i les residents, també per als qui no se'n beneficien avui del model dominant.

Catalunya té l'oportunitat de ser referent, de fer les coses d'una altra manera. Però això exigeix valentia política, compromís social i una aposta clara per posar la vida al centre. Hem escoltat algunes reflexions interessants i algunes altres propostes d'accions també, altres eren compromisos anteriors i alguns de nous, però la pregunta final, conseller, és: volem continuar apostant per un model que ens esgota o ens atrevirem a impulsar un turisme que ens cuidi i ens transformi?

Gràcies.

El president

I per fer la rèplica, té la paraula el conseller d'Empresa i Treball.

El conseller d'Empresa i Treball (Miquel Sàmpel Rodríguez)

Gràcies, president. Gràcies, diputat. Diputades, diputats... Mirin, jo avui els haig de dir una cosa que és que en les dues intervencions que hi han hagut abans, en les dues interpellacions que hi han hagut abans, del mercat laboral una, del mercat empresarial l'altra, els hi confesso que m'he sentit un polític que té la sort d'estar en un govern que ocupa la centralitat. Els hi dic així, eh? He escoltat interpellacions o he escoltat intervencions que m'han fet sentir molt còmode en la centralitat.

I per què dic això? Perquè en aquesta tercera..., el senyor Mijoler sap perfectament que combrego amb moltíssimes coses i que ens hem entès en moltíssimes coses, però m'agradaria exposar, sense discrepar en el contingut fonamental del que ha dit, que també penso que quan parlem de turisme hem de ser capaços de trobar el carril central. Per què? Perquè aquí, al faristol, de vegades diem coses –i ho he dit abans– que després surten en titulars, eh? I jo respecte del turisme, vull dir una cosa –vull dir una cosa.

Quan hem de ser capaços de fer una modificació, de fer una modernització, tot allò de les «des-», desestacionalitzar, desterritorialitzar, desconcentrar..., no hem d'oblidar mai que el turisme dona feina a un catorze per cent de la població de Catalunya. I que, per tant, les mesures que haguem de prendre, totes estudiades, totes per treballar-les a la nostra comissió, han de tenir present que un catorze per cent de la població és molta gent que viu del turisme. I que no seríem excessivament bons polítics o gestors si tiréssim pel dret, per una posició ideològica i fóssim capaços de fer aquest canvi que demana el diputat Mijoler –i que en moltíssimes coses hi estic d'acord, com ja he dit en la meua primera intervenció, sempre sense oblidar que el catorze per cent dels treballadors..., i també gairebé un catorze per cent del PIB el genera el turisme. I que a no ser que fóssim capaços, nosaltres, de venir aquí un dia i dir: «Escolteu, traïem, no ho sé, un cinc, un deu, un quinze per cent del turisme perquè tenim un altre sector emergent que ha vingut ara, que ha crescut ara i tenim feina per aquests senyors», si no féssim això, no seríem responsables tirant pel dret amb certs discursos.

Per tant, torno a dir el que he dit al principi: em sento molt al carril central de la política i també m'hi sento ara amb el tema del turisme. D'això se'n diu «centralitat»

i «centralitat» vol dir «equilibri». I quan el diputat Mijoler ens parla del que ens ha parlat, té raó. I jo vaig dir –i ell ho deu recordar–, per exemple, en la meua primera compareixença en la comissió d'Empresa, Treball i Polítiques Digitals, que una de les tasques més importants que havíem de tenir era dignificar..., què?: els convenis col·lectius.

I això no és que m'ho cregui, és que crec que és una obligació que tenim. I no vull fer distincions si turisme o hostaleria o gastronomia. És igual, no poden haver-hi convenis col·lectius que no facin tenir bones condicions laborals. I això és un objectiu fonamental que hem de tenir. I hem, naturalment, de tenir aquestes dades sobre la petjada de carboni i analitzar-les i treure'n les conclusions. Només faltaria! I hem de saber quin és l'impacte que té aquest turisme en el nostre país, no?

Per això hem volgut, doncs, considerar oportú generar, crear aquesta comissió d'experts, que són els que més en saben, perquè ens il·lustrin, perquè ens guiïn sobre com han de ser aquests canvis. Hi tenim molta confiança, molta fe, i moltes ganes de començar a tenir retorn de la seva feina, perquè volem que això no es quedi en paraules, senyor Mijoler; volem que això es quedi en accions, és a dir, no hem generat una comissió perquè vinguin aquí a aixecar la cadira o a escalfar la cadira durant uns quants dies. Tot al contrari. Volem ser conseqüents amb el que volem fer nosaltres.

I ho farem i no tenim cap dubte de que ho farem, perquè pensem que el turisme, si som capaços de modernitzar-lo, no deixa de ser una font d'ingressos. I ha dit vostè una cosa que té tota la raó i que la vull fer meua. S'ha democratitzat molt. Quan vostè i jo érem nens, a ningú se li acudia poder fer un viatge a l'estranger, com es fa ara per gent que tenien segurament la nostra capacitat econòmica i ara se'n poden fer molts més, però encara hem de fer que arribi a molta més gent. I això és veritat. El lleure, el viatge, el turisme ha d'arribar a totes les catalanes i els catalans o a la gran majoria. I això sí que és una obligació que tenim nosaltres.

Seguirem treballant-hi, diputat, i ja veurà com arribarem a conclusions positives per fer un turisme molt més sostenible per Catalunya.

El president

Gràcies, conseller.

Interp·lació al Govern sobre el suport a la discapacitat en l'Administració de la Generalitat

300-00143/15

El tretzè punt de l'ordre del dia és la interp·lació al Govern sobre el suport a la discapacitat en l'Administració de la Generalitat. És presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya i, per fer-ne l'exposició, té la paraula la diputada senyora Montserrat Berenguer i Messeguer.

Montserrat Berenguer Messeguer

Gràcies, president. Consellers, diputats, diputades... Bé, aquesta interp·lació, que és un tema força complex, no és fàcil, eh? Els acords de govern pels quals s'aproven les ofertes públiques d'ocupació de l'Administració de la Generalitat determinen aquell nombre d'aquelles places ofertes distribuïdes entre els diferents cosos i escales dels funcionaris i també de les places de règim de personal laboral fix, d'acord amb la normativa vigent i pel que fa a les persones amb discapacitat legal reconeguda –perdonin que faci ús de la terminologia, en aquest cas de «discapacitat», d'acord a la normativa encara vigent i en matèria de funció pública, sens perjudici d'aquest avenç que pugui fer-se en matèria d'una nova terminologia, i així com es demana a la convenció internacional de les Nacions Unides, per poder adaptar-la a la terminologia internacional.

Bé, les persones amb una discapacitat reconeguda igual o superior al trenta-tres per cent, és cert, poden optar i accedir a la funció pública per la via de la reserva i un cop superat aquest procés de selecció, opten en primer lloc a obtenir plaça per aquesta via amb dret a escollir plaça abans que la resta de persones aspirants del seu torn de participació, ja sigui en lliure accés o promoció interna. Si no obtenen aquesta via, poden optar a la resta de places generals en les mateixes condicions que les altres persones aspirants un cop hagin superat aquell concurs oposició i en funció de la seva puntuació total obtinguda.

Ara bé, conseller, vostè posaria les mans al foc i em podria assegurar que en tots, en tots els processos de l'Administració de la Generalitat, està garantida aquesta via de reserva? Doncs jo ja li dic que no, perquè si fica les mans al foc acabarà cremant-se. Així que ara l'hi explicaré, l'hi detallaré, anomenaré algunes de les convocatòries, moltes d'elles recents... Sé que és cert que, per exemple, en els processos d'estabilització vostè no ha estat al capdavant, són herències que valdria més que no s'haguessin rebut, però en tot cas, sí que també hi ha els concursos de trasllats, que sí, que el Govern Illa n'està al corrent.

Però és que, de fet, la pròpia convenció, en l'article 27, especifica aquesta obligatorietat de contractar persones amb discapacitat al sector públic, vetllar perquè es facin les adaptacions necessàries, permetre que tinguin accés a programes de col·locació i formació contínua i afavorir les oportunitats d'ocupació i la promoció professional. A l'Administració de la Generalitat ara mateix no s'està assegurant en tots els processos selectius que es compleixi aquesta via de reserva a persones amb discapacitat i aquest primer accés a la funció pública, presumiblement garantit, també es pot veure compromès. Per què? Doncs fixem-nos que, per donar compliment a aquest requisit de reconeixement de la discapacitat, tenim una burocràcia en excés. Tenim ja l'existència de llargues llistes d'espera amb una mitjana de setze mesos; en alguns territoris, dos anys: el Barcelonès, el Segrià, l'Urgell, l'Alt Penedès. En d'altres –al Vallès Occidental–, s'estan acumulant llistes d'espera de vint-i-nou mesos. Amb una mica de sort podria presentar-se quan torni a sortir una nova convocatòria. Però què passa? Que ja sabem que ni són anuals ni són periòdiques i entre una i altra convocatòria poden passar molts anys. Per tant, són noves irregularitats comeses per la Generalitat i endarreriments a la funció pública.

I un altre element que hem de sumar, que són aquells dictàmens vinculants emesos pels tribunals, perquè s'ha d'aportar aquelles condicions físiques, psíquiques o sensorials que s'han de presentar en aquells tribunals o òrgans tècnics de selecció, abans de començar la prova. Què és el més greu de tot plegat? Doncs s'està atemptant contra polítiques de verdadera inclusió social. Això és un greu perjudici que acabarà afectant aquestes persones en la seva vida laboral, personal, familiar, social i també a les seves famílies. Jo dic: funció pública o disfunció pública, senyor conseller?

La via de reserva és aquella quota, no pot ser inferior al set per cent per a persones amb discapacitat, un dos per cent per a persones amb discapacitat intel·lectual –normativa estatal, normativa autonòmica. Modificació de l'apartat 1 de l'article 59 de la Llei 7/2007, de 12 d'abril, de l'EBEP. Però aquest set per cent... Una resolució molt recent: Justícia, convocatòria 2422/2024, de 29 de juny, vint-i-quatre places, àmbit funcional d'execució penal, sector penitenciari. Torn lliure, deu places; torn de promoció interna, catorze places; zero places per a persones amb discapacitat. Molt lluny d'aquelles recomanacions també de compliment del deu per cent.

I d'acord amb dades facilitades..., quan jo us adreço la pregunta també escrita al Govern, que m'heu respost, també per contextualitzar que hem d'anar avançant en aquesta revisió d'aquesta quota. El nombre total de persones amb discapacitat reconegudes a Catalunya, a data març de 2025, és de 720.266; un grau del trenta-tres al seixanta-quatre per cent de 429.238; diagnòstic de malaltia mental, 135.982 i discapacitat psíquica, 91.623. Valorem que és important aquesta contextualització per

la realitat que tenim a Catalunya i per aquesta demanda creixent –malauradament, però és així– de diagnòstics.

Per tant, la funció pública no ha d'anar a mínims. De fet, també ho recomana així la síndica –hi ha recomanacions també d'aquestes convocatòries existents, a data d'avui en curs–, que fa recomanacions i també posa de manifest aquests incompliments i aquests greuges.

Altres: concursos oposicions en els quals..., fan que places obtingudes guanyades per persones amb discapacitat, el resultat no sigui una plaça definitiva, és una adscripció provisional. Què vol dir? El mateix amb els processos d'estabilització; la plaça assignada ha estat d'adscripció provisional, és a dir, no hi ha hagut reserva de plaça. Què passa? Que aquestes persones es veuen en l'obligació forçosa de fer un concurs de trasllat, i això pot comportar que puguin no escollir un lloc adequat a les seves necessitats. Imaginem que aquella persona té el seu hàbitat formal, la seva família, el seu habitatge adaptat, i ara li assignen una plaça a una altra localitat; potser aquella persona té dificultats, adaptació d'habitatge, conducció i un llarg etcètera.

Anomeno altres convocatòries en que s'està donant això, i en curs, amb el tema de concurs de trasllat: el cos de gestió, escala superior, escala administrativa, juristes, psicologia. Per tant, entenem, senyor conseller –i per això l'hi estem dient de forma proactiva, perquè això es pot esmenar, es pot corregir–, que la mesura no s'hauria d'estendre únicament als processos selectius, sinó que haurien d'abastar, entre d'altres, també els concursos de mèrits que se'n puguin derivar.

I què passa? Que, davant d'aquestes irregularitats, s'estan acumulant, doncs, recursos contenciosos administratius a la via judicial. Quina és la finalitat? Posar en coneixement davant l'Administració de justícia el que la Generalitat està incomplint, el que significa –i així es diu a nivell judicial– una discriminació per part de l'Administració en la condició de la discapacitat. I és tan flagrant aquest assumpte que tenim sentències del Tribunal Suprem. Entenc jo que, davant de sentències del Tribunal Suprem, faran per complir-les. No ho sé, ja ho dubto, eh? Però s'estimen recursos contenciosos administratius respecte a aquests processos de l'estabilització de mesures urgents, i declaren la nul·litat de tots aquests processos perquè precisament no s'ha previst la reserva legal per a discapacitats. I mentre l'Administració general de l'Estat està fent els deures i la feina –ha obert un període, doncs, d'apertura en els processos d'estabilització per revisar-los per aquesta via de reserva–, a la Generalitat ni se la veu ni se l'espera.

Per tant, ho torno a dir: s'està a temps, i s'està a temps de seguir aquestes recomanacions que s'estan dient, que els propis col·lectius de discapacitat ens estan traslladant –són funcionaris de la Generalitat de Catalunya–, estan dient que senten un greuge a l'haver de fer un concurs de forma forçosa i no s'ha fet aquesta reserva legal de les places. I altres recursos que estan havent-hi aquí també als jutjats de Catalunya.

I pel que fa al programa DIL, per anar acabant, que promou aquesta integració per a persones amb discapacitat intel·lectual, que aquí sí que s'exigeix un vint-i-cinc per cent mínim d'aquest funcionament intel·lectual, els diferents perfils professionals es corresponen a grups del D i de l'E –telefonista, guarda, neteja, ajudant d'ofici– i les condicions són d'un contracte laboral fix, d'una jornada reduïda de vint-i-cinc hores a la setmana. Està bé, però creiem que seria també necessari ampliar aquest ventall a altres perfils professionals, millorar les condicions laborals d'aquests col·lectius, quant, també, a més grup, classificació i ampliació de la jornada laboral. Això seria una bona promoció i inclusió de les persones amb discapacitat i promoure'n la seva autonomia i la seva integració sociolaboral.

I el mateix les convocatòries: tenim una darrera de discapacitat intel·lectual, la 2898 del 2019, del 5 de novembre. És del 2019 –estem al 2025, ho dic perquè ha plogut una mica. I si mirem anteriorment, va ser una convocatòria específica del 2008 i no va ser fins al 2017 que va tornar a sortir, per tant, nou anys després.

En conclusió, sí que hi ha molta inclusivitat de paraula –de paraula, això els agrada molt, eh?–, però, sincerament, poca realitat, molta feina pendent de fer. Li posem al seu davant, senyor conseller, dades reals, objectives, sentències, persones, col·lectius afectats que ens ho fan saber, volen trobar solucions. És qüestió de voluntat política revisar el que s'ha fet malament, fer les coses ben fetes i donar solucions. Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. I, per respondre, té la paraula l'honorable senyor Albert Dalmau i Miranda, conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència (Albert Dalmau i Miranda)

Moltes gràcies, president. Bona tarda, diputats i diputades. Voldria començar saludant i reconeixent en aquesta intervenció la feina de tots els servidors i servidores públics, i especialment la de les persones amb discapacitat, que aporten el seu talent i professionalitat, necessaris per al bon funcionament dels nostres serveis públics a l'Administració de la Generalitat, i més encara quan sabem que molts d'aquests llocs de feina, i a vegades el propi espai, sabem que no estan encara plenament adaptats ni pensats per garantir la seva participació real i efectiva en igualtat de condicions.

Crec que cal reconèixer, com vostè ha apuntat, que queda molta feina per fer dins i fora de l'Administració. I també li he de dir que celebro que el Parlament avui sigui espai també constructiu, on fer propostes amb la serenitat que ens toca per poder abordar un problema d'aquesta complexitat. Així que deixi'm que li digui, senyora diputada, que li agraeixo el to de la seva intervenció. És d'agrair, especialment quan també vostè, des del seu grup, doncs fa propostes en positiu que puguem debatre i atendre. Espero poder-li donar algunes respostes durant aquesta intervenció.

Saben que fa ben poc el Govern va aprovar el pacte nacional pels drets de les persones amb discapacitat després d'un procés de participació, debat amb administracions, entitats, expertes, experts, sindicats, patronals i diferents grups parlamentaris –també el seu–, amb més de 262 mesures que afecten tots els àmbits socials de l'espai públic, laboral, assistencial o en matèria d'habitatge, i treballades amb les entitats, com els hi dic, de la Taula pel Pacte Nacional, que impliquen, moralment, tothom, i, legalment, molts dels actors que avui estem aquí. Així que, en primer lloc, i especialment, a l'Administració pública, perquè si algú ha de ser exemple ens toca ser-ho a nosaltres, al Govern de la Generalitat.

El pacte és cert que no pot ser un punt final, sinó que més aviat ha de ser el punt de partida. I és aquí on vull posar també de valor..., que no és que fins ara no s'hagi fet res: s'han fet coses, s'han fet coses que ens permeten estar en la situació en la que ens trobem avui, però tenim moltes passes endavant per fer, i crec que el pacte en si mateix ha sigut un avenç significatiu. Deixin-me parlar de com estem en la situació de l'àmbit de la funció pública, no? I precisament perquè en la Generalitat, que ha de ser referent, cal celebrar que, si bé hi ha molt a millorar, estem dins dels estàndards que ens corresponen pel que fa a l'ocupació pública de les persones amb discapacitat. I vull posar en valor feina feta, diguem-ne, que també és fruit del treball de moltes entitats i de molts col·lectius que han avançat en aquest sentit, també, diguem-ne, d'altres governs.

Saben que l'estatut bàsic de l'empleat públic –normativa bàsica estatal– estableix, amb bon criteri, l'obligació de les administracions públiques a fixar una reserva de places de l'oferta d'ocupació pública per a l'accés amb caràcter permanent de les persones amb discapacitat. En concret, aquesta reserva és d'un mínim del set per cent del total de les places de l'oferta i, del qual, un dos per cent ha de ser objecte..., per a persones amb discapacitat intel·lectual. I tot això, per què? Doncs amb l'objectiu que progressivament s'assoleixi la fita del dos per cent dels efectius totals de l'Administració pública, diguem-ne, inclosos amb persones amb discapacitat.

Les successives ofertes d'ocupació pública anuals aprovades pel Govern de la Generalitat de Catalunya han donat compliment a aquestes reserves legals, i a dia d'avui complim amb aquest mínim i, de fet, creguin-me, cal dir que el millorem lleugerament, sent una de les poques administracions que ens trobem per sobre en aquestes dades. No en vull assenyalar d'altres, però creguin-me que crec que el cas del Govern de la Generalitat és en si mateix també un exemple d'haver anat fent aquest procés d'incorporació progressiva. Així, d'acord amb les dades del banc de dades de l'ocupació pública de l'Administració de la Generalitat de Catalunya, a data del 31 de desembre de 2024, el recompte de les persones amb un grau reconegut de discapacitat que treballen a la Generalitat de Catalunya és de 5.687 persones. Segons les mateixes dades, que fixen que el volum del conjunt de la plantilla és de 197.926, significa que la proporció de persones que representen..., persones amb discapacitat respecte al conjunt global és d'un 2,87, com els deia, lleugerament per sobre. I en aquest punt també ho vull dir –ho he dit–: agraeixo la feina dels diferents col·lectius, també de la resta de governs que han tingut i han ostentat aquesta responsabilitat, perquè si no no estariem en el punt en el que estem avui aquí.

Ho he dit: aquestes xifres requereixen no només el nostre compromís, sinó també la nostra sensibilitat amb la feina que ha vingut feta, no?, pels anteriors governs. Quan moltes vegades crec que costa de trobar espais de confluència, crec que cal celebrar que hi hagi espais comuns de consens i on no canviï la direcció o el criteri quan canvia la legislatura, més encara si passa per garantir els drets i l'estabilitat a una part de la població que no sempre ho té fàcil. Ara, també l'hi dic: és una bona notícia, però no volem caure en l'autocomplaença. Sabem que en els propers anys es jubilarà una bona part dels treballadors de l'organització de la Generalitat i, per tant, cal seguir abordant aquesta qüestió. És per això que en l'oferta pública que hem dut a terme en l'inici d'aquesta legislatura, el Govern de la Generalitat vam aprovar el passat mes d'abril..., insisteix en una reserva del set per cent, com deia, amb un dos per cent per a les persones amb discapacitat intel·lectual acreditada i el cinc per cent restant per a les que acreditin qualsevol altre tipus de discapacitat. Això vol dir que, sense computar el sector salut, en l'oferta d'ocupació pública s'han ofertat aquest any 392 places reservades a persones amb discapacitat.

També voldria dir-li que la reserva no només l'apliquem als processos de selecció dels treballadors públics amb caràcter permanent, sinó que també és extensible als treballadors amb caràcter temporal, de manera que en les convocatòries de places temporals un de cada catorze llocs de treball que s'ofereixen són per a persones amb discapacitat. És cert que amb això no en tenim prou, i, a més, l'hi dic: prenc nota dels diferents casos que vostè ha posat. Sap que la reserva que es fa és per al conjunt, diguem-ne, de l'oferta, però no convocatòria a convocatòria, i, per tant, doncs també la nostra predisposició a treballar també amb vostè i amb el seu grup per poder millorar, de la mà de la resta d'entitats i col·lectius –que soc conscient que ens fan arribar aquestes peticions–, qualsevol iniciativa que pugui servir per millorar i també per detectar, diguem-ne, qualsevol disfunció que vostè ens hagi apuntat en la seva intervenció. I, per tant, doncs li estenc la mà perquè puguem treballar plegats en la millora de les condicions de les persones amb discapacitat, també a l'organització de la Generalitat.

Deixi'm dir-li que no només es tracta de fer la seva integració a dintre dels processos d'oferta pública, sinó també del seu acompanyament dintre de l'organització de la Generalitat. I és en aquest sentit que la inserció laboral de les persones amb discapacitat a través de les convocatòries no només comporta, com els hi he dit, la incorporació al mercat laboral dins de l'Administració, sinó que contribueix, com els deia, a millorar la seva adaptabilitat i habilitats, la qual cosa ha de formar part de com millorem el grau d'autonomia de les persones amb discapacitat. I és en aquest sentit, doncs, on estem treballant també en aquest acompanyament de les persones amb discapacitats un cop arriben a l'Administració, on es designen aquestes perso-

nes referents per fer l'acompanyament en l'adaptabilitat en cadascun dels diferents entorns de treball. Persones referents que tenen formació amb la finalitat de facilitar i acompanyar, com els deia, les persones amb discapacitat, especialment les persones amb discapacitat intel·lectual, en el seu procés d'inserció laboral, posant també a la seva disposició guies formatives elaborades que donen pautes i eines per conèixer la realitat d'aquests col·lectius en l'interior de l'Administració. Tanmateix, assolir els objectius d'inclusió de manera satisfactòria s'està abordant amb un nou model d'integració sociolaboral de les persones amb discapacitat intel·lectual, específicament a l'Administració de la Generalitat.

És per això que, a més, per últim, voldria destacar també en aquest sentit que, en el marc del proper concurs general de trasllats de l'agrupació professional del cos de subalterns, treballarem en elaborar unes bases específiques per a les persones funcionàries amb discapacitat intel·lectual que garanteixin tant el seu dret a la mobilitat com que la futura destinació d'aquests treballadors s'efectuï en centres i llocs de treball adequats per a les funcions que necessiten, i, per tant, també obrir-nos a poder-ho estendre a d'altres processos selectius, especialment als concursos de trasllats i al concurs de mèrits, com vostè apuntava en la seva intervenció.

Així que, sense més, agrair la predisposició i el to que ha tingut la seva intervenció. Som conscients –que ho hem dit– que venim d'una feina feta que crec que ens cal posar en valor. Hi ha una part de les xifres que ens avalen, i crec que aquest és un èxit col·lectiu del conjunt de grups de la cambra i de les persones que han ostentat responsabilitats en l'àmbit de la funció pública anteriorment; especialment, també dels col·lectius i les entitats i de les persones amb discapacitat. Però som conscients..., que els hi he dit, vull dir, no en tenim prou amb aquestes dades i, per tant, doncs ens cal seguir fent feina. Recullo algunes de les iniciatives que vostè ha apuntat. I, per tant, doncs oberts a treballar tots plegats.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor conseller. I, per fer la rèplica, té la paraula la diputada senyora Montserrat Berenguer i Messeguer.

Montserrat Berenguer Messeguer

Gràcies, conseller. Disposo de poc temps per a aquesta rèplica. Com ha assegurat... Miri, jo aquí tinc aquestes dos grans carpetes –que jo li estenc la mà, com ha dit, per treballar colze a colze–, però tot això són, doncs, recursos, demandes que es trobaran al jutjat de, precisament, aquestes convocatòries en què no hi ha hagut aquesta reserva o via de reserva, sobretot derivat d'aquests processos d'estabilització, i que discapacitats, doncs, es veuran obligats a fer concursos de trasllat. Per tant, hi ha moltes hores de feina. Entenguí que jo l'hi porti així, perquè és que realment són dades totalment objectives. I la síndica també parla, no?, diu, però també..., i apella així, diu: «Aquesta excepcionalitat és la que hauria de moure el Departament de la Presidència a preservar el dret preferent de les persones que, en consideració a la seva discapacitat, han accedit a la funció pública per la via de reserva i que, amb motiu de la seva situació conjuntural, han estat nomenades com a personal funcionari de carrera, amb una adjudicació del lloc amb caràcter provisional, la qual cosa els obliga a concursar forçosament per a assolir una destinació definitiva.» I no és un cas aïllat, són molts.

Vostè ha parlat de la plaça amb caràcter permanent; no: se'ls hi està fent una adjudicació provisional, i això és el que precisament... Ja sé que vostè... –ja l'hi he dit–, ve derivat del procés d'estabilització, d'aquestes herències del Govern d'Esquerra Republicana, ja ho sé, mala sort ha tingut, però a partir d'ara, escolti, els concursos de trasllat..., vostè fiqui solució en aquest tema, d'acord?

Ha parlat de places afectades, lo mateix, i ofertades amb caràcter permanent; que així sigui –que així sigui. Revisem totes aquestes convocatòries, perquè li estic dient que en moltes no surt això.

I el cos subaltern, que ha comentat, per a discapacitats intel·lectuals, ho celebrem, el que acaba d'anunciar, i que així sigui i es compleixi.

Però és que els recursos van en una línia –els recursos escrits i les sentències– d'incompliments d'obligacions legals. Diu: «L'Administració de la Generalitat de Catalunya està obligada a donar-hi compliment, ja que el contrari suposa un perjudici genèric per a tot el col·lectiu de persones amb discapacitat. No s'ha d'estendre únicament al procés selectiu», que és al que també vostè s'ha referit. Què li diu el jutge?: «sinó que ha d'abastar, entre d'altres, concursos de mèrits que se'n puguin derivar.»

En aquest sentit, cal recordar sentències del Tribunal Suprem, la d'1 de febrer de 2024,162, i la 3126 de 2024, de 13 de juny. Les recomanacions de la síndica també es recullen, i també lo que li he dit, en l'àmbit d'execució penal, que també hem referit.

A tot això, parla de la indefensió; diu: «L'actuació de l'Administració de la Generalitat de Catalunya, a banda d'inconstitucional, produeix indefensió i un perjudici irreparable als drets i interessos legítims de les persones amb discapacitat, perquè compromet en condicions d'igualtat la no inclusió de la reserva de places per a persones amb discapacitat.» Li estic dient, estic llegint la sentència; veieu que no és un discurs polític ni inventat, eh? Diu: «S'està deixant sense efecte *de facto* la reserva de places que sí que es van contemplar en aquell procés selectiu en el qual aquestes persones van guanyar la seva plaça com a funcionaris de carrera.» Se'ls està vetant l'accés a la funció pública a causa de la seva pròpia condició d'igualtat. És a dir, s'està obligant a renunciar al seu dret constitucional d'accedir a les funcions, i també als càrrecs públics. I això està reconegut a l'article 23.2 de la Constitució espanyola. És que el tema és molt feixuc, és que és molt gros, és flagrant! És a dir, estem parlant ja d'inconstitucionalitat i d'un tema molt seriós, que és el dret de la persona al seu principi d'igualtat i a la seva pròpia condició física per la seva pròpia discapacitat i a tota la seva vida! (*Aplaudiments.*)

Jo, miri, l'hi diré ben clar: actuacions com la que l'Administració pretén dur a terme en no reconèixer aquest dret per la via de reserva al concurs de trasllat tenen per objectiu la veda d'aquest col·lectiu a la funció pública, i això és inadmissible en un estat social i democràtic i de dret. I, per tant, no podem continuar fent cas omís ni de les recomanacions ni de les queixes dels mateixos col·lectius, ni de les de la síndica, ni de les sentències.

Li recullo el guant, senyor conseller, pel que m'ha dit.

El president

Per fer la rèplica té la paraula el conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència (Albert Dalmau Miranda)

Ja li he dit, senyora diputada, quan he fet la meva intervenció, que s'agraïa el to que vostè ha mantingut. Tant de bo sempre fóssim capaços de poder tenir debats, no?, amb aquest to propositiu. I, per tant, doncs, ja dic que l'hi agraeixo.

Com li he dit, hi ha un compromís del Govern de Catalunya de seguir treballant per la plena inclusió de les persones amb discapacitat, amb qualsevol tipus de discapacitat, especialment també amb les persones amb discapacitat intel·lectual, en els diferents concursos que nosaltres estem duent a terme, especialment en l'oferta pública. Li he intentat explicar quines són les dades amb les que nosaltres estem treballant. Vostè fa referència als processos d'estabilització; són anteriors a l'arribada d'aquest Govern. Però som conscients, diguem-ne, d'alguns dels problemes que vostè està posant damunt de la taula, no hi som aliens, i, per tant, doncs ja li he dit que el nostre departament obrirà un procés, diguem-ne, amb el seu grup, també amb la

resta de grups de la cambra, per poder treballar en la millora de la inclusió de les persones amb discapacitat en els diferents processos selectius.

Així que, amb aquesta mà estesa que he dit en l'inici de la meua intervenció, reivindicar la feina feta que ens ha permès arribar fins aquí, molt conscients de que encara ens queda molt camí per poder arribar al nivell d'excel·lència en el que nosaltres podríem estar, per poder tenir una política que sigui garantia de drets de qualsevol persona per poder desenvolupar-se plenament i amb llibertat en el seu àmbit laboral, també en l'àmbit de la funció pública.

I, per tant, de nou, amb aquesta crida a la mà estesa i a poder tenir aquest to propositiu i constructiu que vostè ens ha posat damunt de la taula i, per tant, amb aquest compromís també d'analitzar alguns d'aquests recursos que vostè ens està explicant, doncs animar-nos a seguir treballant plegats per poder fer una millor inclusió de les persones amb discapacitat en el marc de la funció pública.

Moltes gràcies.

El president

El catorzè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre les novetats i l'estratègia de la campanya forestal del 2025.

Interpellació al Govern sobre les novetats i l'estratègia de la campanya forestal del 2025

300-00139/15

És presentada pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, i per fer-ne l'exposició té la paraula el diputat senyor Christian Soriano García.

Christian Soriano García

Gràcies, president. Consellers i conselleres, diputats i diputades, des del Grup Parlamentari Socialistes presentem avui aquesta interpellació a la consellera d'Interior i Seguretat Pública, la senyora Núria Parlon, per poder conèixer de primera mà quines són les mesures planificades i dissenyades per a la campanya forestal de l'any 2025. Ho fem sent conscients de la importància de cuidar i protegir els boscos i el seu entorn i alhora, també, entenent l'amenaça de possibles incendis forestals com un veritable repte de país. Un repte que ve definit per diferents causes.

La primera, la gran extensió dels boscos catalans. En total parlem d'1,3 milions d'hectàrees de bosc al país, el que suposa un quaranta-dos per cent del total del territori català. Per contextualitzar una mica i per posar la importància i l'èmfasi d'aquesta dada, Catalunya és el territori, després dels països nòrdics i d'Àustria, amb un percentatge de superfície poblada d'arbres, boscosa, més gran.

Una altra causa que ens fa estar atents a l'hora d'intentar prevenir incendis forestals és tot allò que té a veure amb la sequera. I cal ser optimista però, alhora, prudent. És cert que les pluges sostingudes dels darrers mesos han ajudat a millorar clarament l'estat hídric del sòl i a apujar el grau d'humitat als nostres boscos, però cal recordar el mal que ens ha fet la manca d'aigua en els darrers anys; i, per posar-los també una dada, un total de 66.000 hectàrees dels boscos es van veure afectats per la sequera. Per tenir uns boscos i una massa forestal segurs cal aigua, i tot i que la situació actual ens permet dir que la manca d'aigua ara mateix no és un risc i no és inconvenient per als nostres boscos, cal recordar també la necessitat de seguir treballant en l'ús i la producció d'aigua.

Així doncs, amenaces que poden ocasionar incendis forestals..., hem parlat de la gran extensió dels boscos i hem parlat de la sequera, i parlem ara, evidentment, del canvi climàtic. Perquè les condicions de temperatura extrema, com a conseqüència del canvi climàtic, unides també al vent, la sequera o l'acumulació de biomassa, poden generar les condicions idònies per a la propagació d'un incendi forestal. Així

s'ha vist en grans incendis com el de Portugal o Grècia, amb els anomenats «incendis de sisena generació». Aquests incendis són especialment perillosos per al país, ja que són capaços de modificar la meteorologia del seu voltant i alhora, també, amb el comportament erràtic del seu desplaçament, plantegen una màxima dificultat a l'hora de combatre'ls. Així doncs, cal estar tranquils però cal també conèixer i reconèixer aquest perill davant de nosaltres.

Així doncs, la previsió d'incendis forestals constitueix avui un repte que preocupa el país i amb especial transcendència per al territori i que ha de ser i és una de les màximes prioritats del Departament d'Interior i Seguretat Pública de la Generalitat de Catalunya. Experiències passades, consellera, ens han ensenyat que parlar d'incendis forestals ja no és només parlar d'un risc puntual de l'estiu: és parlar de com cuidem el territori, és parlar de com prevenim les amenaces reals, de com ens preparem per a l'emergència climàtica... Al cap i a la fi, parlar de campanya forestal vol dir parlar de quin país volem. I, com deia abans, la situació actual ens permet ser optimistes amb el futur més immediat, però reforçant encara més la prevenció i la prudència cap als mesos que vindran.

Perquè es pot dir amb claredat que les dades dels darrers anys en matèria d'incendis forestals són positives. Tot i l'augment de temperatures, tot i la sequera, tot i la complexitat de les diferents tipologies d'incendis als que s'ha fet front, les dades quant als anys anteriors són positives, no? Al final podem veure que la reducció de superfície arbrada a Catalunya respecte a l'any 2001..., s'ha reduït només en un 0,1 per cent, segons les dades de l'Observatori Forestal Català. Podem veure també com la campanya forestal de l'any 2024 va ser la que va tenir menys incendis dels darrers cinc anys. I podem veure també com els Bombers de la Generalitat de Catalunya durant l'any 2024 van actuar un vint per cent menys en incendis forestals.

I aquests resultats són conseqüència d'un gran esforç col·lectiu que avui i aquí cal reconèixer. Catalunya va tenir unes bones dades en matèria de la campanya forestal 2024 gràcies a bombers, agents rurals, bombers voluntaris, agrupacions de defensa forestal, les policies locals, protecció civil, ajuntaments, el món de la pagesia, els ramaders, les entitats de voluntariat... En total, una xarxa de servidors públics, de catalans i de catalanes, que van estar a l'alçada del moment l'any passat i que segur que ho estaran també aquest any.

Com bé sap, consellera, la professionalitat dels servidors públics ha d'anar també acompanyada per la inversió en recursos per part de les administracions. És per això que des del Grup Parlamentari Socialistes - Units per Avançar creiem fermament que l'acord a què es va arribar amb Esquerra Republicana i els Comuns, que posava sobre la taula la necessitat d'ampliar el nombre de bombers, de bombers voluntaris i d'agents rurals, és summament positiu per augmentar recursos, per augmentar dispositius i per tenir solucions més eficaces als problemes que veurem en els propers mesos.

En aquesta línia, consellera, i entrant ja en matèria de la interpellació i del que ens agradaria sol·licitar des del grup parlamentari, ens agradaria saber exactament com s'ha concretat aquest esforç, quin serà l'augment dels recursos humans i materials per a la campanya forestal de l'any 2025 i com s'ha adaptat aquest creixement als diferents punts del país.

També ens agradaria saber si s'ha treballat en la millora de la comunicació. Els esdeveniments dels darrers mesos, a Catalunya i arreu, ens han ensenyat la importància de la cultura de l'autoprotecció, la importància de dotar els ciutadans de les eines i recursos necessaris perquè coneguin quins són els elements a tenir en compte quan ve un element important. I, per aconseguir això, campanyes informatives i millores en la comunicació i en els consells d'aquesta comunicació cap als ciutadans i ciutadanes són elements claus que ens agradaria saber si s'han tingut en compte en el disseny d'aquesta campanya per a l'any 2025.

Per últim, consellera, també ens agradaria que ens fes una petita referència sobre quines són les novetats tecnològiques, tècniques i operatives que s'han tingut en compte per al disseny i la implementació d'aquesta campanya.

En definitiva, consellera Parlon, amb la interpellació d'avui volem saber quina és la previsió amb la qual s'ha treballat des del departament, quins mitjans són els que s'han activat i quina és l'organització que seguiran la comandància i l'estratègia de la campanya forestal de l'any 2025.

I li fem tots aquests dubtes entenent la importància del moment i entenent també la importància de treballar amb previsió la campanya forestal d'aquest any, per així afrontar l'amenaça del foc com el que realment és: un veritable repte de país. Perquè quan parlem d'incendis forestals no parlem només d'apagar focs: parlem de cuidar el nostre entorn, parlem de conèixer i reconèixer un món ple de biodiversitat i parlem, diputats i diputades, al cap i a la fi, de defensar el més preuat d'aquest país, que és la terra que el va veure créixer.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per respondre té la paraula l'honorable senyora Núria Parlon i Gil, consellera d'Interior i Seguretat Pública.

La consellera d'Interior i Seguretat Pública (Núria Parlon i Gil)

Molt bé; moltes gràcies, president. Diputats, consellera i públic assistent, la veritat és que aquesta interpellació ens permetrà explicar, doncs, d'on venim i com volem afrontar aquesta campanya forestal per prevenir especialment i, en el cas que es produeixin, atendre de la millor manera possible els incendis forestals, no?

Vostè feia un resum d'aquest escenari previ que jo ara també apuntaré, no? Venim de tres anys de sequera que ens han deixat, doncs, un total del vint-i-vuit per cent d'arbres morts als boscos de Catalunya, és a dir, material combustible, com diuen els bombers, material fòssil que és susceptible de generar problemàtiques vinculades amb els incendis. Però, per altra banda, és veritat, no?, que la pluja dels darrers mesos, molt necessària, també ha generat tota una sèrie de vegetació que, amb les temperatures altes que tindrem en els propers mesos, també passarà a ser més material combustible; per tant, allà on nosaltres veiem ara verd, d'aquí a re això serà material combustible i, per tant, requereix enfocar una campanya forestal que, amb la terminologia que utilitzen els bombers, és una campanya clàssica.

I «clàssica» què vol dir? Doncs, «clàssica» vol dir que, més enllà de les pluges, hem de tenir una estratègia preventiva, que és la que durant tot l'any s'està desplegant a través d'un instrument molt important del qual disposa Catalunya, que és el pla Alfa, que és un document que gestiona el departament dels agents rurals, que, a més a més, és una eina de seguiment dels propis municipis i dels propis ajuntaments i dels diferents agents socials que intervenen davant de l'estratègia preventiva per definir quins són els diferents moments, com fluctuen i quines són les mesures preventives que hem de dur a terme. En aquests darrers mesos, per exemple, s'està treballant en una estratègia informativa i pedagògica –vostè que parlava de la importància de la comunicació– en les urbanitzacions. Les urbanitzacions tenen unes característiques, no?, de nuclis disseminats, de tota una sèrie de proximitat a zones periurbanes o zones de vegetació que requereixen, doncs, aquesta sensibilització i aquesta feina prèvia i preventiva, molt necessària per evitar riscos davant dels possibles incendis que ens podem trobar per un estiu d'altres temperatures.

La campanya s'iniciarà a principis de juny, aproximadament, en tota la zona del litoral sud; continuarem amb la resta del territori a mitjans de juny, i durant la segona quinzena de juliol és quan intensificarem l'activitat.

Hi ha un aspecte molt important, i que, a més, és definitori del model de gestió de les emergències i que forma part del model de treball de Bombers, que amb aquesta campanya es consolidarà i que és referent més enllà de Catalunya, que és el

sistema de comandament de l'emergència, conegut com el sistema Siscom. El sistema Siscom el que permet és desplegar l'actuació de Bombers per atendre una gran emergència vinculada al foc, és a dir, un gran incendi. Què més permet? Permet establir quines són les prioritats operatives –i aquest no és un tema menor–; de quina manera s'estableixen les prioritats operatives per a cadascun dels incendis que es poden produir simultàniament. I es coordina tots els grups actuant sota un únic pla d'acció, que, a més a més, s'executa des del centre de comandament avançat.

Per tant, aquesta campanya consolida i reforça el model Siscom i el model dels centres de comandament avançat. Per què? Perquè necessitem actuacions cohesionades, ben pensades –tant des de l'estratègia com des de la tàctica–, per donar una resposta segura als propis bombers i personal que hi participa, en aquella emergència, com també eficient davant dels grans incendis forestals.

Per tant, aquesta campanya què fa? Consolida el model Siscom –com he dit, referent fora de Catalunya– i desplega els centres de comandament avançat com a elements claus per coordinar la millora en la gestió dels grans incendis forestals o de les grans emergències d'alta complexitat que es deriven d'un gran incendi forestal.

Per altra banda, i amb això crec que també responc a una part de la seva de la seva interpellació, que com incorporarem la nova tecnologia, com s'incorporarà aquí. Hi ha una millora que en aquest cas es fa des de l'equip de GRAF de Bombers, que el que es farà és un seguiment del comportament de grans incendis forestals, i, per tant, aquí el que farem serà creuar dades aplicant la tècnica predictiva que ofereix la intel·ligència artificial: per saber com es comporten les columnes de fum; per saber, d'acord als precedents quant al comportament dels grans incendis, de quina manera podem articular els serveis per atendre millor aquesta emergència, etcètera, etcètera. Per tant, incorporarem la intel·ligència artificial per conèixer quin és el comportament d'aquestes columnes de fum, del que són les cues i els caps dels incendis, per poder treballar millor tot lo que seria l'estratègia en cas de trobar-nos davant d'incendis que tenen comportaments extrems.

Això què permet, com a avantatge? Doncs l'anticipació en l'impacte de l'incendi i també una millor planificació dels objectius tàctics que es despleguen des dels centres de comanda... (*se sent un telèfon mòbil*), des dels centres... –perdó–, des dels centres de comandament avançats, i, per altra banda, quelcom molt important i no menor, que també hi he fet referència abans, que és millorar la seguretat dels propis bombers en les intervencions de risc.

Aquesta campanya reforça el personal d'intervenció, tant pel que fa als bombers professionals, que n'incorporem 133 més, com a resultat de les darreres promocions d'incorporació de més agents –és a dir, un 4,5 per cent més de bombers professionals que tindrem en aquesta campanya– i 266 bombers voluntaris que també s'incorporaran a treballar en la campanya d'incendis forestals.

Per altra banda, penseu que en total tindrem un total de trenta tècnics especialistes operadors –és a dir, el que coneixem com a TEOCs– per a totes les sales territorials de coordinació, que faran un reforç; un increment del que s'anomena «ajudants d'ofici forestal», que també s'incorporaran; una contractació de quaranta-vuit conductors i conductores, que reforçaran les diferents àrees, i un reforç de totes les unitats d'emergències del personal auxiliar forestal de 457 persones. Aquí hi hem de sumar quatre tècnics especialistes en manteniment dels helicòpters i dues persones que faran les funcions de periodistes per reforçar tot lo que és l'àrea de comunicació i difusió de com s'està intervenint per part del cos en un incendi.

Per altra banda, doncs, també tindrem els mitjans aeris, un total de trenta-dos mitjans aeris tripulats, en total, vint-i-set que tindran base a Catalunya, i, per altra banda, tenim com a novetat la incorporació de vint-i-cinc drons, que són especialment útils per fer tasca de supervisió nocturna, quan evidentment no poden fer vol lo que serien les aeronaus tripulades.

Un altre aspecte important d'aquesta campanya quant a la coordinació és que establim un procediment comú d'intervenció en el que s'anomenen «els territoris limítrofes», que evidentment aquí, doncs, ens permetrà actuar de manera molt més coordinada, evitant a vegades aquelles problemàtiques administratives que es poden produir. I aquest també és un element important a remarcar dintre de l'estratègia amb la qual volem treballar per fer front a la situació possible d'aquests incendis, tot i que, com vostè deia, malgrat tenir períodes de sequera molt importants, hem tingut una menor activitat quant als incendis extrems en els darrers anys.

Ara tenim un millor context perquè evidentment ha plogut, però això no vol dir –això no vol dir, i aquest és un tema important– que no tinguem més massa forestal, en aquest cas, per les conseqüències de la sequera..., i que ens permeti pensar que podem relaxar-nos, que no hem de posar en marxa les mesures preventives i que no hem d'estar atents i amatents a la situació potencial d'incendis i de riscos que podem tenir donades les altes temperatures i l'impacte del canvi climàtic. I jo crec que això ho hem de tenir molt clar i per això la campanya es planteja en els termes que abans apuntava.

Amb relació a l'estratègia de comunicació, aquí lo que volem és promoure una consciència responsable i preventiva i fer una difusió del que anomenem «la cultura de l'autoprotecció». Aquí vol dir que, des de Protecció Civil, hi haurà tota una sèrie –que ja s'estan duent a terme– de consells de com hem de cuidar l'espai de jardins, per exemple, de les cases particulars; de com hem de fer la neteja del sotabosc per part de particulars i per part de les administracions; com hem de fomentar les franges de protecció al voltant dels habitatges, i tot el que té a veure amb la sensibilització de cara a la ciutadania per protegir-se davant d'un incendi.

Per tant, crec que he respost a totes les preguntes que ens feia, en aquest cas, el diputat, de com enfoquem aquesta campanya: des de la prevenció, des de la prudència i també amb tots els mitjans necessaris per donar la resposta adequada.

El president

Vol tornar a intervenir? No? (*Pausa.*)

Interpellació al Govern sobre la gestió de menors estrangers no acompanyats i la seva incidència en matèria de seguretat

300-00137/15

Doncs passem al quinzè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre la gestió de menors estrangers no acompanyats i la seva incidència en matèria de seguretat. És presentada pel Grup Parlamentari de VOX en Catalunya. I, per fer-ne l'exposició, té la paraula el diputat senyor Sergio Macián de Greef.

Sergio Macián de Greef

Bien. Gracias, presidente. Señora consejera, hoy queremos volver a interpellarla, señora Martínez, sobre un tema muy grave en el que no podemos pasar página: el problema de la llegada masiva de los menores extranjeros no acompañados a Cataluña, los conocidos como MENAs; el problema de la gestión que hacen ustedes de las instituciones tutelares de la Generalitat, y, sobre todo, de las consecuencias que su gestión tiene para los catalanes de a pie en materia de seguridad.

En primer lugar, es importante recordar la desastrosa gestión que todos los gobiernos de la Generalitat, indistintamente de que sean de Junts, de Esquerra o del PSC, han hecho con los menores tutelados por la DGAIA; gestión que no solo genera inseguridad puertas adentro con los propios menores, como por desgracia hemos podido constatar con la imperdonable violación de una menor de doce años que se encontraba bajo su custodia, sino que también causa grave inseguridad puertas afuera, inseguridad con los vecinos de muchos municipios de Cataluña, que ven como cada

vez son más frecuentes y más violentos los robos, las peleas y las agresiones protagonizadas por MENAS y ex-MENAs en las calles y barrios de sus ciudades.

La violación reiterada de una menor de doce años que se encontraba bajo la guarda y custodia de la DGAIA por una red de pederastas les señala a ustedes directamente por su gestión lamentable. ¿Cómo es posible que esto haya sucedido y que a día de hoy no haya dimitido nadie de su Gobierno? Cuatro años para abrir un expediente informativo desde que ocurrieron los hechos. Una gestión llena de irregularidades, como los cientos de contratos señalados como fraudulentos por la Sindicatura de Comptes, muchos de ellos con el expediente abierto en la Oficina Antifraude, en la gestión de centros de acogida y de centros de tutelados y extutelados.

Es evidente que el problema no es solo suyo, que Esquerra y Junts han estado al frente de la Generalitat y han protegido esas prácticas sórdidas. Pero, ¿qué ha hecho el PSC? Pues, mire, en casi un año de gobierno no ha hecho absolutamente nada, y ahora quiere utilizarla a usted como fontanera del partido para tapar el escándalo. Usted es la Leire Díez del Govern del señor Illa (*alguns aplaudiments*), la encargada de llevar a cabo una operación de maquillaje al más puro estilo socialista. La gran solución del PSC es refundar la DGAIA. Los socialistas creen que cambiando el nombre de las cosas se solucionan los problemas. Lo hicieron con la amnistía, que es un acto de pura corrupción política, la compra de una investidura del señor Sánchez a cambio de impunidad judicial a la que llamaron «normalización institucional de Cataluña». Y ahora lo van a hacer con la DGAIA, a la que van a llamar «Direcció General de Prevenció i Protecció de la Infància i de l'Adolescència», y creen que con eso van a ver resuelto el problema.

Pero no nos tomen el pelo. La refundación de la DGAIA no va a solucionar el grave problema de corrupción política, moral e institucional que rodea la gestión de los menores tutelados en Cataluña. Porque la solución pasa por investigar a fondo lo que ha pasado y por llevar a sus responsables ante la justicia, por promover cambios legislativos que son absolutamente necesarios y por poner fin a la trama de corrupción en la DGAIA, a las irregularidades detectadas, a las adjudicaciones a dedo, al fraude en la gestión de las ayudas y a la red clientelar que han creado en el tercer sector con ocasión de la gestión de los MENAs.

Pero vamos con los MENAs que han llegado a Cataluña. Actualmente hay en el sistema 6.584 jóvenes inmigrados solos, aunque el total de expedientes tramitados por la Generalitat desde el año 2016 asciende nada menos que a 18.440. A mí me parece una auténtica barbaridad. De estos, más del noventa y cinco por ciento son hombres, casi el noventa y seis por ciento tiene más de dieciséis años y el 93,5 por ciento provienen de Marruecos, países subsaharianos o resto de países del Magreb. Se lo digo de otra manera: de cada diez MENAs, prácticamente los diez son hombres, son mayores de dieciséis y son del norte de África. Por eso les pedimos que acaben ya con la cantinela de que son *nens*. Esto que le oímos tantas veces a ustedes, repetidamente, de *nens i nenes*. Mire, con dieciséis años, y sobre todo con diecisiete y dieciocho, desde luego, de niños ya tienen muy poco, ¿eh?; son hombres, son muchachos o son adolescentes, pero desde luego niños no son. Y ello sin contar con que hoy sabemos que en muchos casos los llamados MENAs son mayores de edad, como determinan las pruebas biológicas que se les practica. Así que no traten de confundir a los catalanes con su propaganda buenista y sus falsedades, y no confundan solidaridad con un mercadeo de la acogida en perjuicio de los catalanes.

Mire, en VOX tenemos muy claro que nuestra solidaridad es con quien tiene que sufrir un centro de MENAs en su barrio y nadie le ha preguntado si lo quería. Nuestra solidaridad es con cada una de las víctimas de los delitos, de las agresiones sexuales, de los robos cometidos por cada uno de estos MENAs. Y nuestra solidaridad es con los menores desamparados catalanes que ven como los centros para los que estaban previstos se han convertido en focos de delincuencia e inseguridad por culpa de la llegada masiva de jóvenes extranjeros. (*Algunes aplaudiments.*)

Y es evidente que la llegada masiva de jóvenes extranjeros provenientes de países con cultura de la violencia tiene consecuencias –tiene consecuencias. Porque son presas fáciles de las bandas criminales que los captan, porque ustedes son incapaces de controlarlos y porque, sobre todo –y así hay que decirlo–, muchos de ellos tienen una nula voluntad de integración. Su posturo inmigratorio tiene consecuencias en nuestros barrios en forma de inseguridad, señora consejera. Lo saben perfectamente, aunque lo nieguen en público.

Casos hay tantos que no acabaríamos de enunciarlos en toda la tarde. Yo solamente le voy a mencionar incidentes lamentables de estos últimos meses protagonizado por MENAs, de los que seguro, por cierto, tiene conocimiento la señora consejera Parlon, aquí presente. En mayo del 2024, un grupo de MENAs marroquíes sembraba el pánico en Reus. Ya se lo comenté en otra interpelación pasada que le dice. Robaban móviles a adolescentes y asaltaban a la gente mayor por la calle. Tenían entre trece y diecisiete años y buscaban a personas que fueran solas.

El 21 de noviembre de 2024, también en Tarragona, en el Complex Educatiu de Tarragona, antigua Universidad Laboral, una batalla campal entre MENAs y otros jóvenes de origen extranjero, un altercado que alteró seriamente el funcionamiento del *complex educatiu* en el que estudien más de 3.500 alumnos.

Abril del 2025, tres MENAs desatan el caos en Dosrius, un pueblo de seis mil habitantes en la comarca del Maresme. Los vecinos denuncian daños en vehículos, un robo a punta de navaja a tres niños entre once y catorce años y tocamientos a una mujer. También en abril de 2025, una docena de MENAs armados con palos y cuchillos se escapan de un centro para atacar a los jóvenes de Piera, en la comarca de la Anoia. El despliegue de los antidisturbios de los Mossos d'Esquadra fue antológico. Se lo puede preguntar a la señora Parlon. Previamente, los Mossos d'Esquadra se habían puesto en contacto con los responsables del centro de menores de Piera, que les confirmaron que, efectivamente, una docena de MENAs se había escapado del centro con la intención de agredir a los jóvenes del pueblo.

Señora consejera, esto es un completo descontrol –un completo descontrol–: no pueden seguir permitiendo la importación de miles de jóvenes extranjeros a nuestros barrios porque encima, oiga, los traen, pero lo mínimo que pueden hacer es garantizar la seguridad de los vecinos. Y, si no pueden controlarlos y se niegan a repatriarlos, sean ustedes consecuentes: acójalos en el Palau de la Generalitat, acójalos en la sede del PSC en la calle Pallars, pero desde luego los catalanes ya no aguantamos más. (*Alguns aplaudiments.*)

Y miren, por último, el coste destinado a atender estos MENAs –que no deberían estar aquí, señora consejera, se lo vuelvo a repetir, que no deberían estar aquí– es todo lo contrario a la solidaridad y a la justicia social. Mientras miles de ciudadanos catalanes en situación de vulnerabilidad, ancianos, personas con discapacidad o enfermos crónicos, ven cómo se recortan progresivamente los recursos destinados a su protección por la Generalitat, la Generalitat, a su vez, ha creado un enorme entramado institucional que destina cifras millonarias a la atención de los MENAs, lo que evidencia una preocupante deriva de sus prioridades como Administración.

¿Por qué un MENA recibe hasta cuatro veces más recursos públicos que un anciano en una residencia? Por respuestas oficiales de su gobierno, VOX ha conseguido saber que cada mena le cuesta a la Generalitat la solera de 4.374 euros al mes. ¿Usted se da cuenta de lo que significa esto? Los catalanes deben saber que mientras no llegan a fin de mes, mientras la Generalitat les sube los impuestos y las tasas, mientras no pueden pagar el alquiler o siguen en la lista de espera de una vivienda social o de una plaza de residencia o de una operación quirúrgica, la Generalitat del PSC destina 4.374 euros a cada MENA.

Esto no es justicia social; esto no es solidaridad. Esto no es acogida. Esto es una vergüenza absoluta y es una bofetada en la cara de tantos catalanes vulnerables que lo están pasando muy mal. (*Aplaudiments.*) Por tanto, ni tres, ni treinta, ni tres mil.

Los MENAs, que vuelvan con sus padres, que muchos los tienen y hablan con ellos a diario y si no, que vuelvan con los servicios sociales de su país y, en último término, que se los quede su rey. Porque seguro que la buena relación, ¿verdad?, que tiene el señor Sánchez y Mohammed VI y las cuantiosas subvenciones que la Generalitat del PSC le paga a Marruecos a través de la Agència Catalana de Cooperació al Desenvolupament, convencen a Marruecos para que se los lleve de vuelta y los mantenga, que los catalanes estamos ya muy hartos.

Muchas gracias.

El president

Per respondre, té la paraula l'honorable senyora Mònica Martínez Bravo, consellera de Drets Socials i Inclusió.

La consellera de Drets Socials i Inclusió (Mònica Martínez Bravo)

Moltes gràcies, president. Consellera, diputats, diputades... Bé, senyor Macián, li vull agrair sincerament que hagi demanat aquesta interpellació, de tot cor. Perquè miri, ja porto aquí uns mesos en política i, a més, recentment vaig escoltant coses; vaig veient coses que vostès van fent i no és bo anar acumulant. Llavors els hi agraïxo aquesta oportunitat per tenir, des d'aquesta tribuna, la capacitat de dir-los tot el que vaig acumulant i el que els vull explicar i respondre a totes la sèrie de barbaritats que estem avesats a haver de sentir.

Miri, vostè mostra una versió totalment esbiaixada del que és Catalunya, del que és la realitat de Catalunya, del que és el dia a dia, i sobretot, del que són els joves migrats sols. La realitat dels joves migrats sols, els que ens diuen les dades és que el vuitanta-nou per cent d'ells estan estudiant o treballant. La immensa majoria de joves migrats sols han arribat a aquest país no perquè ho hagin escollit, perquè és la vida que s'han trobat amb molt de patiment. I quina és la resposta? Què és el que vostès farien? Deixar-los dormir al carrer, a menors? Miri, ho sento, però les societats avançades hem arribat a la conclusió que no es poden deixar els menors vivint al carrer. Llavors no hi ha una altra alternativa que acollir-los de la millor manera possible.

I el que fan aquests joves, en la immensa majoria, és posar-se a treballar o a estudiar amb històries, veritables històries heroiques que ens podrien ensenyar molt a tots i alguns en particular (*alguns aplaudiments*) com per exemple la història de l'Ibrahim, un jove que va arribar des de Mali creuant, travessant a peu tota Mauritània amb només quinze anys, per després pujar a una pastera i arribar a les Canàries i després a Catalunya. Va obtenir el títol d'ESO amb un vuit sobre deu i amb només vint anys ha treballat a una empresa de càtering al Palau Blaugrana, a una botiga de roba..., està col·laborant amb l'Hospital Vall d'Hebron com a agent comunitari i està estudiant un grau mig de mecanització. (*Veus de fons.*) Ja voldrien alguns tenir tot aquesta trajectòria d'esforç, sacrifici i de superació.

Però com l'Ibrahim...

El president

Silenci, si us plau. La consellera ha de poder ser escoltada.

La consellera de Drets Socials i Inclusió (Mònica Martínez Bravo)

Moltes gràcies, president. Com l'Ibrahim, hi ha molts altres joves que venen aquí i es dediquen a estudiar i a treballar amb tot l'esforç possible. I aquesta realitat és molt més representativa de la que vostès, doncs, posen sobre la taula.

Ara bé, si volen parlar de seguretat, parlem de seguretat, perquè aquí també hi ha molts biaixos d'informació. Per fer aquesta interpellació, he demanat un informe a la Direcció General de Policia sobre els incidents que han passat en els últims mesos. I aquest informe, què posa de manifest? Que en la immensa majoria de la totalitat..., de tota Catalunya no hi ha incidents greus relacionats amb els joves migrats, sols. Hi ha casos puntuals, hi ha problemes, hi ha incidents, hi estem d'acord; però la im-

mensa majoria dels centres de joves migrats sols no comporten cap problema de seguretat per a la ciutadania i això és una cosa que s'ha de dir ben clar i ben alt, perquè és una realitat invisibilitzada.

Però bé, reconeixem que hi ha incidents, lògicament. És natural que en espais de convivència complexos sorgeixin conflictes i incidents i problemes. El Govern de la Generalitat no defuig dels problemes, dels reptes o les dificultats. Què fem? Gestionar-los. Entomem els reptes per resoldre'ls, buscar solucions i posar, doncs, una solució. I com ho fem? Doncs estant al costat dels centres, al costat dels ajuntaments, en estreta col·laboració amb els cossos de seguretat. I aquí també volem ser contundents i clar, no hi ha impunitat. Si algun jove migrat sol, en algun cas puntual, té una conducta no apropiada, l'entomem, la reconduïm i doncs, amb tota la contundència, també condemnem tot tipus de violència, la faci qui la faci.

Ara bé, amb la mateixa contundència, també condemnem els atacs que pateixen els joves migrats sols, una realitat que també està sovint invisibilitzada. I no només els joves migrats sols, sinó també molts altres catalans i catalanes que també pateixen la xenofòbia i els delictes d'odi que molt sovint veiem encoratjats des d'aquesta mateixa cambra.

Els reptes hi són, però davant d'aquesta realitat, hi ha dos postures radicalment diferents: la del Govern és la de solucionar els problemes, actuar amb responsabilitat, reforçar el sistema, recuperar la seguretat i la convivència; l'altra via és la vostra. La vostra és la de crear els problemes, crear problemes, agitar l'odi i desestabilitzar les poblacions amb tots la seva tergiversació de la realitat.

I Piera és un bon exemple d'això. Volen que parlem de Piera? Parlem de Piera. Què va passar a Piera? Va haver-hi un conflicte entre joves, joves de diferent tipus. S'ha de dir que la principals agressions físiques les van patir els joves migrats sols, coses que vostès s'han encarregat d'amagar i de tergiversar en xarxes socials. Però és veritat, també és veritat que hi va haver un conflicte de tot tipus. I quan hi ha un conflicte de diferents tipus de grups..., de diferents tipus de grups de menors, doncs va haver-hi una responsabilitat compartida.

I davant d'aquesta situació, què va fer el Govern? Doncs actuar per restablir la seguretat i la convivència: estar al costat de l'ajuntament, estar al costat dels centres; vam estar en contacte amb l'alcalde, la consellera d'Interior, jo mateixa i fins i tot el president de la Generalitat per veure com podíem restablir la seguretat i la convivència en aquest indret; vam reforçar la presència institucional i dels cossos dels Mossos d'Esquadra, que van aconseguir, de manera heroica també, reconduir la situació i pacificar-la.

I vosaltres, què fèieu? Que fèieu mentre el Govern estava centrat en reconduir la situació, fomentar la cohesió i la seguretat de tots els ciutadans? Manipular, difondre vídeos a xarxes socials culpabilitzant els joves migrats sols, quan ells mateixos havien patit les principals agressions físiques, i el més greu de tot, van crear un clima tan tòxic que va desenvolupar un atac xenòfob al centre, on es van llançar pedres i líquid inflamable que va provocar un incendi, on no hi va haver conseqüències pitjors per l'actuació ràpida dels educadors. Què n'opinen d'aquest fet? Perquè no els he sentit pronunciar-se. (*Aplaudiments.*) No els he sentit. Miri, nosaltres no tenim problema en condemnar tot tipus de violència, vingui d'on vingui. No els he sentit condemnar tota la violència; no els he sentit condemnar aquest atac xenòfob en un centre on viuen menors i educadors, un centre de la Generalitat de Catalunya.

Però, bé, davant d'aquests fets, qualsevol persona amb un mínim sentit de la responsabilitat hauria reflexionat. Hauria vist que la cosa s'estava anant de mare i que tocava baixar el to. Què va fer VOX? Què va fer VOX? Organitzar una manifestació el dia següent, el dia següent animant la massa allà a continuar amb tota aquesta voràgine de xenofòbia. Però bé..., quina irresponsabilitat més gran! Vull dir..., és que, de veritat, jo me'n faig creus, de la seva resposta.

Però bé, la part positiva és que VOX s'ha quedat sol amb la seva irresponsabilitat. VOX és l'únic grup polític que no va votar la moció de l'ajuntament en favor de la convivència. Les seves successives convocatòries van anar minvant fins a la irrelevància. I per què? Perquè els ciutadans i els veïns de Piera, el que volen és que es resolguin les seves preocupacions, no que s'instrumentalitzin políticament els seus problemes per treure uns quants vots polítics i uns quants *likes* en un vídeo de xarxes socials. Els veïns van dir prou perquè la instrumentalització política té les potes molt curtes, es veuen de lluny i la gent no és «tonta». I a més, al final, què va passar? Una manifestació multitudinària, una mobilització en defensa de la convivència i en contra dels delictes d'odi i en contra de tots els discursos d'odi.

Com deia, aquí hi ha dos posicions. Davant els reptes està el model del Govern de gestionar, de protegir i de condemnar tot tipus de violències, i el model de VOX, que l'únic que fa és alimentar el conflicte amb un grau d'irresponsabilitat mai vist. I, senyor diputat, vostè, en aquesta tribuna..., la intervenció d'abans ha arribat a dir la barbaritat d'esmentar «països amb cultura de violència». Em pot dir quin país té una cultura de violència? Perquè déu-n'hi-do, déu-n'hi-do el grau de xenofòbia i de discurs d'odi que hem de sentir en aquest Parlament.

Moltes gràcies.

El president

Per fer la rèplica, té la paraula el diputat senyor Sergio Macián de Greef.

Sergio Macián de Greef

Bien, gracias, presidente. Debería estudiar un poquito más de historia. Sabe que la civilización occidental es la más libre y próspera del mundo. Aquí nos basamos en la filosofía griega, la religión judeocristiana y el derecho romano. Eso en África no lo conocen y desde luego de África importamos culturas que traen mucha violencia a nuestra tierra. (*Alguns aplaudiments.*)

Mire, yo al menos le agradezco..., le agradezco... Sí, sí, no resople, no resople, señora consejera, porque a mí lo de resoplar también me apetece, pero luego por educación no lo hago. Mire, sabe...

El president

Senyor diputat, ja sap que des d'aquesta presidència mirem de garantir sempre la llibertat d'expressió, però tenim un codi de conducta (*Sergio Macián de Greef diu: «¿Me ha parado el tiempo?»*) que justament apunta que això que vostè acaba de fer, que és estigmatitzar tot un territori, és inadequat. Simplement l'hi recordo.

Sergio Macián de Greef

Em donarà els trenta segons en què m'ha parlat, oi?

El president

Li donaré els segons que, segons vostè, li he tret.

Sergio Macián de Greef

Yo le agradezco, señora consejera, lo primero, que no haya hablado de niños. Por fin, ha tenido usted la valentía de no hablar de niños. Fíjese, y estos son sus propios datos, cuando hablamos de niños menores de doce años hay un 0,1 por ciento. Al menos yo le agradezco que haya tenido la deferencia de, por fin, hablar de que éstos, niños, no son.

Habla usted de Ibrahim. Me parece muy bien el caso concreto Ibrahim. Yo le puedo hablar de muchos Joans i de muchos Oriols, que por culpa de los 4.374 euros que usted le da cada uno de esos Ibrahims se quedan en casa sin poder ir a trabajar. (*Alguns aplaudiments.*) Porque ¿sabe usted que en Cataluña el paro juvenil ronda el veintidós por ciento? ¿Esto lo sabe usted? ¿Para quiénes gobiernan ustedes, para los marroquíes o para los catalanes? Esta sería la gran pregunta que debería usted responder. (*Alguns aplaudiments.*)

Y, mire, puestos a hablar de jóvenes, podría hablar con alguno de los jóvenes agredidos en Piera, porque a usted, desde luego, eso le suena a chino mandarín, desde luego, me la sensación, ¿eh? Que hubo doce MENAs que salieron a cazarles con bates y con machetes. De eso, usted, ni una palabra. El único diputado de esta cámara que fue a hablar con esos muchachos, ¿sabe quién fue? Alberto Tarradas, de mi grupo parlamentario. (*Remor de veus i alguns aplaudiments.*)

Mire, que, por cierto, la manifestación..., infórmese un poquito mejor, no la convocamos nosotros; la convocaron las madres de los niños agredidos. Y solo VOX fue el grupo parlamentario que les dio apoyo –solo VOX fue el grupo parlamentario que les dio apoyo.

Mire, si los centros de MENAs ustedes consideran que no son tan problemáticos, yo les invito a que hagan ustedes un ejercicio de ejemplaridad: pongan un centro de MENAs al lado de cada una de las sedes del PSC en Cataluña; pongan un centro de MENAs al lado de las sedes.

Y, mire, hay un dato inapelable, señora consejera, que nadie puede negar, que son los datos que nos da la consejería de Justicia, que haya 233 extranjeros en el Centre Penitenciari de Joves, ¿a usted no le sugiere nada? ¿No le sugiere nada? ¿De dónde se cree que salen esos jóvenes en la cárcel? De trescientos diez jóvenes que hay ahora mismo en la cárcel de jóvenes en Cataluña, 233 son extranjeros, nada menos que el 75,2 por ciento; ocho de cada diez jóvenes en la cárcel son extranjeros. Debería ser usted una reflexión al respecto.

Y, mire, me ha sorprendido muchísimo, ni una sola palabra, ¿eh?, sobre el tema DGAIA. Yo creo que sobre eso..., creo que ha tenido usted la cobardía de correr un tupido velo. Mire, usted debería dimitir como consejera por toda la trama de la DGAIA. Usted ha demostrado una completa incapacidad para realizar sus funciones como consejera. Usted ha mentido a este grupo parlamentario y a otros grupos parlamentarios en sede parlamentaria al explicar los motivos del cese de la cúpula de la DGAIA. Ha mentido en sede parlamentaria. Y, desde luego, lo que he hecho es esconderse y hacer dejación de funciones en vez de comparecer y dar la cara. Usted sigue ocultando a esta cámara cuándo tuvo conocimiento del caso de la niña violada. Lo supo, señora consejera, y lo ocultó, y aquí no ha dimitido absolutamente nadie.

Igual que ha intentado barrer bajo la alfombra todos los escándalos económicos del entramado financiero de la DGAIA hasta que les ha explotado en la cara. Mire, déjense ya de jueguecitos de máscaras, ¿verdad?, venecianas, de despistes, de comisiones de investigación partidistas y parciales, de bloqueos parlamentarios, porque están ustedes todos manchados. Y, por eso, desde luego, no se van a pisar en esta sede, más allá del puro teatro para blanquearse, los tres partidos que han estado al frente de la DGAIA.

¿Qué hace falta en la DGAIA, señora consejera? Cambio en los protocolos. Sabe que a usted le hemos hecho preguntas, y no nos ha respondido, que no hay protocolos de seguridad en todos los centros. Hicimos esa pregunta sobre los protocolos y siguen respondiendo con evasivas: que no podían responder porque eran muchos centros y que cada uno de esos centros tiene especificidades propias y una ingente variedad de casos, etcétera. Es decir, que no tienen un protocolo establecido y lo dejan al albur de cada centro, de cada fundación, sin un mínimo de seguridad, ni respaldo, ni control. Y eso algún día lo vamos también a lamentar.

En fin, yo le quiero decir que tanto el problema de la inseguridad que causan los MENAs como el problema de toda, pues, esa trama de la DGAIA se soluciona de una forma muy fácil: repatriando a los MENAs a sus países de origen y con sus padres, que es donde deben estar.

Muchísimas gracias.

El president

Per fer la rèplica, té la paraula la consellera de Drets Socials i Inclusió.

La consellera de Drets Socials i Inclusió (Mónica Martínez Bravo)

Gràcies, president. Miri, diputat, jo si vol que parlem del sistema de protecció a la infància, no hi tinc cap problema. De fet, és una altra bona reflexió que mentre aquest país estava consternat pels casos, per l'atenció mediàtica i per una reflexió profunda sobre què havia fallat i com anar cap endavant amb el model de protecció a la infància, vostès, senyors i senyores diputats de VOX, estaven alimentant els discursos d'odi, els atacs i la xenofòbia al territori de Catalunya.

Vostès, que tant parlen de que sembla que vetllin per cada euro –que em sembla molt positiu, nosaltres també ho fem, pensem en l'eficiència i la costoeffectivitat de cada euro que es gasta la Generalitat de Catalunya–, jo em pregunto què va passar amb els salaris que tots els catalans van pagar aquells dies que vosaltres us destinàveu a alimentar l'odi, el conflicte i les agressions a grups de menors. Però bé, això potser és un debat per a un altre dia.

Però mentre vostès estaven fent això, què estava fent el Govern de la Generalitat? Què estava fent el Departament de Drets Socials? Posar sobre la taula un pla de transformació profunda de tot el sistema de protecció a la infància. Vostès diuen que és un canvi de nom. No ho sé, potser és que no han transformat mai cap institució ni cap organisme. Com que jo sí que ho he fet, els puc explicar com s'ha de fer això. Primer de tot, canviant el lideratge, que és una cosa que vam fer des del primer dia. I segon, doncs, quan ja tens un lideratge que funciona, que té la capacitat de planificar, posa sobre la taula un pla integral de transformació, que vaig presentar en roda de premsa amb trenta minuts d'explicació, amb tot un conjunt de mesures estructurades en diferents blocs. No vaig tenir temps en trenta minuts d'explicar totes les qüestions i tots els canvis. I després, van haver-hi trenta minuts íntegres de preguntes i respostes amb periodistes, de tot tipus, i vaig respondre totes les preguntes per explicar aquest pla de transformació.

Jo l'hi explicaria, diputat, però gairebé millor que vegi el vídeo per començar a veure que això del canvi de nom no s'aguanta. Aquí hi ha un pla no només sòlid, sinó un pla de transformació; el pla de transformació més gran que s'ha posat sobre la taula per canviar una direcció general de dalt a baix des de fa molt de temps.

Amb quins canvis? Canvis de tot tipus: canvis en la gestió; canvis en quines direccions generals gestionen la contractació, gestionen les prestacions; canvis en el reforç de l'estructura organitzativa per poder exercir una millor gestió i una millor coordinació dels centres, dels EAIAs, de les unitats d'emergència, de la coordinació amb el món local, etcètera, etcètera. Anunciar un viratge cap a la prevenció, un nou model de desemparament, unes noves eines de protecció, passant a l'afectivitat, a la proactivitat de xarxes socials amb un programa integral també coordinat i amb la col·laboració dels Mossos d'Esquadra.

Bé, com li deia, això és un pla integral de refundació extremadament sòlid i si no ho volen veure, doncs, no ho vegin; però això és així. Des del primer dia hem donat explicacions d'uns fets, per cert, que no van ocórrer durant el mandat del nostre Govern, són fets que es remunten al 2021. Per això, no tergiversin la realitat. Ja estem una mica cansats de la seva informació esbiaixada i de fomentar el soroll i la desinformació. Són uns fets que no van passar durant el mandat del nostre Govern, però que nosaltres entomem per transformar, per millorar.

Perquè, com li deia, aquí hi ha dos models: el model del Govern, d'entomar els reptes, reconèixer-los, però en la seva mesura, sense alarmisme i sense intentar generar un brou de cultiu de que tot és un desgavell, de que tot funciona malament, que és el que fan vostès. En la seva mesura, veiem els reptes, els diagnostiquem, els entomem, els gestionem i això és el que vol la ciutadania. I això és el que aquesta setmana els han ensenyat els veïns i veïnes de Piera. La gent vol que es solucionin els seus problemes, no volen que s'instrumentalitzin el seu patiment i les seves demandes per quatre vots i quatre *likes* en un vídeo, i com més aviat ho esbrinin, doncs, millor per a tots.

Jo els hi demano, senyors i senyores diputades de VOX, que a nivell personal vostès reflexionin sobre el que ha passat, sobre el que han atiat i sobre la violència i la xenofòbia que estan fomentant. A nivell personal, els hi demano que reflexionin. I a nivell de grup parlamentari, tant de bo arribi aviat el dia que surtin per aquella porta i no tornin.

Moltes gràcies.

(Veus de «Molt bé!» i aplaudiments.)

El president

Gràcies, senyora consellera.

Se suspèn la sessió, que reprendrem demà a les nou del dematí.

La sessió se suspèn a tres quarts de set del vespre i onze minuts.